ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ

— ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତରୀ —

ଅନୁବାଦ

ଡାକ୍ତର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଥ

ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର

Scanned by CamScanner

ପୁସ୍ତକ ବିଷୟରେ ପଦେ

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କ'ଣ ? ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟ କ'ଣ ? ଏହା କିପରି ଓ କେଉଁଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଲାଭ କରିଛି ? ମନୁଷ୍ୟ କିଏ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ଈଶ୍ୱର ଏକ, ଅଦ୍ୱୈତ, ଅରୂପ, ଚିରନ୍ତନ, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବ୍ରହ୍ମ। ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ସମସ୍ତ ଜୀବନର ଉତ୍ସ। ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ। ଏହି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ବା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏକ ଅଂଶ ବିଶେଷ।

ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ବାରମ୍ବାର ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କୁହାଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ତାକୁ କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର କୃତି କର୍ମର କେତେକ ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଏହାକୁ କର୍ମଫଳ କୁହାଯାଏ।

ମୃତ୍ୟୁପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଅଛି। ମନୁଷ୍ୟର ନିମ୍ନମାନସ ଦେହରେ ହିଁ ଚିନ୍ତାର ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ। ଚିନ୍ତାର ମଧ୍ୟ ଫଳ ଅଛି। ଚିନ୍ତାର ସ୍ପନ୍ଦନ ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଚିନ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ।

ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ଅଛି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ମତରେ କେବଳ ରୂପ (Form) କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହା ସହିତ ଜୀବନ (Life / Consciousness)ର ମଧ୍ୟ କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ।

ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱ କ'ଣ ? ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ କୁହାଯାଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ଜୀବନର ଐକ୍ୟଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ଜୀବନର ଉତ୍ସ ଏକ (Life is one) ଏହା ଉପଲବ୍ଧ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାରେ ମହାତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି (The Theosophical Society) ଗଠନ କରିଛନ୍ତି। ଉକ୍ତ ସମିତି ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ଉତ୍କଳ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସଂଘ
ଭୁବନେଶ୍ୱର

Scanned by CamScanner

ଭୂମିକା

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା (Theosophy) ବିଷୟରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରାୟ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ । ଶ୍ରୀମତୀ ଶୈଳବାଳା ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଲିଖିତ "ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା" ବହି ସେ ବିଷୟରେ ଏକମାତ୍ର ମୌଳିକ ଓଡ଼ିଆ ପୁସ୍ତକ । ଏହାଛଡ଼ା କେତେଗୁଡ଼ିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁସ୍ତିକା ଅବଶ୍ୟ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ତାହାର ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ୍ କମ୍ । ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର Gina Cerminaraଙ୍କ "Many Mansions"ବହିକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଅନୁବାଦ କରିଛନ୍ତି ଓ ଏହା "ଆତ୍ମାର ଘଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ" ନାମରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଛି । ଏ ପୁସ୍ତକଟି ସୁଖପାଠ୍ୟ ଓ କେତେକ ସତ୍ୟ ଘଟଣା ମାଧ୍ୟମରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର କେତେକ ମୌଳିକ ତଥ୍ୟ ଏଥିରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ଅଛି ।

ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ିଲେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଞ୍ଚିତ୍ ଧାରଣା ହେବ; କିନ୍ତୁ ସବିଶେଷ ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ଅତଏବ ସବିଶେଷ ଧାରଣା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଓଡ଼ିଆ ପୁସ୍ତକର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ P. Pavri ଙ୍କର "Theosophy Explained" ବହିର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ "ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ" ନାମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଅବଶ୍ୟ ଏହାକୁ ପୂରାପୂରି ଅନୁବାଦ କହିବା ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର ପଦ୍ଧତିରେ ଲେଖା ଯାଇଅଛି । ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଓ କେତେକ ନୂତନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗର ଆବଶ୍ୟକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା କରାଯାଇଛି ।

ମୋର ଅଗ୍ରଜ ତୁଲ୍ୟ, କଟକର ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଡାକ୍ତର ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଥ ଓ ମୁଁ ଯୁଗ୍ମ ଭାବରେ ଏହି ଅନୁବାଦ କରିଅଛୁ । ଡାକ୍ତର ରଥ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ସଭ୍ୟ । ସେ ୧୯୨୮

Scanned by CamScanner

ମସିହାରୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଓ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବିଷୟରେ ବହୁ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିଛନ୍ତି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାକୁ ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଯୁଗର ଲୋକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଆବେଦନଶୀଳ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସେ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସୁଛନ୍ତି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ Theoscientist ନାମକ ଏକ ତ୍ରୈମାସିକ ପତ୍ରିକା ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗବେଷଣା ସହିତ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରଖି ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି ଓ ଦେଶ ବିଦେଶରେ ଏହା ଆଦୃତ ହେଉଛି। ଏଠାରେ କହି ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓ ଏହାର ଶାଖା ପ୍ରାୟ ସବୁ ଦେଶରେ ରହିଛି। ଏହି ସବୁ ଶାଖାକୁ Theoscientist ପତ୍ରିକା ପଠା ହୋଇଥାଏ ଓ ଏହିସବୁ ଶାଖାର ବହୁ ସଭ୍ୟ Theoscientist ପତ୍ରିକାର ଗ୍ରାହକ ଅଟନ୍ତି।

ଏହି ପୁସ୍ତକର କେତେକ ପରିଚ୍ଛେଦର ଭାଷା ସୁଲେଖିକା ଓ କଟକ ତେଲେଙ୍ଗାବଜାରସ୍ଥ Self Education Trustର ପରିଚାଳିକା ଶ୍ରୀମତୀ ବସନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ ସଂଶୋଧନ କରିଦେଇଥିବାରୁ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଅଛୁଁ।

ଏହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ି ଯଦି କାହାର ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବିଷୟରେ ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ହୁଏ ତେବେ ଲେଖକ ନିଜର ଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ମନେ କରିବେ।

ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର

Scanned by CamScanner

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ତଥା
ଏ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଦେଅଧେ

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଆଜକୁ ୧୦୯ ବର୍ଷର ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ। ଏହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ୫୦ଟି ଜାତୀୟ ଶାଖା ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତୀୟ ଶାଖାରେ ବହୁ ସଂଘ (Federation) ଅବସ୍ଥିତ। ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଘ ଅଧୀନରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ (Theosophical lodge) ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଭବନ ବିଦ୍ୟମାନ। ଏହି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ୧୮୭୫ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଆମେରିକାର ନ୍ୟୁୟର୍କ ସହରରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥିଲେ ହେଁ ଭାରତର ମାନ୍ଦ୍ରାଜ ନଗରୀର ଉପକଣ୍ଠରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆଡ଼ିୟାର ସହର ଏହାର କେନ୍ଦ୍ରପୀଠ।

ଭାରତ ଜାତୀୟ ଶାଖା ଅଧୀନରେ ଆମର ଉତ୍କଳ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାସଂଘ (Utkal Federation) ୧୨ଟି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଭବନ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ। ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରଥମେ ୧୯୧୬ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ନେତାଜୀ ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପିତା ଖ୍ୟାତନାମା ଜାନକୀନାଥ ବୋଷଙ୍କ ସଭାପତିତ୍ୱରେ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା। ସେତେବେଳେ କଟକର ଏହି ଏକମାତ୍ର ଭବନଟି ବେଙ୍ଗଲ ସଂଘ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିଲା। ସେହିଦିନଠାରୁ କେତେକ ନିଷ୍ଠାବାନ ସଭ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସଂସ୍ଥାଟି ୧୯୬୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ବଞ୍ଚି ରହିଥିଲା। ୧୯୬୪ ବେଳକୁ କେତେକ ଯୁବକ ସଭ୍ୟଙ୍କ ଚେଷ୍ଟାରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ୭ଟି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଭବନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବେଙ୍ଗଲ ସଂଘରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଉତ୍କଳ ସଂଘ ଗଠନ କରାଗଲା। ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ୨୦୦ ମାତ୍ର।

ଏତେ ନ୍ୟୂନ ସଂଖ୍ୟା ଥିବାର କାରଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ବିଶିଷ୍ଟ କାରଣ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଯାବତୀୟ ସାହିତ୍ୟ

Scanned by CamScanner

ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ । ତେଣୁ ତାହା ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କଠାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିନାହିଁ । ଏହି ସାହିତ୍ୟକୁ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦ କରିବା ଏକ ଜରୁରୀ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀମତୀ ଶୈଳବାଳା ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଲିଖିତ "ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା" ପୁସ୍ତକ ଓ ଅନ୍ୟ କେତୋଟି କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁସ୍ତିକା ଛଡ଼ା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ୟକ୍ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଭଳି ଲେଖା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ନାହିଁ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କଲେ ଦେଖାଯିବ ଯେ ଆମ ଉତ୍କଳ ସଂଘ ଅନ୍ୟ ପଡ଼ୋଶୀ ସଂଘମାନଙ୍କଠାରୁ ବହୁ ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏବେ ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା କମ୍ ଏବଂ ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠାପର ସଭ୍ୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଆହୁରି କମ୍। ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମୋର ଅନୁଜ ପ୍ରତିମ ନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଉଦ୍ୟମରୁ ଲିଖିତ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଯେ ଏକ ଘୋର ଅଭାବ ଦୂର କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ପାଭ୍ରୀଙ୍କ ଲିଖିତ "Theosophy explained in questions & answers" ନାମକ ଇଂରାଜୀ ପୁସ୍ତକର କେତେକ ବିଶିଷ୍ଟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତହିଁରେ ଥିବା ୧୦ଟି ଅଧ୍ୟାୟକୁ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ରଖାଯାଇଛି ।

ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଶହ ପୃଷ୍ଠା ବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ପୁସ୍ତକଟିର ମୁଦ୍ରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବହନ କରିବା ଉତ୍କଳ ସଂଘ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବପର ନ ହେବାରୁ ଭାରତୀୟ ଶାଖା ୨୫୦୦ ଟଙ୍କା ଦାନ କରିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଉତ୍କଳ ସଂଘ ଭାରତୀୟ ଶାଖାକୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଥ
ସଭାପତି,(୧୯୮୫)
ଉତ୍କଳ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସଂଘ

Scanned by CamScanner

ସୂଚୀପତ୍ର

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କ'ଣ ୧

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ
ଈଶ୍ୱର ଓ ସୌରଜଗତ ୩୭

ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ
ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ତତ୍ତ୍ୱ ୪୩

ଚତୁର୍ଥ ଅଧ୍ୟାୟ
ପୁନର୍ଜନ୍ମ ୫୭

ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟ
କର୍ମବାଦ ୮୩

ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟ
ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଜୀବନ ୧୦୧

ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ
ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି, ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବହାର ୧୧୬

ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ
ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ୧୨୯

ନବମ ଅଧ୍ୟାୟ
ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ୧୫୦

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟ
ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାର ପଥ ୧୬୬

❖

Scanned by CamScanner

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କ'ଣ ?

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଏକ ଧର୍ମ କି ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଧର୍ମ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ସବୁ ଧର୍ମର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ୟ ଏକ ଓ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ; କାରଣ ସବୁ ଧର୍ମର ତଥା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥଳ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ।

ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ Theosophy କୁ ଓଡ଼ିଆରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯାଏ। Theosophy ଦୁଇଟି ଗ୍ରୀକ୍ ଶବ୍ଦରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ; ଗୋଟିଏ ହେଉଛି Theos ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମ ବା ଈଶ୍ୱର ଓ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି Sophia ବା ପ୍ରଜ୍ଞା। ଅତଏବ Theosophy ଅର୍ଥ ହେଲା ଐଶ୍ୱରିକ ପ୍ରଜ୍ଞା। ଜୀବନର ଚିରନ୍ତନ ଓ ଗଭୀର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନଲାଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଉପର୍ଯୁକ୍ତ ପ୍ରଜ୍ଞା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ।

ପ୍ର– ସେହି ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ?

ଉ– ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟ କ'ଣ, ଏହା କିପରି ଓ କେଉଁଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଲାଭ କରିଛି, ମନୁଷ୍ୟ କିଏ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ଈଶ୍ୱର କିଏ ଓ କେଉଁଠି ଥାନ୍ତି ? ତାଙ୍କ ସହିତ ଓ ଏହି ବିଶ୍ୱ ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ ? ସଂସାରରେ ଘଟୁଥିବା ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଅନୀତିର କି କାରଣ ଥାଇପାରେ ? ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର କୌଣସି ଅର୍ଥ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି କି ? ଭାଗ୍ୟ ବା ନିୟତି କି ଜିନିଷ ? ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ କ'ଣ ?– ଏହିସବୁ ଓ ଏହିପରି ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ

Scanned by CamScanner

ରହିଛି ଯାହାକୁ କି ସବୁ ଯୁଗରେ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନେ ଅଜ୍ଞେୟ ବୋଲି ମନେ କରିଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଜ୍ଞେୟ ନୁହେଁ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଲୋକପାତ କରିଥାଏ।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ ବିଷୟ ଅଜ୍ଞେୟ ବୋଲି ଏକ ସାଧାରଣ ବିଶ୍ୱାସ କାହିଁକି ଅଛି ?

ଉ– ସଂସାରରେ ଏପରି କୌଣସି ବିଷୟ ନାହିଁ ଯାହା ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ ବା ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ। ନିଜର ଅହମିକା, ଆଳସ୍ୟ ଓ ଅନୁନ୍ନତ ମାନସିକ ବିକାଶ ହେତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହା ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଅନେକ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକରେ ଯେଉଁ ବିଷୟର ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ଉ– ଏହା ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା। କେତେକ ବିଷୟ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ନ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ନ ପାରେ। ଅନେକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ତଥ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ସ୍ଥାନ ପାଇନାହିଁ। ତେବେ କ'ଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅସତ୍ୟ ବୋଲି ଧରାହେବ ? ଅତଏବ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଆଲୋଚିତ ବା ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇ ନାହିଁ ବୋଲି ତାହାକୁ ଅସତ୍ୟ ବା ଧର୍ମବିରୋଧୀ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିବା ନିର୍ବୋଧତା ମାତ୍ର।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଯଦି ପ୍ରକୃତିର ଅଜ୍ଞାତ ରହସ୍ୟସବୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିପାରୁଛି, ତେବେ ଅନେକ ଲୋକ ଏହାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଗୋଟିଏ ନଦୀ ସ୍ୱରୂପ। ଏଥିରେ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଅଳ୍ପ ଜଳ ଅଛି, ଯାହା ଭିତର ଦେଇ ଜଣେ ବାଳକ ଅକ୍ଳେଶରେ ଚାଲିଯାଇ ପାରିବ ଓ ଅନେକ ସ୍ଥାନ ଅଛି ଯାହାର ଗଭୀରତା, କେହି କଳନା ସୁଦ୍ଧା କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର

Scanned by CamScanner

ବହୁ ଶିକ୍ଷା ଏତେ ସରଳ ଓ ବାସ୍ତବ ଯେ ସାଧାରଣ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ଲୋକ ଏହାକୁ ଅକ୍ଳେଶରେ ବୁଝିପାରିବ ଓ ଜୀବନରେ ତାହାର ଉପଯୋଗ କରିପାରିବ; କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଅନେକ ତଥ୍ୟ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏପରି ଜଟିଳ ଯେ ଯଥେଷ୍ଟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିଶ୍ରମ ବିନା ସେଗୁଡ଼ିକ ବୁଝିହେବ ନାହିଁ। ମାନସିକ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପର ମନୋବୃତ୍ତି ହେତୁ ଲୋକମାନେ ଏକ ବହୁ ପ୍ରଚଳିତ ମିଥ୍ୟାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥାଆନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିଶ୍ରମ ସହିତ ଏକ ନୂତନ ତଥ୍ୟର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ। ତାହା ଛଡ଼ା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଉପଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର, ପବିତ୍ର ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ବହୁତ କମ୍ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିଥାଏ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ମଧ କାରଣ ହେଉଛ. ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଧର୍ମ ନାମରେ ପ୍ରଚଳିତ କୁସଂସ୍କାର ଓ ମତାନ୍ଧତାର ବିରୋଧ କରେ। ଅତଏବ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଘୋଷିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟସବୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ମନୋଭାବାପନ୍ନ ଲୋକମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ହୁଏ ନାହିଁ। ସେମାନେ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ନ ଥାନ୍ତି ଓ ସେଥିଲାଗି ପୁରୁଣା ବିଶ୍ୱାସଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ଧ ଭାବରେ ଯାବୁଡ଼ି ଧରିଥାନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ଏହିପରି। ବହୁ କାଳରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଧାରଣା ମିଥ୍ୟା ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ତାହା ମନରୁ ନିର୍ମୂଳ କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ। ତାହା ଛଡ଼ା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ତଥ୍ୟ ଓ ଶିକ୍ଷା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କର ଅପରିଚିତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରନ୍ତି। ଯେକୌଣସି ନୂତନ ଦାର୍ଶନିକ ବା ଧାର୍ମିକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ରକ୍ଷଣଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବିରୋଧ କରିଥାନ୍ତି। ଏହାର ବହୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଇତିହାସରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ।

ପ୍ର– ବର୍ତ୍ତମାନ କୁହନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମୌଳିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଦୁଇଟି ତଥ୍ୟ ଅଛି। ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଭଗବାନଙ୍କର ସର୍ବବ୍ୟାପକତ୍ୱ (Immanence); ସବୁଠାରେ ଓ ସବୁଥିରେ

Scanned by CamScanner

ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି । କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ପରମାଣୁଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବୃହତ୍ତମ ଗ୍ରହ ଉପଗ୍ରହ ସବୁଥିରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସତ୍ତା ରହିଛି । ସବୁ ଚିନ୍ତା ଓ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ଓ ଚିରନ୍ତନ ଚେତନ ଶକ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର ସେହି ଚେତନ ଶକ୍ତିର ଏକ ଅଂଶ ଓ ସେଥିଲାଗି ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଚିରନ୍ତନ, ଅମର ଓ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ । ଅମରତ୍ୱର ଅର୍ଥ ଅନନ୍ତକାଳ ବ୍ୟାପି ସମୟ । ମାତ୍ର ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଅଛି, ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ସୁତରାଂ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଅମର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଦେହର ବିନାଶ ଘଟିଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁଦ୍ୱାରା ଏକ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୁଏ ଓ ଆତ୍ମା ଆଉ ଏକ ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରେ ।

ଯଦି ସବୁ ରୂପରେ ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କର ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ଜୀବନୀ ଶକ୍ତି ବା ଚୈତନ୍ୟ କାମ କରୁଛି ତାହା ହେଲେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଏକ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଭଗବାନଙ୍କର ସର୍ବବ୍ୟାପକତ୍ୱ ଓ ଜୀବମାନଙ୍କର ଏକତ୍ୱ– ଏହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମୌଳିକ ସତ୍ୟ ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ତାହାର ଏକ ସାଧାରଣ ରୂପ ରେଖ ଦେଇ ପାରିବେ କି ?

ଉ– ଏହାର ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ରୂପେ କୁହାଯାଇପାରେ–

(୧) ଏକ ଅନନ୍ତ, ଅସୀମ ଓ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ରହିଛି, ଏହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତରରେ ଉପଲବ୍ଧ କରି ହୁଏ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ଅବ୍ୟକ୍ତ ।

(୨) ଏହି ଅବ୍ୟକ୍ତରୁ ବ୍ୟକ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପତ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହା ଏକତ୍ୱରୁ ଦ୍ୱୈତ ଓ ଦ୍ୱୈତରୁ ତ୍ରିବିଧ (Trinity) ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ।

(୩) ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଓ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ।

Scanned by CamScanner

(୪) ଅସାଧାରଣ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ, ଶୁଦ୍ଧ, ମୁକ୍ତ, ମହାପୁରୁଷମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

(୫) ଭଗବାନଙ୍କ ପରି ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ତା ବା ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଚିରନ୍ତନ ଓ ଐଶୀଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ।

(୬) ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ । ଏହି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମନୁଷ୍ୟର କାମନା ବାସନା ହେତୁ ହୋଇଥାଏ ଓ ଏହା କର୍ମର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଭୂଲୋକ, କାମଲୋକ ଓ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରୁଥାଏ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଓ ତ୍ୟାଗମୟ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ଐଶୀ ଶକ୍ତି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ।

(୭) ସିଦ୍ଧ ମହର୍ଷିମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟଜନ୍ମର କ୍ରମବିକାଶ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି, ସେମାନେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିସାରିଛନ୍ତି ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ କିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାର ନାହିଁ ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ ଓ ଏହି ସମିତି କେବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା ?

Theosophical Society ବା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ୧୭ । ୧୧ । ୧୮୭୫ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ Madam H. P. Blavatsky ଓ Colonel H. S. Olcott ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେରିକାର New-York ସହରରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୋକମାନେ ଏହି ସମିତିକୁ ଆଦର କରି ନଥିଲେ । ବରଂ ଏହାର ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏହି ସମିତି ଯେ ମାନବଜାତିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସେତକ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଥମେ ବୁଝିପାରି ନଥିଲେ ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଆବଶ୍ୟକତା ତଥା ଉପକାରିତା ତୁମେ କିପରି ପ୍ରମାଣ କରିପାରିବ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ଜୀବନ, ସୃଷ୍ଟି ଓ ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବିଚାରଶୀଳ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ହିଁ ପରୀକ୍ଷା କରେ। କ୍ରମବିକାଶ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଯୋଜନା ଏବଂ ଏହାହିଁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମୂଳଭିତ୍ତି। ଏହି ଯୋଜନାର ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା କଲେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ତା ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜାଣିପାରେ ଓ ଏହି ବିଶ୍ୱ ଯେ ଐଶ୍ୱରିକ ନ୍ୟାୟ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରେ। ତେଣୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଲୋକର ନୈରାଶ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ ବରଂ ମାନସିକ ଦୃଢ଼ତା ଆସେ ଓ ଭୟ ଉଦ୍‌ବେଗ ଦୂର ହୁଏ। ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ ଯୋଜନାରେ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ସହଯୋଗ କରେ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ଯଥା ସମୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଆବଶ୍ୟକତା ମନୁଷ୍ୟର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ଆଚରଣ, ସ୍ୱଭାବ ଓ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ। ସେଥିଲାଗି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଏକ ମହାଜାଗତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଓ ପୃଥିବୀର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଏହାର ଶାଖାସବୁ ରହିଛି।

ବହୁ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ସଭ୍ୟ ଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଦର୍ଶନ ବିଷୟ ଅବଗତ ହୋଇ ସାଧୁ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି।

ପ୍ର– ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି ଦିନଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ରହି ଆସିଛି। ତାହାହେଲେ ଆଉ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଗଠନ କରିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ?

ଉ– ଲୋକମାନେ କାଳକ୍ରମେ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟସବୁ ଭୁଲିଯାନ୍ତି; ତେଣୁ ତାହାକୁ ବାରମ୍ବାର ଘୋଷଣା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ବିଗତ ଶତାବ୍ଦୀରେ ବସ୍ତୁବାଦ-ସଭ୍ୟତା ଚରମ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗବେଷଣା ଏହି ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ କରୁଥିଲା। ମନୁଷ୍ୟର ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ଓ ବୁଦ୍ଧି ଛଡ଼ା ଜ୍ଞାନଲାଭର ଯେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପନ୍ଥା ନାହିଁ, ଲୋକମାନଙ୍କର ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ବଦ୍ଧମୂଳ ଥିଲା। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ମୂଳପୀଠ ପ୍ରାଚ୍ୟ ଦେଶମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବସ୍ତୁବାଦ ସଭ୍ୟତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ଧର୍ମ ନାମରେ କେବଳ

Scanned by CamScanner

କୁସଂସ୍କାର, ମତାନ୍ଧତା ଓ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକତାର ପ୍ରସାର ହେତୁ ତାହା ଭୌତିକ ସଭ୍ୟତାର ପଥରୋଧ କରିପାରିଲା ନାହିଁ; ସୁତରାଂ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟର ଏକ ନୂତନ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲା। ସେ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଯେଉଁ ମନୋବୃତ୍ତି ଥିଲା ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ସନାତନ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନୂତନ ରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ କଲା। ଏହାର ଶିକ୍ଷା ହେଲା ଯେ ସବୁ ଧର୍ମ ଏକ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶିତ କରୁଛନ୍ତି। ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଦେଶକାଳ ପାତ୍ରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା କରାଯାଇଥାଏ। କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସବୁ ଧର୍ମର ମୂଳ ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥଳ ଏକ। ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ଗୋଟିଏ ବୃକ୍ଷର ବିଭିନ୍ନ ଶାଖାମାତ୍ର। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ନିଜ ନିଜ ଧର୍ମର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କଲେ ସାଧୁ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ପାଇଥାନ୍ତି।

ପ୍ର– ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଅଧ୍ୟୟନ କରି ପାରିବ କି ?

ଉ– ନିଶ୍ଚୟ କରି ପାରିବ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ କୌଣସି ଉପକାର ପାଇବାକୁ ହେଲେ ତାହାଠାରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ମନ, ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ ବ୍ୟଗ୍ରତା ଓ ବୁଦ୍ଧିର ଏକାଗ୍ରତା ଥିବା ଦରକାର। କୌଣସି ବିଷୟରେ ବଦ୍ଧମୂଳ ଧାରଣା ହେଉଛି ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ। ଧର୍ମରେ ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ ତଥା ଜଡ଼ବାଦ ପ୍ରତି ଏକ ପକ୍ଷପାତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନର ଅନ୍ତରାୟ ଅଟେ। ନିଜ ଧର୍ମରେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଓ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମପ୍ରତି ଅସମ୍ମାନ ଓ ବିରୋଧ, ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଅଧ୍ୟୟନର ସୁଫଳ ନଷ୍ଟ କରେ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପ୍ରସାରର ଉପକାରିତା କ'ଣ ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ତିନୋଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଛି ଓ ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ବହୁ ଉପକାର ମିଳିଥାଏ।

ପ୍ର– ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ?

ଉ– ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ଜାତି, ଧର୍ମ, ଲିଙ୍ଗ ଓ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସାର୍ବଜନୀନ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇବା।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ଯେତେବେଳେ ଏକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ସୁଦ୍ଧା ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ କଳହରେ ବ୍ୟାପୃତ, ସେତେବେଳେ ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ କିପରି ସମ୍ଭବ ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା "ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର, ବିଜ୍ଞାନ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କର ତୁଳନାତ୍ମକ ପଠନକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା।" ଯଦି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଏ ଓ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଏ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ।

ପ୍ର– ତାହାଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ସୁବିଧା କ'ଣ ହେଲା ?

ଉ– ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ତୁଳନାତ୍ମକ ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ ଯେ, ସବୁ ଧର୍ମର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥଳ ଏକ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ମୌଳିକ ଶିକ୍ଷା ଓ ଜୀବନର ଆଦର୍ଶ ମଧ୍ୟ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ।

ପ୍ର– ଯେତେବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ ଭଳି ଦେଖାଯାଉଛି, ସେମାନଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ଓ ଶିକ୍ଷା, ଏକ ହେବ କିପରି ?

ଉ– ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସର୍ବବ୍ୟାପକତ୍ୱ ସବୁ ଧର୍ମର ମୂଳଭିତ୍ତି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ନିମିତ୍ତ ସବୁ ଧର୍ମ ବିଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି, ଏଇଥିରୁ ହିଁ ବିଭିନ୍ନତାର ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ। ପୃଥିବୀରେ ବହୁ ପ୍ରକାରର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ମନୋବୃତ୍ତି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଥିବାରୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି।

ପୁନଶ୍ଚ ଲୋକମାନେ କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ରହିଛନ୍ତି। ଯେଉଁ ମାର୍ଗ ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉପଯୋଗୀ ତାହା ଅନ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପ୍ରତି ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଜାତି ଯଥା : ଆଦିବାସୀମାନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବହୁ ଜନ୍ମ ଅଭାବରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୈତିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅଭିଜ୍ଞତା ହୋଇନାହିଁ ଓ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଖାଇବା, ପିଇବା ଓ ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ଶୀକାର କରିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆନନ୍ଦ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଅତି

Scanned by CamScanner

ସରଳ ଧର୍ମ ଆବଶ୍ୟକ। ଯଥା : ଭଗବତ୍ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କଲେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଆନନ୍ଦରେ କାଳାତିପାତ କରିପାରିବ, କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ– ଏହିପରି ଶିକ୍ଷା ହେଉଥିବା ଏକ ଧର୍ମ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ।

କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଲୋକମାନେ ବହୁ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପରେ ଏକ ଉନ୍ନତ ସଭ୍ୟଜାତିରେ ଜନ୍ମ ହେବେ ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ଏକ ଉନ୍ନତ ଧର୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ହେବ; କାରଣ ସେତେବେଳକୁ ସେମାନଙ୍କର ନୈତିକ ଓ ବୌଦ୍ଧିକ ଗୁଣସବୁ ବହୁତ ଉନ୍ନତ ହୋଇଥିବ। ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ମାନବଜାତି କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ସ୍ତର ବହୁତ ଉନ୍ନତ ହେଉଛି ଓ ପ୍ରେମର ଗଭୀରତା ଓ ବ୍ୟାପକତା ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରୁଛି। ଏଥିଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ସେମାନେ ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ୟସବୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି। ଏହି କାରଣରୁ ଦୁଇହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ବା ଦର୍ଶନ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଥିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ଓ ଜ୍ଞାନବାନ୍ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାହା ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ।

ଆପାତଦୃଷ୍ଟିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ତାହା ଜାତୀୟ ଓ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ୱଭାବ ଓ ବୌଦ୍ଧିକ ଉନ୍ନତିର ତାରତମ୍ୟ ହେତୁ ହୋଇଥାଏ। ଏହି ତାରତମ୍ୟର ଆଉ ଗୋଟିଏ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଧର୍ମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟକୁ ଭୁଲ୍ ଓ ବିକୃତ ଅର୍ଥ କରି ସମୋନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାକୁ କେବଳ କେତେକ ଅର୍ଥହୀନ କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ପରିଣତ କରିଦିଅନ୍ତି।

ପୁନଶ୍ଚ ସତ୍ୟକୁ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ହୁଏ ନାହିଁ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକମାନେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଅସୀମତାକୁ ଯେପରି ଭୌଗୋଳିକ ମାନଚିତ୍ରରେ ସୀମିତ କରି ହେବ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଯେତେ ଉଦାର ହେଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି

Scanned by CamScanner

ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ଗଣ୍ଡିଭିତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟକୁ ଧରି ରଖିବା ବୃଥା ପ୍ରୟାସ ମାତ୍ର। କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମ ନିଜର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦିଗରୁ ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ମାନବଜାତି ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବାର୍ତ୍ତା ବହନ କରେ। ଅତଏବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ସବୁ ଧର୍ମର ଅଧ୍ୟୟନ ଆବଶ୍ୟକ।

ଅତଏବ ଦ୍ୱିତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟର ଆଧାର ନୁହେଁ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ବିରୋଧଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ସୁତରାଂ ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ଓ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ। ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ସମସ୍ତେ ଦିନେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧ କରିବେ।

ପ୍ର– ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସବୁ ଧର୍ମର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ଏକ। କିପରି ? ଯଦି ଏହା ସତ୍ୟ ତେବେ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଏତେ ପୃଥକ୍ ଜଣାପଡ଼େ କାହିଁକି ?

ଉ– ସବୁ ଧର୍ମ କେତେକ ଧର୍ମଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ। ପ୍ରକୃତରେ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାମାନଙ୍କ ନାମରେ ନାମିତ, ଯଥା : ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ, ବୁଦ୍ଧଧର୍ମ, ଜୋରାଷ୍ଟର ଧର୍ମ, ମହମ୍ମଦୀୟ ବା ଇସଲାମ ଧର୍ମ। ସବୁ ଧର୍ମର ଗୁରୁମାନେ ଐଶୀଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଓ ଏକ ବିଶ୍ୱ ଧର୍ମଗୁରୁଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଅବତାର ମାତ୍ର। ଏହି ବିଶ୍ୱ ଧର୍ମଗୁରୁ ବା ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ପୃଥିବୀର କ୍ରମବିକାଶ ଓ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଋଷିସଂଘର ଏକ ଉଚ୍ଚପଦାଧିକାରୀ ସଭ୍ୟ। ଯେତେବେଳେ ମାନବ ଜାତି କୌଣସି ନୂତନ ଶିକ୍ଷାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଏହି ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ନିଜେ ବା ତାଙ୍କର କେହି ଶିଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଜନ୍ମ ନେଇ ସେହି ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟକୁ ଏକ ନୂତନ ରୂପରେଖ ଦେଇ ପ୍ରକାଶ ଓ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତି। ଏହି ଶିକ୍ଷା ନୂତନ ଓ ଉନ୍ନତ ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତରର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ। ସେଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି। ବହୁ ରଙ୍ଗର ଗାଈ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

Scanned by CamScanner

ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଧ ଧଳାରଙ୍ଗ। "ଜ୍ଞାନକୁ ଦୁଧପରି ମନେକର ଓ ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ଗାଈପରି ମନେକର"। ଏପରି କୁହାଯାଇଅଛି। ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଐଶ୍ୱରିକ ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥଳ ହେତୁ ସବୁ ଧର୍ମର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ଏକ କିନ୍ତୁ ବାହ୍ୟ ଆବରଣ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଅଟେ।

ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ପାଣି ରଖାଯାଉଥିବା ପାତ୍ର ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ। ପାଣି, ପାତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ରୂପ ନିଏ, କିନ୍ତୁ ତୃଷା ନିବାରଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ରଖିଥାଏ। ସେହିପରି ଧର୍ମସବୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଆଧାର ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ନେଇଥାଏ। ଏହି ରୂପସବୁ ତତ୍‌କାଳୀନ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ବୌଦ୍ଧିକ ଉନ୍ନତିର ସ୍ତର ଇତ୍ୟାଦି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। କିନ୍ତୁ ଆଧାରର ରୂପ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଓ ସମାନ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତୃଷା ନିବାରଣ କରେ।

ଯେପରି ଧଳା ଆଲୁଅ ମଧ୍ୟରେ ସବୁ ରଙ୍ଗ ନିହିତ ଥାଏ, ସେହିପରି ଏକ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ ଥାଏ। ଯେପରି ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର ଗ୍ଲାସ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଜଳ ସେହି ରଙ୍ଗକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ, ଯେପରି ଏକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର କାଚଭିତରେ ସେହି ରଙ୍ଗପରି ଦେଖାଯାଏ, ସେହିପରି ଏକ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବାହ୍ୟ ଆବରଣ ହେତୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଜଣାଯାଏ। ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଲୋକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ଗ୍ରାହ୍ୟଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମ ମାନବ ସଭ୍ୟତାକୁ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଅଗ୍ରସର କରାଇଦିଏ ଓ ସଭ୍ୟତାର ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଦିଗପ୍ରତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇଥାଏ; କାରଣ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ଦିଗଟି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କରିନଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ବହୁ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ଓ ବହୁ ପ୍ରକାର ଗୁଣାବଳୀର ଉନ୍ନତି ସାଧନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି। ବିଶେଷ ବିଶେଷ ଧର୍ମସବୁ ଏହିସବୁ

Scanned by CamScanner

ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିଥାଏ। ଏହିପରି ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସଭ୍ୟତା ବିଶ୍ୱଗୁରୁମାନଙ୍କଠାରୁ ନୂତନ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ। ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମରେ ଏକ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟର ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ। ତାହାହିଁ ସେହି ଧର୍ମର ବିଶେଷତ୍ୱ ବୋଲି ପରିଚିତ। ତେଣୁ ଅପର ଏକ ଧର୍ମର ଏପରି ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ଏହା ଭିନ୍ନ ହୋଇଥିବାରୁ ଧର୍ମାନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାକୁ ଏକ ଧର୍ମ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସବୁ ଧର୍ମର ସମନ୍ୱୟ। ଏହା ବିଶ୍ୱ ନିୟମ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ କେତେକ ନୈତିକ ଆଚରଣ ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରିଥାଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ କାହାରି ଆଦେଶ ବା ଉପଦେଶ ଅନ୍ଧ ଭାବରେ ପାଳନ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ। ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଛି। ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଲଙ୍ଘନ କଲେ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ। ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ କୌଣସି କାଳ୍ପନିକ ଦେବଦେବୀଙ୍କର କ୍ରୋଧ ଲାଗି ଘଟେ ନାହିଁ। ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ଲଙ୍ଘନ କରିବା ହେତୁ ଘଟେ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସର୍ବଧର୍ମର ଏକ ସମନ୍ୱୟ କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ ଅର୍ଥରେ ଏକ ଧର୍ମ ନୁହେଁ। ଏହାକୁ ଏକ ଦର୍ଶନ କୁହାଯାଇପାରେ ଓ ଏହି ଦର୍ଶନ କ୍ରମବିକାଶର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ଜୀବନ କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି। ମନୁଷ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ତାହାର କ୍ରମବିକାଶକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିପାରେ ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିପାରେ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସର୍ବଧର୍ମର ଏକ ସମନ୍ୱୟ ଓ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥଳ ବୋଲି ଏହାକୁ ସବୁ ଧର୍ମର ଚାବିକାଠି ବୋଲି ଧରାଯାଇ ପାରେ। ଏହା କୌଣସି ଧର୍ମର ବାହ୍ୟ

Scanned by CamScanner

କର୍ମକାଣ୍ଡ ବା ଆଚାରବିଧି ସହିତ ଜଡ଼ିତ ନୁହେଁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମୋଦନ କରେନାହିଁ। ପରନ୍ତୁ ଏହା ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର କର୍ମକାଣ୍ଡ ଓ ଆଚାରବିଧିର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରେ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଘୋଷିତ ନୀତିନିୟମ ବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ଧଭାବରେ ମାନିନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତି। ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଯେତିକି ସତ୍ୟ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବ କେବଳ ସେତିକି ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଉଚିତ। ତାହା ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ନପାରେ। ଯେ ନିଜ ଭିତରେ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରି ସାରିଛି ସେ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟର ରୂପ ଦେଖିପାରିବ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଜାଗରିତ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସକଳପ୍ରକାର ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିପାରେ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ସାଧକମାନଙ୍କୁ କେହି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ କଣ ? ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଧ୍ୟୟନ, ଧ୍ୟାନ ଓ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାକୁ ଜାଗରିତ କରିବାକୁ କୁହାଯାଏ। କାରଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି। ସାଧନାଦ୍ୱାରା ଏହା ଥରେ ଜାଗରିତ ହେଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ସବୁ ଜିନିଷକୁ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଦେଖିବା ପରି ସେ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖିପାରେ ଓ ହୃଦବୋଧ କରିପାରେ। ଅନ୍ଧ ଲୋକ ଆଲୋକ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆଖି ଥିବା ଲୋକକୁ ଆଲୋକର ଅବସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବା ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ। ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଆଦର୍ଶ ବାକ୍ୟ ହେଲା "ନାସ୍ତି ସତ୍ୟାତ୍ ପରୋ ଧର୍ମଃ"।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ତାହାର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ଆଚରଣ କରିବାରେ ବାଧା ଦିଏ କି ?

ଉ– କଦାପି ନୁହେଁ। ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ଅଛନ୍ତି। କାୟୋମନବାକ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା ସବୁ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ।

Scanned by CamScanner

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯଦି କେହି କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ନୀତି ଓ ଆଦର୍ଶ ଆଚରଣ କରୁଥାଏ ତେବେ ସେ ଅପର କୌଣସି ଧର୍ମ ବା ସବୁ ଧର୍ମ ପାଳନ କରୁଛି ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଓ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଯାହାକୁ ଧର୍ମ କୁହାଯାଏ ତା' ମଧ୍ୟରେ କିଛି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି କି ?

ଉ– ଦୁଇଟି ବିଷୟ ନେଇ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି। ପ୍ରଥମଟି ହେଲା ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ତାହାର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ ଦାବୀକରେ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ଯେ ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜର ଅଧ୍ୟୟନ, ବିଚାରଶକ୍ତି, ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ତଥ୍ୟର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରନ୍ତୁ ବା ସେ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ମତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ ରଖନ୍ତୁ। ନୂତନ ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦିଆଯାଇଥାଏ ଯେ ସେମାନେ କୌଣସି ତଥ୍ୟର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ନିଜର ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ବିଚାରଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ତଥ୍ୟକୁ ଆପାତସତ୍ୟ ହିସାବରେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କାହାରିକୁ ନିଜ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ କହେ ନାହିଁ। କିମ୍ବା କୌଣସି ଧର୍ମକୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଠାରୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ବୋଲି ଭାବେ ନାହିଁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମରେ ନିହିତ ଥିବା ସାରତତ୍ତ୍ୱ ବୁଝାଇବାରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ। ଧର୍ମର ବାହ୍ୟ ନୀତି, ନିୟମ, ବିଧି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେହି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ନିଜ ଧର୍ମର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରେ ଓ ନିଜ ଧର୍ମର୍ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପାଳନ କରେ। ଅନେକ ସମୟରେ ନିଜ ଧର୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇଥିବା ଲୋକ ସବୁ ବୁଝିସାରିବା ପରେ ନିଜ ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ହୁଏ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ମୂଳ ନୀତି ହେଲା ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବା; କାରଣ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସବୁ ଧର୍ମର ସାରତତ୍ତ୍ୱକୁ ଏକ ବୋଲି ମନେକରେ ଓ ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁ, ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ସବୁ ଧର୍ମ ଏକା

Scanned by CamScanner

ପ୍ରକାର ବିଶ୍ୱାସ ପୋଷଣ କରେ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଏହାର ମତ। ଏହା ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଅବଶ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମର ଗଭୀର ଅଧ୍ୟୟନ ଦରକାର ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପଦେଶ ବା ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ଜାଣିବା ଦରକାର। ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ପ୍ରଚଳିତ, ସେ ଧର୍ମ ସେହି ଦେଶବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଧରିବାକୁ ହେବ। ସୁତରାଂ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟଏ ଧର୍ମ ଚାପି ନ ଦେଇ ସେହି ଧର୍ମର ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବା ଦରକାର। ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଭାରତରେ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମ ଓ ଶ୍ରୀଲଙ୍କାରେ ବୌଦ୍ଧଧର୍ମର ପୁନରୁତ୍‌ଥାନ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକୁ କୁସଂସ୍କାର ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସିଛି। ସେହିପରି ଇଉରୋପ ଓ ଆମେରିକାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମର ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସୁଛି। ଥରେ ଆନିବେଷାନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ "ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଧାର୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ କହେ, ଧର୍ମତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ କହେ ନାହିଁ।"

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ତୃତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି କ'ଣ ?

ଉ– ଯେଉଁ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜଣା ରହିଛି ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଯେଉଁ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକାଶ ଲାଭ କରିନାହିଁ, ସେସବୁର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଏହାର ତୃତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ। ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ଜୀବନ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ ଓ ଧର୍ମ, ବିଜ୍ଞାନ ବା ସମାଜ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ମତାନ୍ଧତାର ବିରୋଧ କରିବାକୁ ହେବ। ଏଥିଲାଗି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ବିଷୟରେ ବିଶଦ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାକୁ ହେବ। ବିଶେଷତଃ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମର ଅଲଙ୍ଘନୀୟତା ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବାକୁ ହେବ। ଗୁପ୍ତ ବିଜ୍ଞାନର (Occult Science) ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ଗବେଷଣା ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ। କାରଣ ଆଧୁନିକ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ଗୁପ୍ତବିଜ୍ଞାନ କୁସଂସ୍କାରପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ନୁହେଁ; ବରଂ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମର ସଠିକ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ। ପୁନଶ୍ଚ ମନୁଷ୍ୟର କେତେକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଯାହାର ଉନ୍ମେଷ

Scanned by CamScanner

ଓ ଉନ୍ନତି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ। ଏହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ଅବସାନ ଓ ପୃଥିବୀରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାରିବ।

ପ୍ର– ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ବିରୋଧୀ ନୁହେଁ କି ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବା ଐଶ୍ୱରିକ ଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ସବୁ ବିଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ। କୌଣସି ପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନ ଏହି ବିଦ୍ୟା ବା ଜ୍ଞାନର ପରିସର ବାହାରେ ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସୁତରାଂ ଯାହା ପ୍ରକୃତ ବିଜ୍ଞାନ ତାହା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଓ ଯାହା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ତାହାହିଁ ପ୍ରକୃତ ବିଜ୍ଞାନର ମୂଳଭିତ୍ତି। କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଓ ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ମୌଳିକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଜୀବନ ଓ ଚୈତନ୍ୟ ବିଷୟର ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରେ କିନ୍ତୁ ବିଜ୍ଞାନ କେବଳ ରୂପ ଓ ଚୈତନ୍ୟର ଉପାଧି ବା ଆଧାର ବିଷୟରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରେ। ବିଜ୍ଞାନ ଏହି ଜଡ଼ ଜଗତର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜଗତର ଘଟଣାବଳୀ ଅଧ୍ୟୟନ କରି ମନୁଷ୍ୟର ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଜାଣି ହେବ ସେତିକି ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିଥାଏ। ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭୂତ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ସମାବେଶ। କିନ୍ତୁ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ଆଗ୍ରହ ଜନ୍ମିଛି। ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନରେ ଊନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ବସ୍ତୁବାଦ ଓ ସ୍ଥିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମନୋବୃତ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ। ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୌତିକ ଜ୍ଞାନର ଉପରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଅବସ୍ଥିତି ଅନୁମାନ କରୁଛି। ପୁରାକାଳରେ ଧର୍ମ ଓ ବିଜ୍ଞାନ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ବିରୋଧ ନ ଥିଲା। ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ ଜଡ଼ବାଦୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ଏକ ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ବିରୋଧ କରିଥିଲା କିନ୍ତୁ ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଜଡ଼ବାଦ ଓ ଏହାର ଅସଙ୍ଗତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ପ୍ରଚଳିତ ନାହିଁ। ସେଥିଲାଗି ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନର ବିରୋଧ ଓ ଅବିଶ୍ୱାସ ବହୁତ କମିଗଲାଣି।

ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଓ ନିରପେକ୍ଷ ମନ ନେଇ ଯଦି କେହି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଅମୂଲ୍ୟ ପୁସ୍ତକ "The Secret Doctrine" ପାଠ କରେ ତେବେ

Scanned by CamScanner

ସେ ଏଥିରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ଗଭୀରତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ତାହା ଦ୍ୱାରା ଅଭିଭୂତ ନ ହୋଇ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ। ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ପୁସ୍ତକରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦିତ ହେବ ଯେ ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ ସେହି ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟସବୁକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁମୋଦନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛି। ଯେଉଁ ଯୋଗଜନ୍ମା ବିଦୂଷୀ ରମଣୀ ଏହି ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଥିଲେ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କୁ ବହୁ ଅପମାନ ଓ କୁତ୍ସାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପୃଥିବୀକୁ ଦେଇଥିବା ସତ୍ୟ ଓ ଜ୍ଞାନର ମହତ୍ତ୍ୱ ବିଜ୍ଞାନ ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ଆଦର ଲାଭ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛି।

ପ୍ର– ତାହା ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କ'ଣ ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାନ ?

ଉ– ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାନ, କାରଣ ଏହାର ତଥ୍ୟ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡିକ କୌଣସି ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନୁହେଁ। ଅଧ୍ୟୟନ, ଗବେଷଣା ଓ ନିରୀକ୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜିତ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଏହା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ। ଏହା ଜୀବନ ବା ଆତ୍ମାର ବିଜ୍ଞାନ। ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତର ଐଶୀ କଳ୍ପନାର ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ଓ ଏହି ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ ସୂକ୍ଷ୍ମରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜଡ଼ ଦେହ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶରୀର ସବୁ ଅଛି ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମାନ୍ତରଦ୍ୱାରା ଏହି ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଲେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟସବୁ ସଚେତନ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଏହି ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରକୃତିର ସୂକ୍ଷ୍ମତର ସ୍ତରସବୁ ଦେଖିପାରେ ଓ ଯେଉଁ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ଉପରେ ସେହି ସୂକ୍ଷ୍ମତର ସ୍ତରର ଘଟଣାବଳୀ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ତାହା ବୁଝିପାରେ।

କିନ୍ତୁ ଯେକୌଣସି ବିଜ୍ଞାନ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ସେଥିପାଇଁ କେତେକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ଅଧ୍ୟୟନ ଦରକାର ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାର ଦକ୍ଷତା ଆବାଶ୍ୟକ। ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ଲୋକ କ୍ରମବିକାଶର ଏକ ବିଶେଷ ସ୍ତରରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ଦରକାର ଓ ତାହାର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର, କାମ ଶରୀର ଓ ମନ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବା ଦରକାର। ତାହା ନ ହେଲେ

Scanned by CamScanner

ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକର ଗବେଷଣା କରିବା ତାହା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ। ପ୍ରକୃତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଆଧୁନିକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଧର୍ମ, ଦର୍ଶନ ଓ ବିଜ୍ଞାନର ଏକ ସମନ୍ୱୟ।

ପ୍ର– ଧର୍ମ ଓ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟ ବୁଝିଲୁଁ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଦର୍ଶନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କି ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ?

ଉ– ବ୍ରୁନୋ (Bruno) କହିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିବା। ବହୁତ୍ୱ ଭିତରେ ଏକତ୍ୱର ଜ୍ଞାନକୁହିଁ ଦର୍ଶନ କୁହାଯାଏ। ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଜ୍ଞାନକୁ ହିଁ ବିଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ଯାହାର ଏକତ୍ୱର ଅନୁଭୂତି ଅଛି ସେହି କେବଳ ଦାର୍ଶନିକ। ପ୍ଲାଟୋ (Plato) କହିଥିଲେ ଯେ, "ଏପରି ଲୋକକୁ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ପରି ସମ୍ମାନ କରେ।" ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଜୀବନର ଏକ ଦର୍ଶନ। ସୌରଜଗତ ଓ ଏଥିରେ ଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ଭଗବାନଙ୍କର ଏକ ମହାନ ପରିପ୍ରକାଶ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମତ। ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ ଜଣାଯିବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଭିତରେ ଆତ୍ମା ନାହିଁ ବରଂ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଆତ୍ମା ଓ ସେ ଏକ ଦେହ ଗ୍ରହଣ କରିଛି। ମନୁଷ୍ୟର ଏକ ନୁହେଁ ବହୁ ଶରୀର ଅଛି ଓ ସେହି ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେ ମନୁଷ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକରେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ। ପ୍ରକୃତିରେ ବହୁ ଲୋକ (Plane) ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ସ୍ଥାନରେ ନାହିଁ। ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକ ସ୍ଥୁଳତର ଲୋକ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଛି। ଅତଏବ ସେ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ସମୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଛନ୍ତି। ପ୍ରକୃତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଚେତନାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତର ମାତ୍ର କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାଧାରଣତଃ କେବଳ ଏହି ସ୍ଥୁଳ ଲୋକ ଓ ତହିଁରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଚେତନା ସହିତ ପରିଚିତ ଥାଉ। କର୍ମବାଦ ଓ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଏହି ଦୁଇଟି ନିୟମ ମାଧ୍ୟମରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ରମବିକାଶ ହୋଇଥାଏ; ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଓ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କଠାରେ ଏକତ୍ୱ ବୋଧ ହେଲେ କ୍ରମବିକାଶର ପରିସମାପ୍ତି ହୁଏ। ମନୁଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟକରେ ସେହି ଜୀବନରେ ବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ସେହିପରି

Scanned by CamScanner

ଫଳଭୋଗ କରେ । ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେହିଁ ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା । ଭାବ ଓ ଭାବନା ଅଣୁ ପରମାଣୁମାନଙ୍କର ସଂମିଶ୍ରଣର ଫଳ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକର କାରଣ ଅଟେ ।

ପ୍ର– ଆପଣ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ତାହାର କ୍ରମବିକାଶ, କର୍ମ ଓ ଜନ୍ମାନ୍ତର, ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ (Master) ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ କେତେକ କଥା କହିଲେ । ଏ ତଥ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ କ'ଣ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରିଦେବ ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ନିରାଟ ସତ୍ୟ ବୋଲି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାକୁ ହେଲେ ସେଥିପାଇଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସାଧନା ଦରକାର । ପ୍ରଥମତଃ ସବୁ ଜିନିଷ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅଣୁ, ପରମାଣୁକୁ କେହି ତ ଦେଖୁନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଗୁଡ଼ିକର ଅବସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ କାହାରି କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କାରଣ ଏସବୁ ଗାଣିତିକ ସୂତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ, ଅଥଚ ଏହି ପ୍ରମାଣ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ଛାତ୍ର ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ; ବୈଜ୍ଞାନିକ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରକୁ ଗଲେ, ତେବେ ଯାଇ ସେହି ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ବୁଝି ହେବ, ସ୍କୁଲ ଛାତ୍ରର ସେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ଅତଏବ ସେ ତାହା ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଦୟା, କ୍ଷମା ଇତ୍ୟାଦି କେତେକ ଗୁଣର କୌଣସି ରୂପରେଖ ନାହିଁ, ଏହା ଅନୁଭୂତିର ଜିନିଷ । ସୁତରାଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ପରି ଦେଖାଇ ହେବ ନାହିଁ ବା ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରି ହେବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ତଥ୍ୟ ସବୁକୁ ଯେଉଁମାନେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଶିକ୍ଷା ଓ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତାହା କିରପାରିଛନ୍ତି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ; ଭୌତିକ ବା ବୌଦ୍ଧିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନେ ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ତାଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରରେ ଅଙ୍ଗୀଭୂତ କରି ସଚେତନ ଥାନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ-ଶକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ଲାଭ କରି ସାରିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତାହା କରିପାରେ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁ ଶିକ୍ଷା, ସାଧନା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ବହୁ ଜନ୍ମ ଏଥିରେ ବିତିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେ ଏହି ସାଧନା ପଥରେ ପଥିକ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ

Scanned by CamScanner

ହେବ। ପରେ ଯଥା ସମୟରେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ନିରାଟ ସତ୍ୟରୂପେ ତା'ଠାରେ ପ୍ରତିଭାତ ହେବ। ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ବିଚାରବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତରରେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ତାହା ପରେ ଏହା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ। ଜଣେ ଲୋକ ଚାଲି ନ ଜାଣି ଦୌଡ଼ି ପାରିବ ନାହିଁ। ସବୁ ଜ୍ଞାନ ବା ଶିକ୍ଷାକୁ କେତେକ ସୋପାନ ଦେଇ ଜାଣିବାକୁ ହୁଏ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନକୁ ସେହିପରି ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତର ଦେଇ ଜାଣିବାକୁ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଏହା କଣ ସତ୍ୟ ଯେ ଆପଣଙ୍କର ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିରାମିଷାଶୀ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ?

ଉ– ଆଦୌ ନୁହେଁ। ଆମ ସମିତି ତାହାର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ଆଶା କରେ ଯେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବେ ଓ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ଦୟାଳୁ ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ବ୍ୟବହାର କରିବେ। ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବେ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଭ୍ରାତୃ ଭାବ ପୋଷଣ କରିବେ। ଏହାହିଁ ଆମ ସମିତିର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ।

ପ୍ର– ତାହା ହେଲେ ଆପଣଙ୍କର ସମିତିର ଅନେକ ବିଶିଷ୍ଟ ସଭ୍ୟ ନିରାମିଷାଶୀ କାହିଁକି ?

ଉ– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଅଧ୍ୟୟନ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ ବା ମଦ୍ୟପାନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାହତ ହୋଇ ନ ପାରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରହ୍ମବିତ୍‌ମାନେ କେବଳ ପୁସ୍ତକଗତ ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟା ବା ଗୁପ୍ତବିଜ୍ଞାନର ସାଧନା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତିର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତିର ଉନ୍ମେଷ ହୋଇଥାଏ। ସେମାନେ ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟାର ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜ୍ଞା ଲାଭ କରିବାକୁ ତଥା ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି; କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ଓ ନିଜର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ସତ୍ୟତା ଉପଲବ୍ଧ କରିପାରିବେ।

ଆମ ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନା ପାଇଁ ଏହି ଭୌତିକ ଶରୀର ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅତୁଟ ରହିବା ଦରକାର।

Scanned by CamScanner

ନୀଚ ବାସନା ଓ କାମନାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେହକୁ ସେପରି କାମନା ବାସନାରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପବିତ୍ର ରଖିବା ପ୍ରୟୋଜନ। ସେଥିଲାଗି ନିରାମିଷାଶୀ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଲାଗି ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟର ଉପକାରିତା ବିଷୟରେ ବହୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲାଣି। ଗୁପ୍ତବିଜ୍ଞାନ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିଛି ଯେ, ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀର ମାଂସ ଲୋକ ଭକ୍ଷ କରେ ଓ ସେହି ପ୍ରାଣୀର ସ୍ୱଭାବ କେତେକାଂଶରେ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ଓ ତାହାର ମନୋବୃତ୍ତି ଓ ସ୍ୱଭାବ ପଶୁ ପ୍ରକୃତିଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ।

ପଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ମାଂସାଶୀ ଓ ନିରାମିଷାଶୀ ଘେନି ସ୍ୱଭାବର ତାରତମ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ। ତଥାକଥିତ ସଭ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ମାଂସାଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଂସାଶୀ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ; କାରଣ ସେହି ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ମାଂସ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତ ଓ ରୁକ୍ଷ, ମତ୍ସ୍ୟଜୀବୀ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ମାଂସ ମଧ୍ୟ ସେହି କାରଣରୁ ସେମାନେ ଖାନ୍ତି ନାହିଁ। ମାଂସାଶୀ ଓ ନିରାମିଷାଶୀ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକୃତିରେ ମଧ୍ୟ ବହୁ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ। ନିରାମିଷାଶୀ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଶାନ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ହୁଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାଂସାଶୀ ପ୍ରାଣୀମାନେ ହିଂସ୍ର ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥାନ୍ତି। ଏହାଛଡ଼ା ଘୋଡ଼ା, ଗୋରୁଗାଇ, ମଇଁଷି,ହାତୀ, ଛେଳି, ମେଣ୍ଢା ପ୍ରଭୃତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ଉପକାରରେ ଆସନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିରାମିଷାଶୀ।

ଏହା ଛଡ଼ା ଜଣେ ବ୍ରହ୍ମବିତ୍ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀକୁ କଷ୍ଟ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଜାଣେ ଯେ ପ୍ରାଣୀଜଗତ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟର ଉପଭୋଗ ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ୍ରମବିକାଶ ଅଛି। କ୍ରମବିକାଶ ପଦ୍ଧତିରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ।

ପ୍ର– ନିରାମିଷାଶୀ ହେବା ଗୋଟିଏ ଭଲ ନୀତି ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟତଃ ସମ୍ଭବ କି ? ମନୁଷ୍ୟ ମାଂସ ନ ଖାଇ ସୁସ୍ଥ ରହି ପାରବ କି ?

ଉ– ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ମାଂସ ନ ଖାଇ ସୁସ୍ଥ ରହିଛନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମାଂସ ନ ଖାଇ ସୁସ୍ଥ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ, ଏହା ଏକ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ କୁସଂସ୍କାର।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ନିରାମିଷାଷୀ ଖାଦ୍ୟ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଓ ଉପଯୋଗୀ ବୋଲି ଆପଣ ଭାବୁଛନ୍ତି କି ? ଯେବେ ଭାବୁଥାନ୍ତି ତା'ର କାରଣ କ'ଣ ?

ଉ– ପ୍ରଥମ କାରଣ ହେଉଛି, ପ୍ରାଣୀବିଜ୍ଞାନର ଏହା ଏକ ସୁନିଶ୍ଚିତ ତଥ୍ୟ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର କେବଳ ଶସ୍ୟ ଓ ସବୁପ୍ରକାର ଫଳ ଖାଇବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ। ପେଟ୍ରୋଲଚାଳିତ ଗୋଟିଏ ଇଞ୍ଜିନକୁ କିରାସିନି ତେଲରେ ଚଳାଇବା ଯାହା, ମନୁଷ୍ୟର ମାଂସ ଖାଇ ବଞ୍ଚିବା ଠିକ୍ ସେଇଆ। ଏହା କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଚଳିପାରେ କିନ୍ତୁ ପରେ ଏହାର ବହୁ ମରାମତି ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥାପନ ଦରକାର ହୁଏ ଓ ଶେଷକୁ ଏହା ଅକାମୀ ହୋଇଯାଏ। ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ।

(୧)– ବିଭିନ୍ନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କ ଗବେଷଣାରୁ ଜଣାଯାଇଛି ଯେ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟରେ ସମପରିମାଣର ମାଂସ ଖାଦ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପୁଷ୍ଟିକାରକ ପଦାର୍ଥ ଅଛି। Harvard ଓ Quito ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଦକ୍ଷିଣ ଆମେରିକାର ଗୋଟିଏ ମଫସଲ ଗ୍ରାମରେ କରାଯାଇଥିବା ଗବେଷଣାରୁ ଜଣାଯାଇଛି ଯେ ନିରାମିଷାଶୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବହୁ ବୟସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚନ୍ତି ଓ ସୁସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଶତକଡ଼ା କେବଳ ୫ ଜଣଙ୍କର ହୃଦ୍‌ରୋଗ ଥିବାର Electro-Cardiogram ପରୀକ୍ଷାରୁ ଜଣାଯାଇଛି। ଅଥଚ ଆମେରିକାରେ ସେହି ବୟସର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶତକଡ଼ା ୯୫ ଜଣ ଲୋକଙ୍କର ହୃଦ୍‌ରୋଗ ଓ ରକ୍ତ ସଞ୍ଚାଳନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ (Vascular) ରୋଗ ଥିବାର ଜଣା ଯାଇଛି।

ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ନ ଖାଇଲେ ଶରୀରରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିମାଣର ମାଂସ ଜାତୀୟ ଉପାଦାନ ଅଭାବ ହେବ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଯାଇଥାଏ। ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଶରୀରକୁ ଅତି ଶୀଘ୍ର ପୁଷ୍ଟିସାର ଯେ ଯୋଗାଇଥାଏ, ଏହା ସତ୍ୟ; କିନ୍ତୁ ଏହା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ ଓ ସେଥିଲାଗି ସେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ହୁଏ ନାହିଁ। ଏହା ଛଡ଼ା ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଶରୀରରେ ଏକ ପ୍ରକାର ବିଷ

Scanned by CamScanner

(Toxic Material) ଭର୍ତ୍ତି କରେ। ଆମିଷ ଭୋଜନ ଦ୍ୱାରା ବିଷାକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ରୋଗରେ (Food Poisoning) ଅଧିକ ପୀଡ଼ିତ ହୁଅନ୍ତି।

ପୁଷ୍ଟିସାରର ମୌଳିକ ଉତ୍ପତ୍ତି କ୍ଷେତ୍ର ହେଲା ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟ। ଶସ୍ୟ କଠିନ ଆବରଣଯୁକ୍ତ ଫଳ (ନଡ଼ିଆ, ଚିନାବାଦାମ ପ୍ରଭୃତି), ଛୁଇଁ ଓ ଦୁଗ୍ଧଜାତ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଅଣ୍ଡା ପ୍ରଭୃତିରେ ମାଂସଜାତୀୟ ଉପାଦାନ ଦ୍ୱିଗୁଣ ଉପୁଜାଉଥିବା ମାଂସଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଦୁଗ୍ଧ କେବଳ ପୁଷ୍ଟିସାର (Protein) ଦିଏ ନାହିଁ, ତାହା ସାଙ୍ଗରେ ସ୍ନେହସାର (Fat) ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (Minerals) ଓ ଖାଦ୍ୟପ୍ରାଣ (Vitamins) ମଧ୍ୟ ଦିଏ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହଜରେ ହଜମ ହୁଏ। ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟରେ ଶ୍ୱେତସାର (Carbohydrate) ନ ଥାଏ। ଏହା କେବଳ ପନିପିରବାରେ ଥାଏ। ଦୈନିକ ପରିଶ୍ରମ ପାଇଁ ଶ୍ୱେତସାର ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇଥାଏ। ଏହା ଛଡ଼ା ଆବଶ୍ୟକ ପରିମାଣରେ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟରେ ନଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ହାଡ଼, ଦାନ୍ତ, ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଓ ପେଶୀଗୁଡ଼ିକୁ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ଏହାର ଅଭାବରେ ତନ୍ତୁମାନଙ୍କର କ୍ଷୟ ହୁଏ। ଦୁଧ ଓ ପନିପରିବାରେ ହିଁ ଖଣିଜସାର ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଥାଏ; ଖାଦ୍ୟପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ କେବଳ ପନିପରିବାରେ ଥାଏ। ଏହା ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ।

(୨) ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ, ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା କମ୍ ରୋଗ ହୁଏ।

କର୍କଟ, ଯକ୍ଷ୍ମା, ଆନ୍ତ୍ରିକ କୃମି ପ୍ରଭୃତି କେତେକ ଭୟଙ୍କର ରୋଗ ଅନେକାଂଶରେ ମାଂସ ଖାଦ୍ୟ ହେତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହକୁ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଥାଏ। କାରଣ ଅଧିକାଂଶ ମାଂସ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରାଣୀକୁ ମାରି ବିକ୍ରୟ କରାଯାଏ। ପନିପରିବା ଖାଦ୍ୟରୁ ଏପରି କୌଣସି ରୋଗ ସଂକ୍ରମିତ ହୁଏ ନାହିଁ।

ଆଜିକାଲି ଖାଦ୍ୟବିତ୍, ଡାକ୍ତରମାନେ ସେମାନଙ୍କର ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ମାଂସ ଖାଇବାକୁ ମନା କରିଥାନ୍ତି; କାରଣ କର୍କଟ, ଯକ୍ଷ୍ମା, କୃମି ପ୍ରଭୃତି ବହୁ ସାଙ୍ଘାତିକ ରୋଗ ଅନେକ ପରିମାଣରେ

Scanned by CamScanner

ମାଂସରୁ ସଂକ୍ରମିତ ହୁଏ। ଏହା ଛଡ଼ା ଆମବାତ, ଗଣ୍ଠିବାତ uric acidଓ ଜନ୍ମିତ ରୋଗର ଉପଶମ ଓ ନିରାକରଣ ପାଇଁ ସେହି ବିଶେଷଜ୍ଞମାନେ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି। ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି। ନିରମୀଷ ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା କ୍ଷତ ସବୁ ଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୁଏ ଓ ଜ୍ୱର ସହଜରେ ଆକ୍ରମଣ କରେ ନାହିଁ; କଲେ ମଧ୍ଧ ଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

(୩)ତୃତୀୟତଃ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଦିଏ।

ମାଂସାଶୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଥିବାର ଦାବୀ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ନିରାମିଷାଶୀମାନଙ୍କ ପରି ସହିବା ଶକ୍ତି ନଥାଏ। ମାଂସାଶୀମାନେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି ଓ କ୍ଷୁଧା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ନିରାମିଷାଶୀମାନେ ବହୁ ସମୟ ଧରି ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରନ୍ତି। ଘୋଡ଼ା ଓ ବଳଦମାନେ ମାଂସାହାରୀ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସମୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରନ୍ତି। ଆରଣ୍ୟକ ଷଣ୍ଢ ଲଢ଼ାଇରେ ସବୁବେଳେ ବାଘକୁ ହରାଇଥାଏ।

ପନିପରିବା ଖାଦ୍ୟ ବିଳମ୍ବରେ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଓ ବିଳମ୍ବରେ ଶକ୍ତିର ସଞ୍ଚାର କରେ ସତ କିନ୍ତୁ ଏହା ଅଧିକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହେ ଓ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ କରାଯାଇଥାଏ ତାହା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ। ବ୍ୟାୟାମ ପଟୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସହିଷ୍ଣୁତା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ନିରାମିଷାଶୀମାନେ ହିଁ ଭଲ କରିଥାଆନ୍ତି।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ଜଣେ ପ୍ରବୀଣ ସାଧକ ଓ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି C. W. Leadbeter କହିଛନ୍ତି, 'ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର ନିରାମିଷାଶୀ ତାମିଲ କୁଲିମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭାରି ବୋଝ ବୋହି ପାରନ୍ତି। ମୁଁ ଜଣକୁ ଏକ ବିରାଟ ବୋଝ ପିଠିରେ ବୋହି ଜାହାଜ ପାଖରୁ କୂଳକୁ ଗୋଟିଏ ପଟା ଉପରେ ଚାଲି ଚାଲି ନେଇ ଯିବାର ଦେଖିଛି। ମୋ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଜାହାଜର Captain କହିଲେ, ଲଣ୍ଡନର ଚାରିଜଣ ଇଂଲିଶ୍ କୁଲି ଏହି ବୋଟ୍‌କୁ କୂଳରୁ ଜାହାଜ ଭିତରକୁ ବୋହି ଆଣିଥିଲେ। ମୁଁ ଆଉ

Scanned by CamScanner

ଜଣେ କୁଲିକୁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ Piano ପିଠିରେ ବୋହି ବହୁ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯିବାର ଦେଖିଛି। ଏହି କୁଲିମାନେ କେବଳ ଭାତ ଖାଇ ବଞ୍ଚନ୍ତି ଓ ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ଟିକିଏ ଚାରୁପାଣି ପିଅନ୍ତି।

ପ୍ର– ଶରୀରକୁ ପରିଷ୍କାର ରଖିବା ଓ ପୋଷାକ ପରିଛଦ ପରିଷ୍କାର କରି ପିନ୍ଧିବା ଯଦି ପବିତ୍ରତା ନୁହେଁ, ତେବେ କାହାକୁ ପବିତ୍ରତା ବୋଲି କହିବା ?

ଉ– ପରିଷ୍କାର ରହିବା ଓ ପରିଷ୍କାର ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧିବା ଉଚିତ କିନ୍ତୁ କେବଳ ଏହାଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରତା ଆସେ ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟର ଜଡ଼ ଶରୀର ତାହାର ସପ୍ତ ଶରୀର ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଏବଂ ତାହାର ଚର୍ମ ତାହାର ଜଡ଼ ଶରୀରର ୧୦୦ ଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। ସୁତରାଂ କେବଳ ଦେହର ଚମକୁ ସଫା ରଖିଲେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ପବିତ୍ରତା ଆସିବ କିପରି ? ଯେଉଁ ଶରୀରର ମାଂସପେଶୀ, ହାଡ଼, ରକ୍ତ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତ ଅଂଶ ଶୁଦ୍ଧ କଣିକାଦ୍ୱାରା ତିଆରି, କେବଳ ସେହି ଦେହକୁ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲି କୁହାଯିବ।

ବଳିତା ଓ ତେଲ ଉଭୟ ସଫା ଥିଲେ ବତିଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବରେ ଜଳିବ। ମାଂସ ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ପରିପୁଷ୍ଟ ଦେହ ଆତ୍ମାର ଉପଯୁକ୍ତ ଆୟୁଧ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ। କାରଣ ନାନାପ୍ରକାର ନୀଚ କାମନା ଓ ବାସନା ଏପରି ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ଶୀରରର ନର୍ମଳତା ଅପେକ୍ଷା ମନୁଷ୍ୟର ହଦୟ ଓ ଆତ୍ମାର ନିର୍ମଳତା ଅଧିକ ପ୍ରୟୋଜନ କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ଶରୀର ଓ ଆତ୍ମା ନିର୍ମଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆତ୍ମ-ସଂଯମ ବେଶ୍ କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର ଓ ସେଥିପାଇଁ ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହୁଏ। ଆମେ ତାହା ଭିତରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବାଧା ଯୋଗ କରିବା କାହିଁକି ? ନିର୍ମଳ ଶରୀର ଅପେକ୍ଷା ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିରେ ଏତେ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇନାହୁଁ ଯେ ଶରୀରକୁ ଅବହେଳା କଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନ କହେ ଯେ, ସବୁଥିରେ ଜୀବନ ରହିଛି। ତାହା ହେଲେ ପନିପରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ମାଂସ ଖାଇଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ?

ଉ– କ୍ଷତି ହେଉଛି ଏହି ଯେ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସ୍ନାୟମିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି, ଯାହାକି ଉଦ୍ଭିଦର ନାହିଁ। ଉଦ୍ଭିଦରେ ଥିବା ଜୀବନ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିକଶିତ ନୁହେଁ ଓ ସେଥିଲାଗି ଉଦ୍ଭିଦ, ସୁଖଦୁଃଖକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ। ଖୁବ୍ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଉଦ୍ଭିଦ ଏହା ଅନୁଭବ କରିଥାଏ। ପାଣି ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପାଇଲେ ଏହା ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରେ ଓ ଏହା ନ ପାଇଲେ ସେହିପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରେ। ଆମିଷାଶୀ ଓ ନିରାମିଷାଶୀ ଉଭୟେ ଜୀବନ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଖା'ନ୍ତି କାରଣ ପ୍ରାଣୀ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ଉଭୟଙ୍କର ଜୀବନ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଉଦ୍ଭିଦକୁ ଖାଦ୍ୟରୂପେ ବ୍ୟବହାର କଲେ ତାହା କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ବହୁ ଜୀବାଣୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଗ୍ରହଣ କରୁ କିନ୍ତୁ ଏହି ଜୀବାଣୁମାନେ ଆମର ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ଭିତରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଆମର ଅଧିକାଂଶ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ସାରା ଜୀବନଯାକ ମାଂସାଶୀ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର କୌଣସି କ୍ଷତି ହୋଇନଥିଲା। ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତି କରିବା ଦିଗରେ ସକ୍ଷମ ହେବାକୁ କାହିଁକି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ? ପ୍ରକୃତି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମାଂସାଶୀ କରି ଗଢ଼ି ନାହିଁକି ?

ଉ– ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମତ ହେଉଛି ଯେ, ପ୍ରକୃତି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକ ଫଳାହାରୀ ଜୀବରୂପେ ଗଢ଼ିଛି। ମନୁଷ୍ୟର ଶାରୀରିକ ଗଠନ ଫଳ ଓ ପନିପରିବା ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବା ନିମିତ୍ତ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ମାଂସାଶୀ ଜୀବମାନଙ୍କର ଅନ୍ତ (Intestine) ବହୁତ ସାନ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତ (Intestine) ଖୁବ୍ ବଡ଼। ପୁରାତନ ଭାରତରେ ଲୋକମାନେ ନିରାମିଷାଶୀ ଥିଲେ; କେବଳ ସମାଜର ନୀଚ ସ୍ତରର ଅଶିକ୍ଷିତ ଲୋକମାନେ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରୁଥିଲେ। ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ଆଲୋଚନାରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ପ୍ରତି ସହାୟକ।

Scanned by CamScanner

ପୃଥିବୀର ସବୁ ଧର୍ମପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ପୃଥିବୀର କୌଣସି ମହାପୁରୁଷ, ସାଧୁ, ସନ୍ଥ ବା ସାଧକ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉ ନଥିଲେ ବା ତାହା ଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ଉପଦେଶ ଦେଉନଥିଲେ ।

ପ୍ର– ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ବନ୍ଦ କରି ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଲେ ଲୋକ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇପଡ଼େ ଓ ପୁନଶ୍ଚ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ ବୋଲି କଥିତ ଅଛି । ଏହା କାହିଁକି ହୁଏ ଓ ଏହା ବନ୍ଦ କରିବାର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଲୋକ ବହୁଦିନ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଲେ ତାହାର ଶରୀର ଜୀବକୋଷ ସବୁ ସେହି ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରତି ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଓ ହଠାତ୍ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ସହ୍ୟ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ଅଭ୍ୟାସର କଥା । ଯେକୌଣସି ଅଭ୍ୟାସ, ଯଥା, ମଦ୍ୟପାନ, ଧୂମପାନ ଛାଡ଼ିବା ବେଳେ ଶରୀର ତାହାର ପ୍ରତିରୋଧ କରେ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଅସୁସ୍ଥ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ମନୋବଳଦ୍ୱାରା ଯେକୌଣସି ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇ ପାରେ । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଅସୁସ୍ଥତା ବା ଅସ୍ଥିରତା ଆସେ ତାହା ଅଳ୍ପଦିନ ସ୍ଥାୟୀ । ମନୋବଳଦ୍ୱାରା ଏହି ସାମୟିକ ଅସୁସ୍ଥତା ଦୂର କରି ନୂତନ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ନିଜଠାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥତା ଆଣିପାରେ ।

ପ୍ର– ଯଦି କୌଣସି ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ ଜଣକୁ ଆକ୍ରମଣ କରେ ଓ ମାଂସ ଖାଦ୍ୟ ତାହାର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାର ବୋଲି ଡାକ୍ତରମାନେ କୁହନ୍ତି ତେବେ ସେହି ଲୋକ ମାଂସ ଖାଇବାରେ ବାଧା କ'ଣ ?

ଉ– ଏହା ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଓ ଅବାନ୍ତର ଯୁକ୍ତି । ଏପରି କୌଣସି ରୋଗ ପୃଥିବୀରେ ନାହିଁ ଯାହା କେବଳ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆରୋଗ୍ୟ ହେବ । କୌଣସି ଡାକ୍ତର ଯଦି ଏପରି କୁହେ ତେବେ ଖାଦ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ କରି ଡାକ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦିଗ ଅଛି । ଶରୀରର ଯତ୍ନ ନେବା ଉଚିତ୍, ଏଥିରେ କୌଣସ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥା ବିଶେଷରେ

Scanned by CamScanner

ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ନିଜକୁ ଅପବିତ୍ର କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଜଡ଼ ଶରୀରର ବିନାଶ ଘଟିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର ମନେ ହୋଇପାରେ। ଅତି ବୃଦ୍ଧ ଲୋକ ପକ୍ଷରେ ଏହା ଶ୍ରେୟସ୍କର ହୋଇପାରେ। ସନ୍ୟାସୀ, ସନ୍ଥ, ସାଧୁମାନେ ଯେଉଁମାନେ ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଆତ୍ମାକୁ ଅପବିତ୍ର କରିବା ଅପେକ୍ଷା ମୃତ୍ୟୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ମନେ କରନ୍ତି।

ପ୍ର– ଆପଣମାନେ ମଦ୍ୟ ଓ ନିଷାଦ୍ରବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି କି ?

ଉ– ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ସୁରା ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କର କେତେକ କେନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ଅନିଷ୍ଟକର ପ୍ରଭାବ ପକାଏ। ଏହା ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଅନିଷ୍ଟକାରକ କାରଣ ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ନୈତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିର ଘୋର ଅନ୍ତରାୟ। ନିଦ୍ରାକାରକ ଔଷଧ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିକାରକ। ଯଦିଓ ମଦ୍ୟ ଓ ସୁରା ଅପେକ୍ଷା କମ୍।

ପ୍ର– ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିର କିପରି କ୍ଷତିକାରକ ହୁଏ ?

ଉ– ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିର ଅର୍ଥ ଲୋକର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା, ଦୟାଭାବ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବୋଧର ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବା। ଜୀବହତ୍ୟା କରି ଖାଇବା ଏହି ସବୁ ଭାବର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପନ୍ଥୀ ଅଟେ।

ମାଂସ ଖାଦ୍ୟ ଲୋକର ନୀଚ ପ୍ରବୃତିକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରେ। ଏହି ଉତ୍ତେଜନା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ନାୟବିକ ତନ୍ତୁର କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା କମିଯାଏ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ସବୁଥିରେ ଅସଂଯତ ହୁଏ। ମନୁଷ୍ୟ ସବୁବେଳେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତେଜନା ଚାହେଁ ଓ ଶେଷରେ ମଦ୍ୟପ ବା ଜୁଆଡ଼ି ହୋଇ ନିଜର ଓ ନିଜର ପରିବାରର ସର୍ବନାଶ କରେ।

ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟା (Occult Science)ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଜଡ଼ ଦେହ ଛଡ଼ା ଆହୁରି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହ ସବୁ ଅଛି, ଯଥା : କାମ ଦେହ ଓ ମନୋଦେହ ଇତ୍ୟାଦି। ଏହି ଦେହଗୁଡ଼ିକ ଭୌତିକ ବା ଜଡ଼ଦେହ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ। ସୁତରାଂ ମନୁଷ୍ୟର ଜଡ଼ ଶରୀର ଅଶୁଦ୍ଧ ହେଲେ ଓ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ହରାଇଲେ କାମଦେହ ଓ ମନୋଦେହର ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ କ୍ଷତି ହୁଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ଅଧିକ ବ୍ୟୟସାପେକ୍ଷ ନୁହେଁ କି ?

ଉ– ଆଦୌ ନୁହେଁ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ସୋୟାବିନ୍ (Soya-bean) ମାଂସଠାରୁ ବହୁତ ଶସ୍ତା। ସୋୟାବିନ୍‌ରେ ଶତକଡ଼ା ୪୫ ଭାଗ ପୁଷ୍ଟିସାର ଥିବାବେଳେ ମାଂସରେ ମାତ୍ର ୨୦ ଭାଗ ଅଛି। ଗହମ, ଚିନାବାଦାମ, ମଟର ଛୁଇଁ ପ୍ରଭୃତି ମାଂସ ଅପେକ୍ଷା ଶସ୍ତା। ଭାରତବର୍ଷରେ ରୁଟି ଓ ଡାଲି ସାଧାରଣ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଏହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ କୁଲି ମଜୁରିଆ ମାନେ ବହୁ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଆନ୍ତି।

ଏହା ଛଡ଼ା ପନିପରିବା ବା ଡାଲିଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ଲାଗି ଯେତେ ଜମି ଦରକାର, ଗାଈ, ମେଣ୍ଢା, ଛେଳି ପ୍ରଭୃତି ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଚରାଇବା ଲାଗି ତାହାଠାରୁ ଢେର ବେଶୀ ଗୋଚର ଜମି ଦରକାର। ଜଣେ ମାଂସାଶୀ ଲାଗି ୧.୬ ଏକର ଜମିର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଥିବା ସ୍ଥଳେ ଜଣେ ନିରାମିଷାଶୀ ଲାଗି ମାତ୍ର ୦.୫ ଏକର ଜମି ଯଥେଷ୍ଟ।

ପ୍ର– ଏହା କ'ଣ ସତ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅବିବାହିତ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ ?

ଉ– ଆଦୌ ନୁହେଁ। ଆମ ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାଧୀନତା ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ। ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ଯୌନ ପ୍ରବୃତିକୁ ସଂଯତ କରି ପାରନ୍ତି। ସୁତରାଂ ଅବିବାହିତ ରିହବା ଦ୍ୱାରା ନୈତିକ ପତନ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ।

ବିବାହିତ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଗୁଣର ପରିପ୍ରକାଶ ହୁଏ। ବିବାହିତ ଲୋକ ତାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥଭାବରେ ଭଲପାଏ। ଏହି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରେ ଓ ଶେଷରେ ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଅବିବାହିତ ଲୋକର ଏ ସୁଯୋଗ ନ ଥାଏ। ସେ ସାଧାରଣତଃ ସ୍ୱାର୍ଥନ୍ୱେଷୀ ହୋଇଥାଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ସାଧାରଣ ସଭ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିବାହିତ ଜୀବନ ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ। କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ସବୁ ଛାଡ଼ି କେବଳ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ ବ୍ରତୀ ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅବିବାହିତ ଜୀବନ ହିଁ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ, କାରଣ ବିବାହିତ ଜୀବନର

Scanned by CamScanner

ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟରେ ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟା ପାଇଁ ଏକନିଷ୍ଠ ସାଧନା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ। କେତେକ ବିଶିଷ୍ଟ ଯୋଗ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିବାହିତ ଜୀବନ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ। ସୁତରାଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରକାର ନିୟମ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ।

ପ୍ର– ପୃଥିବୀର ବହୁ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବାର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଆହରଣ।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ ଶାରୀରିକ ରୋଗ, ଦୁର୍ଘଟଣା ଜନିତ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଓ ମୃତ୍ୟୁ, ଜାପ୍ୟ ରୋଗ ଇତ୍ୟାଦି କିପରି ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ?

ଉ– ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ମୂଳ କାରଣଟି ନ ଜାଣିଲେ ତାହା ଦୂର କରି ହେବ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ରୋଗ ହେଲା ପରେ ତାହାର ଆରୋଗ୍ୟ ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଥାଉଁ। ଏହା ଅବଶ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ତାହା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ ରୋଗର ମୂଳ କାରଣ ଦୂର କରିବା; ଯେପରି କୌଣସି ରୋଗ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ନିଆଁ ଲାଗିଲା ପରେ ତାହାକୁ ନିର୍ବାପିତ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ନିଆଁ କିପରି ନ ଲାଗିବ ସେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ।

ସଂସାରର କର୍ମ ଓ କର୍ମର ଫଳ ବିଷୟକ ଏକ ନୈତିକ ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି। ଅକାରଣରେ କୌଣସି ଘଟଣା ଘଟେ ନାହିଁ। କେଉଁ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରେ ତାହା ଜାଣିଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି କାରଣକୁ ଦୂର କରି ପାରିବା ଓ ସେଥି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରୁ ମଧ୍ୟ ଅବ୍ୟାହତି ପାଇ ପାରିବା।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର କାରଣ ଜାଣିବା କିପରି ?

ଉ– ସବୁ ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର କାରଣ ଅଜ୍ଞତା ବା ଅବିଦ୍ୟା। ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ ଏହି କଥାହିଁ କହିଛନ୍ତି। ଜଣେ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ କହିଛନ୍ତି, "ଅଜ୍ଞାନ ଦୂର କରି ଲୋକଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନୀ କର, ତାହା ହେଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହେବ"। ସେ ଅବଶ୍ୟ ସ୍କୁଲ, କଲେଜ ଓ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କରେ ପଢ଼ା ହେଉଥିବା ପୁସ୍ତକଗତ ଜ୍ଞାନ କଥା କହି ନାହାନ୍ତି। ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କଥା କହିଛନ୍ତି। ପୃଥିବୀ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସୁନିୟନ୍ତ୍ରିତ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ

Scanned by CamScanner

ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଜାଣିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ, ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କିପରି ସାଧିତ କରିବାକୁ ହେବ; କିପରି ଚିନ୍ତା ଓ କର୍ମଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ଆସେ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ବିଷୟ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନର ପରିସୀମା ଭିତରକୁ ଆସିବ। ସାଧାରଣ ଲୋକ ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତର ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ, ମାନସିକ ବା ନୈତିକ ଜଗତର ନିୟମ ତ ଦୂରର କଥା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା, ତାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପ କ'ଣ ଓ ସେ ସ୍ୱରୂପ କଥା ସେ କିପରି ଜାଣିବ ଏହି ସବୁ ତଥ୍ୟ ନ ଜାଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖଶାନ୍ତି ପାଇପାରିବ ନାହିଁ। ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ମିଳିବ ଏହା ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ। ଅତଏବ ସେ ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଓ ବିପଥଗାମୀ ହୁଏ। ଫଳରେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ପାଇବା ହିଁ ତାର ସାର ହୁଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପଠନ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରେ କେବଳ ତାହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରୁ ନିସ୍ତାର ମିଳିଥାଏ।

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ପଠନଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ନୈତିକ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଜାଣି ହେବ କିପରି ଓ ଜୀବନ ଓ ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ବା ଜ୍ଞାନ ହେବ କିପରି ?

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା, ଧର୍ମ, ବିଜ୍ଞାନ ଓ ଦର୍ଶନର ଏକ ସମନ୍ୱୟ। ଏହା ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକର ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଯେପରି ବୁଝାଇଥାଏ, ଜୀବନର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଓ ବ୍ୟାବହାରିକ ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବୁଝାଇଥାଏ। ଧର୍ମର ଓ ଦର୍ଶନର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସମନ୍ୱୟ ଆଣି ଏହା ବିଜ୍ଞାନକୁ ଏକ ନୂତନ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାଏ। ଏହି ହେତୁ ବିଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ନୁହେଁ। ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଜଗତକୁ ତଥା ମନୁଷ୍ୟର ଚେତନା ରାଜ୍ୟକୁ ସଂପ୍ରସାରିତ ହେଲାଣି ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ନିକଟତର ହେଲାଣି।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାକୁ ଏକ ଆତ୍ମ-ବିଜ୍ଞାନ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଜ୍ଞାନ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରେ ଓ ଏହାର ଉପକାରିତା ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ କୁହାଯାଇପାରେ।

Scanned by CamScanner

(୧)ଜୀବନର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାରାହିଁ ହୋଇଥାଏ। ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖକଷ୍ଟର କାରଣ ଓ ତାହର ନିରାକରଣ ଏହା କରିଥାଏ।

(୨)ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ କ୍ରମବିକାଶ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଏହାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପରିଷ୍କାର ରୂପେ ଜଣାପଡ଼େ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟ ଓ ପ୍ରେମ ଉପରେ ଯେ ଜଗତ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ।

(୩)ଏହା ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଓ ବିଭୀଷିକା ଦୂର କରେ। ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଆତ୍ମାର ଚିରନ୍ତନ ଗତି ପଥରେ ଦୁଇଟି ବାରମ୍ବାର ଘଟୁଥିବା ଘଟଣା ଓ ଆତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶ ପାଇଁ ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ। ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ଜନ୍ମ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ। ଗୀତାରେ କୁହାଯାଇଛି :

ଜାତସ୍ୟହି ଧ୍ରୁବୋ ମୃତ୍ୟୁଃ ଧ୍ରୁବଂ ଜନ୍ମ ମୃତସ୍ୟଚ – ୨/୨୭

(୪)ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ତାର ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା, ନିଜ କର୍ମଦ୍ୱାରା ସେ ନିଜର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରୁଛି। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ତାହାର ଜୀବନ ସୁଖମୟ ବା ଦୁଃଖମୟ କରିପାରେ।

(୫)ବିଶ୍ୱ ଏକ ଚିରନ୍ତନ, ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟର ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର। ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଭଗବାନ୍ ବା ଈଶ୍ୱର କୁହାଯାଏ। ନ୍ୟାୟ, ପ୍ରେମ, ଶକ୍ତି – ଏସବୁ ଏହି ସତ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ମାତ୍ର।

(୬)ଏହା ନୈରାଶ୍ୟ ଦୂର କରେ କାରଣ ଏହାର ମତରେ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ବୃଥା ଯାଏନାହିଁ ବା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ଅସଂଶୋଧିତ ହୋଇ ରହିପାରେ ନାହିଁ। ଭୁଲ, ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟ ଏ ସବୁରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରେ ଓ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ଏ ସବୁର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ରହିଛି।

(୭)ଏହା ଘୋଷଣା କରେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଦିନେ ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଓ ସେହି ହେତୁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ପରସ୍ପର ଭ୍ରାତୃତ୍ୱର ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ।

Scanned by CamScanner

(୮)ଏହା କର୍ମବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ସର୍ବବ୍ୟାପକତ୍ୱ ପ୍ରଚାର କରେ। ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି କର୍ମ କରିବ ତାହାର ଫଳ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ବା ଯେକୌଣସି ପର ଜନ୍ମରେ ଭୋଗ କରିବ; ଏହା ଏକ ଅଲଘନୀୟ ନିୟମ। ଏହି ହେତୁ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି, ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ତାହାର ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା। ଆମ୍ଭେମାନେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁ ଦୁଃଖ, ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛୁଁ, ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର କର୍ମର ଫଳ ମାତ୍ର। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣ ନିୟମର କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୁଏ ନାହିଁ।

(୯)ଏହା ପୃଥିବୀକୁ ଏକ ସ୍କୁଲ ରୂପେ ବିଚାର କରେ; ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ସ୍କୁଲକୁ ବାରମ୍ବାର ଆସୁଥାଏ।

(୧୦) ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ଭାବର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଯେଉଁମାନେ ଏଥିପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏହି ସମିତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର।

ପ୍ର– ଜଣେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପାଠ କରିବାରେ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ସେବା କରିପାରେ। ତାହା ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ହେବାରେ ଲାଭ କ'ଣ ?

ଉ– ଲୋକମାନେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିକୁ "କିଛି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିବା ଉଚିତ; ନେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ।" ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଜ୍ଞାନ ଓ ଦର୍ଶନ ପ୍ରଚାର କରି ତାର ସଭ୍ୟମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ସେବା କରିଥାନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଯେ କେବଳ ଏକ ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ତାହା ନୁହେଁ, ସତ୍ସଙ୍ଗର ମଧ୍ୟ ସୁଯୋଗ ପା'ନ୍ତି। ଏକ ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ଏକ ପ୍ରକାର ସେବାରେ ନିଯୁକ୍ତ ବହୁ ଲୋକ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ସମବେତ ଚେଷ୍ଟା ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ଅଶେଷ ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ କରିଥାଏ। ଏହି ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପୁରସ୍କାର ଓ ଯଥାର୍ଥତା। ଏହି ସୁଯୋଗର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ଏହି ଜୀବନରେ

Scanned by CamScanner

କରିଥିଲେ ପରଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ମିଳିବ। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ (Masters of Wisdom) ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସେମାନଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବାର ସୁଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଏହାର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯଥାସମୟରେ ମିଳିପାରିବ। ଥରେ ଏହି ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଲେ ଲୋକର ଆଉ କୌଣସି ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ରହେ ନାହିଁ ବା ସେ କେବେହେଲେ ଆଦର୍ଶଚ୍ୟୁତ ହୁଏ ନାହିଁ। ସେ ଅନୁଭୂତି ଏକ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭୂତି ଓ ଏହି ଅନୁଭୂତି ଥରେ ଲାଭ କଲେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହା କେଭେଁ ଭୁଲିପାରେ ନାହିଁ। ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ନିଷ୍ଠାପର ସଭ୍ୟମାନେ ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ଉପଦେଶ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ହୋଇଥାଏ।

ବହୁ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ପ୍ରତି ସ୍ୱତଃ ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି; ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ସେମାନେ ବହୁ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି ଓ ସେହି ଜ୍ଞାନର ପ୍ରସାର ନିମନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି। ଅବଶ୍ୟ ଏ ଜନ୍ମରେ ସେମାନଙ୍କର ଏହା ମନେ ନ ଥାଇପାରେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଶୁଦ୍ଧ ଚୈତନ୍ୟରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସଂଗୃହୀତ ରହିଛି। ଏହାର ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ଯେ, ଏହି ଲୋକମାନେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ନୀତି ଓ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପଠନ କରିବା ମାତ୍ରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରନ୍ତି ଯେ ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଜଣାଅଛି। ପ୍ରକୃତିର ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରରେ ଯେଉଁଠି ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ବାସ କରେ, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଭାବରେ କାମ କରେ। ଅତଏବ ଯେଉଁ ସୁଯୋଗ ଯାହାର ପ୍ରାପ୍ୟ, ତାହାଠାରୁ ତାହା ଅଟକାଇ ରଖି ହେବ ନାହିଁ, ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରସାର ଲାଗି ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ଏ ଜୀବନରେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ।

Scanned by CamScanner

ସବୁ ଜ୍ଞାନ ପରି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ଉଚିତ। କେବଳ ପୁସ୍ତକଗତ ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ଜୀବନର ଉନ୍ନତି ହୁଏନାହିଁ। ଯେତେବେଳେ ପୁସ୍ତକଗତ ଜ୍ଞାନକୁ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକୃତ ସାର୍ଥକତା ଆସେ। ନିଜ ଜୀବନରେ ସାଧୁତା, ପରୋପକାର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୁଣଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ। କେବଳ ନୀତି ବା ତଥ୍ୟ ବୟାନ କଲେ ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ। ଅନେକ ହୁଏତ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ନୀତି ଓ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଜାଣିଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ତାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରହ୍ମବିତ୍‌ର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନଯାପନର ପ୍ରଣାଳୀ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ସହଜରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଅତଏବ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସେହି ଲୋକ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସଭ୍ୟ, ଯେ କି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ନୀତି ନିୟମ ଓ ଜ୍ଞାନକୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରୁଛି। ପୃଥିବୀବ୍ୟାପୀ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନେ ଏକାପ୍ରକାର ଆଦର୍ଶ ଓ ନୀତିରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି; ସୁତରାଂ ସେମାନେ ଏକ ନିବିଡ଼ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ସୂତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ। ଏହି ବନ୍ଧୁତ୍ୱରୁ ପରସ୍ପର ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ ମନୋବୃତ୍ତି ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ ଓ ସେମାନେ ଏକ ବିରାଟ ଶକ୍ତିର ଉତ୍ସ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ପରି। ଏହି ଶକ୍ତି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ଭୌତିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଏବଂ ଏହି ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରଧାନ ଗୌରବ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର କେତେକ ସଭ୍ୟ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ ଏହା ଉଲ୍ଲିଖିତ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର (Masters) ଏକ ଶକ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟକରେ। ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନେ ଏହି କେନ୍ଦ୍ରକୁ ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇଥାନ୍ତି ଓ ଏହି କେନ୍ଦ୍ର ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ

Scanned by CamScanner

ମାଧ୍ୟମ ରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ। ଅତଏବ ଏହି କେନ୍ଦ୍ରର ସଭ୍ୟମାନେ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ନିକଟ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହାୟତା କରିବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଥାନ୍ତି।

ଶେଷରେ, ଜଣେ ସଭ୍ୟ ତାହାର ନିଜର ପବିତ୍ରତା, ଶୁଦ୍ଧତା ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ସେବା ହେତୁ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ନୂତନ ନୂତନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରିଥାଏ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଅଧିକ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥାଏ। କିଏ ଜାଣେ, ହୁଏତ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ଜୀବନରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଷ୍ଠା, ଆଦର୍ଶ ଓ ସେବାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ନ ପାରିବା।

Scanned by CamScanner

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ

ଈଶ୍ୱର ଓ ସୌରଜଗତ

ପ୍ର– ତୁମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସ କର କି ?

ଉ– ଆମ୍ଭେମାନେ ବିଶ୍ୱ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପଧାରୀ କୌଣସି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ ବା କୁମ୍ଭ ଓ କୁମ୍ଭକାର ପରି ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଓ ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ। ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ପ୍ରଥମତଃ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅସୀମ, ଅନନ୍ତ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିବା ପରେ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଏକ ରୂପରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଅର୍ଥହୀନ। କୌଣସି ଏକ ରୂପ ନେଲେ ସେ ଆଉ ଅସୀମ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇ ରହିବେ ନାହିଁ। ଯେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, ସେ ତାଙ୍କ ସତ୍ତା ବାହାରେ କୌଣସି ସୃଷ୍ଟି କିପରି କରିପାରିବେ ? ଏସବୁ ହେଉଛି ପରସ୍ପର ବିରୁଦ୍ଧ ଚିନ୍ତା ଓ ଧାରଣା। ସେଥିଲାଗି ଆମ୍ଭେମାନେ ଏପରି ଈଶ୍ୱରରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ।

ପ୍ର– ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କର ଧାରଣା କ'ଣ ?

ଉ– ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଦ୍ୱୈତ, ଅରୂପ, ଚିରନ୍ତନ, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବ୍ରହ୍ମ। ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ସମସ୍ତ ଜୀବନର ଉତ୍ସ। ଏହାଙ୍କର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ। ଏହାଙ୍କର ରୂପରେଖ, ଗୁଣ କିଛି ନାହିଁ। ବସ୍ତୁତଃ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଧାରଣା କରିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସେ ଦେଶ ଓ କାଳର ଅତୀତ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମରେ ଏହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ କୁହାଯାଏ। ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ତାହାଙ୍କୁ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ କୁହାଯାଏ। ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ଆପଣା ଗୁଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୀମିତ।

Scanned by CamScanner

ସମୁଦ୍ରରେ ଯେପରି ଢେଉ ଉଠେ ଓ ପୁଣି ମିଳେଇଯାଏ, ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରେ ଲୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ। ଢେଉ ଯେପରି ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ପୃଥକ୍ ନୁହେଁ ସେହିପରି ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ୍ ନୁହେଁ। ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏକ ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର।

ପ୍ର– ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ଆମ୍ଭର ସୌରଜଗତ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି କି ?

ଉ– ନା। ସିଧାସଳଖ ସେ ତାହା କରିନାହାନ୍ତି – ସେହି ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର (Cosmic Logos) ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି, ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ସେ ସଗୁଣ ବୋଲାନ୍ତି। ତେଣୁ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବା ପରମେଶ୍ୱର ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି। ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସୌର ଜଗତର ଈଶ୍ୱର (Solar Logos)। ଏହି ଈଶ୍ୱର ସୌରଜଗତର ସ୍ରଷ୍ଟା। ସେ ଏହାର ସ୍ରଷ୍ଟା, ନିୟାମକ ତଥା ପରିଚାଳକ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୌର ଜଗତର ଗୋଟିଏ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ଓ ସେ ଏହି ସୌରଜଗତରେ ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଆପଣା ସୃଷ୍ଟ ସୌରଜଗତଠାରୁ ଭିନ୍ନ ନୁହନ୍ତି। ସେହି ସୌରଜଗତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଣୁ ପରମାଣୁରେ ତାଙ୍କର ସତ୍ତା ନିହିତ ଥାଏ। ଏହିପରି କୋଟିକୋଟି ସୌରଜଗତ ରହିଛି, ଯାହାର ସଠିକ ହିସାବ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ। ଗଣିତ ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଦ୍ୟାର (Astronomy) ହିସାବ ଅନୁସାରେ ପ୍ରାୟ ଦଶହଜାର କୋଟି ନକ୍ଷତ୍ର-ପୁଞ୍ଜ (Galaxy) ରହିଛି ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନକ୍ଷତ୍ରପୁଞ୍ଜରେ ପ୍ରାୟ ଏକହଜାର କୋଟି ସୌରଜଗତ ରହିଛି।

ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର (Cosmic Logos)ତଥା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର (Solar logos) ତ୍ରିବିଧ ପ୍ରକାଶ ରହିଛି ଓ ଏହାକୁ ସୃଷ୍ଟି, ସ୍ଥିତି ଓ ପ୍ରଳୟ କୁହାଯାଏ। ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ଏହି ତ୍ରିବିଧ ପ୍ରକାଶର କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ (Trinity) ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ଶିବ କୁହାଯାଏ। ସବୁ ଧର୍ମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ତ୍ରିବିଧ ପ୍ରକାଶ କଥା କୁହାଯାଇଛି।

ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର। ତାଙ୍କର ଜୀବନୀ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ସବ୍ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ। ମନୁଷ୍ୟ, ଜନ୍ତୁ, ଉଦ୍ଭିଦ,

Scanned by CamScanner

ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରଭୃତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ରୂପମାତ୍ର । ଯେହେତୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସତ୍ତା ରହିଛି, ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ଏକ ଜୀବନୀଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ବିଶ୍ୱ ସାତ ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ପ୍ରକୃତିର ସାତଟି ଲୋକ (Plane) ରହିଛି ।ଏହି ସାତପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥର ଘନତା ସମାନ ନୁହେଁ । ଘନତାର ତାରତମ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏହା ସ୍ଥୂଳ, ସୂକ୍ଷ୍ମ, ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ପଦାର୍ଥରେ ନିର୍ମିତ ।

ପ୍ର– ସାଧାରଣତଃ ତିନି ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ ଦେଖାଯାଏ । ଯଥା : ଘନ, ତରଳ ଓ ବାଷ୍ପୀୟ । ତେବେ ଆପଣ ସାତପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ (Plane) କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝାଏ ?

ଉ– ଘନ, ତରଳ ଓ ବାଷ୍ପୀୟ ପଦାର୍ଥ ସ୍ଥୂଳ ପଦାର୍ଥର ଆଂଶିକ ବିଭାଜନ ମାତ୍ର । ଆମର ସୌରଜଗତ ବିଭିନ୍ନ ଘନତା ବିଶିଷ୍ଟ ସାତପ୍ରକାର ପରମାଣୁଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ । ଏହି ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥୂଳରୁ ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି । ପ୍ରକୃତିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଘନତା ବିଶିଷ୍ଟ ପରମାଣୁଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ । ତେଣୁ ସେହି ଲୋକ ଚେତନାର କେବଳ ତଦନୁରୂପ ଅବସ୍ଥା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ।

ପ୍ର– ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଲୋକ ସହିତ ଆମ ପୃଥିବୀର ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ ଓ ଆମ ପୃଥିବୀ କିପରି ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ?

ଉ– ଏହି ସାତପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଅନୁ-ପ୍ରବେଶ କରିପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ଗୋଲକମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି ଓ ଏହି ଗୋଲକଗୁଡ଼ିକ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଚାରିପଟେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଆମର ପୃଥିବୀ ଏହି ଗୋଲକଗୁଡ଼ିକ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଏବଂ ଏହାର ମଧ୍ୟ ସାତଟି ଲୋକ ଅଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁଥିବା ହେତୁ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ପ୍ର– ବିଭିନ୍ନ ଧରଣର ପଦାର୍ଥ ଏକ ସ୍ଥାନରେ କିପରି ରହିପାରିବେ ? ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥକୁ ତ ସେହି ସ୍ଥାନରୁ ଅପସାରିତ କରିଦେବ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ପରମାଣୁମାନଙ୍କର ଆକାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଛୋଟ ଥିବା ହେତୁ ଏହା ସମ୍ଭବ। ପରମାଣୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଥାଏ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଖାଲି ସ୍ଥାନରେ ରହିପାରନ୍ତି ଓ ସ୍ଥୁଳ ପରମାଣୁ ଭିତରେ ଓ ଚାରିପଟେ ବୁଲିପାରନ୍ତି। ଗୋଟିଏ ସ୍ପଂଜ (Sponge) ବା ଜଳଶୋଷକ କଥା ଧରାଯାଉ। ସ୍ପଂଜରେ ଥିବା ସ୍ଥୁଳ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ କିଛି ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଜଳ ରହିଥାଏ। ଅତଏବ ସ୍ଥୁଳ ପଦାର୍ଥ ଓ ତରଳ ପଦାର୍ଥ ଏକ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ଥାଆନ୍ତି। ତା ଛଡ଼ା, ତରଳପଦାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଳ ମଧ୍ୟରେ ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ବାଷ୍ପୀୟ କଣା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ। ଏହିପରି କଠିନ, ତରଳ ଓ ବାଷ୍ପୀୟ ପଦାର୍ଥ କଠିନ ପଦାର୍ଥ ଅଧିକାର କରୁଥିବା ଜାଗା ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ପ୍ର– ଆମ ପୃଥିବୀରେ ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ିକ କେଉଁଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ?

ଉ– ସୂକ୍ଷ୍ମ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଚାରିପଟେ ରହିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାଧାରଣତଃ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିପାରୁ ନାହୁଁ ବା ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥିତି ଜାଣିପାରୁ ନାହୁଁ। ପିଆଜ ବା ଓଉପରି ସେହି ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ନାହିଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିକ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅନୁପ୍ରବେଶ କରି ରହିଛି। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ସୂକ୍ଷ୍ମତର ପଦାର୍ଥ ସ୍ଥୁଳତର ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ। ଆମର ଜଡ଼ ପୃଥିବୀ ସ୍ଥୁଳ ପଦାର୍ଥରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ଛ'ଟି ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଛି। ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏଇ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ଓ ବାହାରେ ଅନ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜଗତସବୁ ଅବସ୍ଥିତ। ତେଣୁ ଆମେ ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ ସାତଟି ଜଗତରେ ବାସ କରି ରହିଛୁ।

ପ୍ର– ଏହି ଲୋକାଗୁଡ଼ିକରନାମ କ'ଣ ?

ଉ– ମୋଟରେ ସାତଟି ଲୋକ ଅଛି। ଏହି ସାତଟି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକକୁ ଆଦିଲୋକ କୁହାଯାଏ। ଦ୍ୱିତୀୟ ବା ତାହାଠାରୁ ଆପେକ୍ଷିକ ସ୍ଥୁଳ ଲୋକକୁ ଅନୁପାଦକ ଲୋକ କୁହାଯାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଏହି ଲୋକରେ ବାସ କରେ। ସେଥିଲାଗି ଏହି ଲୋକକୁ

Scanned by CamScanner

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ (Monadic Plane) ବୋଲ କୁହାଯାଏ; କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର (Monad) ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ତୃତୀୟ ଲୋକକୁ 'ନିର୍ବାଣ', 'ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ' ବା 'ଆତ୍ମିକ' ଲୋକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଚତୁର୍ଥ ଲୋକକୁ 'ବୌଦ୍ଧିକ' ବା ପ୍ରଜ୍ଞାଭୂମି ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ପଞ୍ଚମ ଲୋକକୁ 'ମାନସିକ' ଲୋକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଏହି ମାନସିକ ଲୋକଗୁଡ଼ିକର ଉପାଦାନଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଓ ବୈଷୟିକ ବୁଦ୍ଧି (Intellect) ଗଠିତ। ଷଷ୍ଠ ଲୋକର ନାମ କାମଲୋକ। ଏହା କାମନା ଓ ଆବେଗର ଭୂମି। ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲୋକକୁ ଆସେ। ସପ୍ତମ ଲୋକର ନାମ ଜଡ଼ ବା ଭୌତିକ ଲୋକ। ଏହି ଲୋକରେ ହିଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜଡ଼ ଦେହରେ ବାସ କରୁଥାଉଁ। ହିନ୍ଦୁ ଦର୍ଶନରେ ଏହି ସାତଟି ଲୋକ ନିମ୍ନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ 'ଭୂଃ ଭୁବଃ ସ୍ୱଃ ମହଃ ଜନଃ ତପଃ ସତ୍ୟଂ' ବୋଲି ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅଛି।

ପ୍ର– ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ କିପରି ଭାବରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଛି ଓ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଉପବିଭାଗଗୁଡ଼ିକ କିପରି ପଦାର୍ଥରେ ନିର୍ମିତ ?

ଉ– ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ସାତଟି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ। ଆମ ଭୌତିକ ଲୋକ (ଯେଉଁଠି ଆମ୍ଭେମାନେ ବାସ କରୁଥାଉଁ) ମଧ୍ୟ ସାତଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ। ସ୍ଥୁଳରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆଡ଼କୁ ଗଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଥାକ୍ରମେ ଘନ, ତରଳ, ବାଷ୍ପୀୟ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ଚାରୋଟି ଇଥରୀୟ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ। ଶେଷ ଚାରୋଟି ସୂକ୍ଷ୍ମପଦାର୍ଥ ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଖିକୁ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭୂତ ହୁଏନାହିଁ। ତଥାପି ଏହି ପଦାର୍ଥସବୁ ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥଭିତରେ ଗଣାହୁଏ ଓ ଭୌତିକ ଜଗତର ଉପାଦାନ।

କାମ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ସାତ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପବିଭାଗର ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ। ତିନୋଟି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସୂକ୍ଷ୍ମ ଉପ ବିଭାଗକୁ ଉଚ୍ଚତର କାମଲୋକ ଓ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଆପେକ୍ଷିକ ସ୍ଥୁଳ ଉପ ବିଭାଗକୁ ନିମ୍ନ କାମ ଲୋକ କୁହାଯାଏ।

Scanned by CamScanner

ମାନସଲୋକର ମଧ୍ୟ ସାତଟି ଉପବିଭାଗ ଅଛି। ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସୂକ୍ଷ୍ମ ତିନୋଟି ଉପବିଭାଗକୁ ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଲୋକ ଓ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଉପବିଭାଗକୁ ନିମ୍ନମାନସ ଲୋକ କୁହାଯାଏ। ନିମ୍ନମାନସଲୋକକୁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ବା ଦେବଚନ କୁହାଯାଏ। ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଲୋକ, ବୌଦ୍ଧିକ ଲୋକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଲୋକର ଉପାଦାନରେ ନିର୍ମିତ ଆତ୍ମା-ବୁଦ୍ଧି-ମାନସ ଶରୀର ଜୀବାତ୍ମାର ଆଧାର।

ଅନ୍ୟ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାତ ଉପବିଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ।

ପ୍ର- ଯଦି ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମେ ଅନୁଭୂତିରେ ଆସି ନ ପାରିବା, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅବସ୍ଥିତିରୁ ଆମକୁ କି ଲାଭ ମିଳିବ ?

ଉ- ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିପାରିବା, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଅନେକ ତଥ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର। ସେସବୁ ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆଲୋଚିତ ହେବ।

●

Scanned by CamScanner

ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ
ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ତତ୍ତ୍ୱ

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ବିଷୟରେ କ'ଣ କୁହାଯାଇଛି ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଶରୀର ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହେଁ। ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ।

ଏହି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ବା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏକ ଅଂଶ ବିଶେଷ। ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଧରାଗଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର କିରଣ କୁହାଯାଇପାରେ। ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ବୋଲି ଧରାଗଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ। ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସପ୍ତଲୋକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନୁପାଦକ ବା ତପଃ ଲୋକରେ ବାସ କରେ। ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ (Monadic Plane) କୁହାଯାଏ।

ଆତ୍ମାଠାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଗୁଣ ଓ ଶକ୍ତି ବୀଜ ଆକାରରେ ଥାଏ। ତାହାକୁ ବିକଶିତ କରିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମାର ସୃଷ୍ଟି ଓ ସେଥିଲାଗି ତାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅନୁରୂପ ଲୋକରେ ବାସ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ମନୁଷ୍ୟର ସୁପ୍ତ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି ଓ ଗୁଣକୁ ବିକାଶ କରିବାର ପଦ୍ଧତିକୁ କ୍ରମବିକାଶ (Evolution)କୁହାଯାଏ। ଅଧସ୍ତନ ଲୋକମାନଙ୍କର ତଦନୁରୂପ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଏହି କ୍ରମ ବିକାଶ ଘଟେ। ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାତଟି ଲୋକ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ପାଞ୍ଚଟି ଲୋକରେ ହୋଇଥାଏ। ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଦୁଇଟି ଲୋକରେ କ୍ରମବିକାଶ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟତା ଲାଭ କରି ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଯଦି ସବୁବେଳେ ଅନୁପାଦକ ଲୋକରେ ଥାଏ ତେବେ ତାହା କିପରି ନିମ୍ନତର ଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ?

ଉ– ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ନିମ୍ନତର ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରେ ସେତେବେଳେ ସେ ତ୍ରିବିଧ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ପ୍ରଥମେ ସେ ଆତ୍ମିକ ଲୋକକୁ (Spiritual Plane) ଅବତରଣ କରେ। ଆତ୍ମିକ ଲୋକରେ ଆତ୍ମା ଭଗବଦ୍ ସତ୍ତା ରୂପେ ବିରାଜମାନ କରେ। ତାହା ପରେ ଆତ୍ମା ନିମ୍ନତର ଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ବୌଦ୍ଧିକ ଲୋକରେ (Buddhic Plane) ପ୍ରବେଶ କରେ। ଏହି ଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ବା ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ ବିକାଶ ଲାଭ କରେ। ଏହାପରେ ଆତ୍ମାର ପ୍ରକାଶ ଆହୁରି ନିମ୍ନତର ଲୋକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମାନସ ଲୋକରେ ହୁଏ। ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ବିକାଶ ହୁଏ। ଏପରି ଆତ୍ମା-ବୁଦ୍ଧି-ମାନସ ରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଜୀବାତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ଏହାକୁ Spiritual Ego ବା Individuality ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ମାନବଜାତିର କ୍ରମବିକାଶର ପରିସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବାତ୍ମା ଉଲ୍ଲିଖିତ ଉଚ୍ଚମାନସିକ ଭୂମିରେ 'କାରଣ' ଶରୀରରେ ବାସ କରେ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସାତଟି ଲୋକରୁ ଆଦି ଓ ଅନୁପାଦକ ଲୋକ ବିଷୟରେ ବିଶେଷ କିଛି ଜଣାନାହିଁ। ଏହି ଦୁଇଟି ଲୋକ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ ୫ଟି ଲୋକ ରହିଲା। ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ଆତ୍ମିକ, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ମାନସିକ ଲୋକର ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଜୀବାତ୍ମା କାରଣ ଶରୀରରେ ବାସ କରେ ବୋଲି ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ମାନସିକ ଲୋକ ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ, ଯଥା : ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଲୋକ ଓ ନିମ୍ନ ମାନସିକ ଲୋକ। କାରଣ ଶରୀର ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ। ନିମ୍ନ ମାନସିକ ବା ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, କାମଲୋକ ଓ ଭୌତିକ ଲୋକରେ ଜୀବାତ୍ମାର ଏକ ଅଂଶ ମାତ୍ର ବାସ କରେ। ତାହାକୁ ଜୀବ କୁହାଯାଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ଏହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବା Personality କୁହାଯାଇଛି।

ପ୍ର– ଆତ୍ମା, ଜୀବାତ୍ମା ଓ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ କ'ଣ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– କାରଣ ଶରୀରରେ ବାସ କରୁଥିବା ଜୀବାତ୍ମା ଆତ୍ମାର ଏକ ଆଂଶିକ ପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ଓ ସେହିପରି ନିମ୍ନତମ ତିନୋଟି ଲୋକରେ ବାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବାତ୍ମାର ଏକ ଆଂଶିକ ପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର। ଏହାକୁ ଜୀବ ବୋଲାଯାଏ। ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ କହିଲେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ବୁଝାଏ, ତଥାପି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିନାହିଁ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ କହିଲେ ଆତ୍ମା (Monad), ଜୀବାତ୍ମା (Spiritual Ego ବା Higher Self) ଓ ଜୀବ ବା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ (Personality ବା Lower Self) ଏ ସବୁକୁ ବୁଝାଏ। ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ବଦଳୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ଜୀବାତ୍ମା ବଦଳେ ନାହିଁ। ଅତଏବ ଆତ୍ମିକ, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ଉଚ୍ଚମାନସ ଦେହଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟର ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଦେହ। ନିମ୍ନମାନସ, କାମ ଓ ଭୌତିକ ଦେହଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ବଦଳୁଥାଏ। ପରେ ଦେଖାଯିବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଦେହ ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ; ଯଥା : ଦୃଶ୍ୟମାନ ଭୌତିକ ଦେହ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ ଛାୟା ଦେହ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗରୁ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମିକ, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ଉଚ୍ଚମାନସ ଦେହ ଆପେକ୍ଷିକ ଭାବରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ। ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶର ପରିସମାପ୍ତି ପରେ ଏହି ଦେହଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆଉ ନଥାଏ, କାରଣ ଜୀବାତ୍ମା ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଥାଏ।

ପ୍ର– ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଏହି ଦେହଗୁଡ଼ିକ କିପରି କିପରି ରହେ ?

ଉ– ମୃତ୍ୟୁଦ୍ୱାରା ଜୀବାତ୍ମାର ଜଡ଼ ବା ଭୌତିକ ଶରୀରଟି ପ୍ରଥମେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଓ ଏହା କାମ ଦେହରେ କାମଲୋକରେ ବାସ କରେ। ଯଥା ସମୟରେ କାମ ଦେହର ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୁଏ ଓ ଜୀବାତ୍ମା ତତ୍ପରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଲୋକରେ ନିମ୍ନମାନସ ଦେହରେ ବାସ କରେ। ଏହି ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ 'ଦେବଚନ' ବା 'ସୁଖାବତୀ' ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ପୁଣି ନିମ୍ନତର ମାନସ ଦେହର ମଧ୍ୟ ଯଥାସମୟରେ ବିନାଶ ହୁଏ ଓ ସେତେବେଳେ ଜୀବାତ୍ମା ତାହାର ନିଜ ଦେହ କାରଣ ଶରୀରରେ ଥାଇ ଉଚ୍ଚତର ମାନସ ଲୋକରେ ବାସ କରେ।

Scanned by CamScanner

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପରେ ଜୀବାତ୍ମା ପୁଣି ଏକ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ଓ ସେଥିଲାଗି ନୂତନ ଦେହରେ ନିମ୍ନତର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅବତରଣ କରେ। ଫଳରେ ତାହାର ଏକ ନୂତନ ନିମ୍ନମାନସ, କାମ ଓ ଭୌତିକ ଦେହଧାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ (Personality) ଜନ୍ମଲାଭ କରେ।

ଏହିଠାରେ ଜୀବାତ୍ମା (Higher Self or Individuality) ଓ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର (Lower Self or Personality) ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ଆଉ ଟିକିଏ ବୁଝାଇବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଜୀବାତ୍ମାର ଏକ ଆଂଶିକ ପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର। ଜୀବାତ୍ମାକୁ ଗୋଟିଏ ସୂତା ଓ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ସୂତାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଥିବା ମଣି ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରେ। ଗୋଟିଏ ମଣି ଜୀବାତ୍ମାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ। ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ ନୁହେଁ ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଧାରା ସ୍ୱରୂପ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତିରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରାଯାଏ ତାହା ଜୀବାତ୍ମାକୁ ପରିପୁଷ୍ଟ କରେ ଓ ତାହାର କ୍ରମବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ। ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହୋଇଥାଏ। କେବଳ ପୁସ୍ତକ ପାଠ ଦ୍ୱାରା ବା ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହୁଏ ନାହିଁ। ଶତ ଶତ ଜନ୍ମର ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଜୀବାତ୍ମା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କଲେ ତାହାର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହୁଏ।

ପ୍ର— ଜୀବାତ୍ମାର ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଦେହ ଧାରଣ କରିବାର କାରଣ କ'ଣ ? ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେହର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ— ଜୀବାତ୍ମାର ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଦେହ ଧାରଣ କରିବାର କାରଣ ହେଉଛି, ବିଭିନ୍ନ ଲୋକରେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ତାହାର ତଦନୁରୂପ ଶରୀର ଦରକାର। ବ୍ୟୋମରେ ଯାତାୟାତ କରିବା ପାଇଁ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଦରକାର। ମଟରଗାଡ଼ିରେ ବା ରେଳଗାଡ଼ିରେ ଆକାଶମାର୍ଗରେ ଯାତାୟାତ କରି ହେବ ନାହିଁ। ସେହିପରି ଜଳ ପଥରେ ଗତାଗତ କରିବା ପାଇଁ ଜାହାଜ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ସ୍ଥଳ ପଥରେ ଗତାଗତ କରିବା ପାଇଁ ତଦ୍ରୂପ ଯାନ ଆବଶ୍ୟକ। ଠିକ୍ ସେହିପରି

Scanned by CamScanner

କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଲୋକରେ ବାସ କରିବାକୁ ହେଲେ ତଦନୁରୂପ ଶରୀର ଆବଶ୍ୟକ। ସେଥିଲାଗି ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, କାମଲୋକ ଓ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ବାସ କରିବା ଲାଗି ଜୀବାତ୍ମାକୁ ଯଥାକ୍ରମେ ମାନସିକ କାମିକ ଓ ଭୌତିକ ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ।

ପ୍ର– ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି କୁହନ୍ତୁ। ପ୍ରଥମେ କାରଣ ଶରୀର ବିଷୟରେ କିଛି କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଶରୀର ଜୀବାତ୍ମାର ଚିରନ୍ତନ ବାସସ୍ଥଳୀ। ଏହି ଶରୀରରେ ନିମ୍ନତର ଲୋକମାନଙ୍କରେ ଘଟିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାର ନିର୍ଯ୍ୟାସ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇ ରହେ। ଏହି ନିମ୍ନତର ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଜଡ଼ ବା ଭୂଲୋକ, ଭୁବ ବା କାମ ଲୋକ ଓ ନିମ୍ନତର ମାନସ ବା ସ୍ୱର୍ଗ ଲୋକ। ଏହି ତିନି ଲୋକର ଅନୁଭୂତି ତିନୋଟି ଚିରସ୍ଥାୟୀ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ଉକ୍ତ କାରଣ ଶରୀରରେ ରହେ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ପରମାଣୁ ତିନୋଟିର ସ୍ଫୁରଣ ଦ୍ୱାରା ସେହି ସବୁ ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାର ନୂତନ ଓ ଉନ୍ନତତର ପରିପ୍ରକାଶ ହୁଏ। ଏହି ପରିପ୍ରକାଶର କାରଣ ଉପାଦାନ ଉକ୍ତ ଶରୀରରେ ରହୁଥିବାରୁ ଏହାକୁ କାରଣ ଶରୀର ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଉନ୍ନତତର ଗୁଣ ଓ ସ୍ୱଭାବର ଉନ୍ମୀଳନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବାତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶର ଅଗ୍ରଗତି ହୁଏ।

ପ୍ର– ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଶରୀର କ'ଣ ଓ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଆଗରୁ ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଓ ନିମ୍ନ ମାନସିକ ଶରୀର ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଛି। ମାନସ ଲୋକର ୩ଟି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଉପବିଭାଗର ଉପାଦାନଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଶରୀର ନିର୍ମିତ ଓ ଏହି ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଶରୀର ଜୀବାତ୍ମାର କାରଣ ଶରୀର ରୂପେ ପରିଚିତ। ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ଶରୀର ଅମୂର୍ତ୍ତ ବା ଭାବମୟ ଚିନ୍ତା ପ୍ରକାଶ କରେ।

ମାନସ ଲୋକର ନିମ୍ନ ଚାରୋଟି (ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ) ଉପବିଭାଗର ବସ୍ତୁଦ୍ୱାରା ନିମ୍ନ ମାନସିକ ଶରୀର ନିର୍ମିତ ଓ ଏହା ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭୂତ ବିଷୟବସ୍ତୁର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଚିନ୍ତା ପ୍ରକାଶ କରେ। ଏହି ଶରୀରର ଆକାର ତାହାର କ୍ରମବିକାଶ ଦ୍ୱାରା ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରେ ଓ ଏହାର ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ

Scanned by CamScanner

ଆହୁରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୁଏ । ଏହି ରଙ୍ଗର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆକାରରୁ ମନୁଷ୍ୟର ଚରିତ୍ର, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଓ ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ଜଣାପଡ଼େ । ଉନ୍ନତ ଚିନ୍ତା, ପଠନ ଓ ମନନ, ଧ୍ୟାନ ଓ ସତ୍ ଭାବନାଦ୍ୱାରା ମାନସ ଶରୀରର ଗଠନ, ଆକାର ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ ।

ପ୍ର– କାମ ଶରୀରର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର କାମନା ଓ ବାସନା ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ । କାମ ଲୋକର ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା କାମ ଲୋକ ନିର୍ମିତ । ଏହାର ରୂପ ଓ ରଙ୍ଗ ମାନସ ଓ କାରଣ ଶରୀର ସଦୃଶ ଅଟେ ।

ଅନୁନ୍ନତ ଲୋକର କାମ ଶରୀରର ଆକାର ଅସ୍ପଷ୍ଟ । ତେଣୁ ଏହାର ରୂପରେଖ ନିରୂପଣ କରି ହୁଏନାହିଁ । ଏହାର ରଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଫିକା ଓ ଅନୁଜ୍ଜ୍ୱଳ । କିନ୍ତୁ ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ପନ୍ନ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକର କାମଦେହ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, ସୁନ୍ଦର ଓ ଶରୀରର ରୂପରେଖ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଞ୍ଜିତ ।

କାମ ଶରୀରର ରଙ୍ଗ ଯାହା ତାହା ମାନସ ଶରୀରର ଓ କାରଣ ଶରୀରର ରଙ୍ଗଠାରୁ ପୃଥକ ନୁହେଁ । କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଳୀନ ଓ ସେଥିରେ ଥିବା କେତେକ ପ୍ରକାରର ନୀଚ ବାସନାର ରଙ୍ଗ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ଶରୀରମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନୁନ୍ନତ ଲୋକର କାମ ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତ ଥିବା ସମୟରେ ତାହାର କାମ ଶରୀରର ରଙ୍ଗସବୁ ଏହାର ସାଧାରଣ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ପ୍ରକାଶ କରେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଭାବର ତୀବ୍ର ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ସେହି ସେହି ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ରଙ୍ଗର ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । କୌଣସି ଭାବରେ ତୀବ୍ରତା କମିଗଲେ ତାର ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାର ରଙ୍ଗ ପରି ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁ ଭାବର ପ୍ରକାଶ ବହୁବାର ହୁଏ ଓ ତୀବ୍ରତର ହୁଏ ସେହି ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଅବସ୍ଥାରେ କାମ ଦେହରେ ରହିଯାଏ । କଳା ରଙ୍ଗ ଘୃଣା ଓ ବିଦ୍ୱେଷ ପ୍ରକାଶ କରେ, ତୀବ୍ର ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗ ମାନସିକ ଅବସାଦ ପ୍ରକାଶ କରେ ଓ ନାଲି ରଙ୍ଗର ତୀବ୍ର ସ୍ଫୁରଣ

Scanned by CamScanner

କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶ କରେ। ବାରମ୍ବାର ଏହି ନୀଚ ଭାବର ପ୍ରକାଶ ଦ୍ୱାରା ତଦନୁରୂପ ରଙ୍ଗ କାମ ଦେହରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୁଏ।

କାମ ଶରୀର ଭୌତିକ ଶରୀର ଓ ମାନସିକ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଥିବାରୁ ଏହାର ଉନ୍ନତି ଏକ ପକ୍ଷେରେ ଭୌତିକ ଶରୀର ଓ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷେରେ ମାନସ ଶରୀରର ଉନ୍ନତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଭୌତିକ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ ଦ୍ୱାରା ଓ ମାନସିକ ଶରୀର ଉଚ୍ଚ ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଉନ୍ନତ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଭୌତିକ ଶରୀର ବିଷୟରେ ବିଜ୍ଞାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବହୁ ଖବର ଦଇେଛି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଏହି ଶରୀର ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ଅଧିକ ଖବର ଦଇେଛି କି ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଶରୀର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଭୂଲୋକର ସାତଟି ଉପ-ବିଭାଗର ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ। ଦୃଶ୍ୟମାନ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ଘନ, ତରଳ ଓ ବାଷ୍ପୀୟ ଏହି ତିନି ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥରେ ନିର୍ମିତ। ବାକୀ ଚାରୋଟି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଇଥରୀୟ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଶରୀରକୁ ଛାୟା ଶରୀର (Etheric body or Etheric double) କୁହାଯାଏ। ଏହି ଦୁଇଟି ଶରୀର ଭୂଲୋକରେ ଏକତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଶରୀର ବିନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି।

ପ୍ର– ଛାୟା ଶରୀର କ'ଣ ଓ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଛାୟା ଶରୀର ଚାରୋଟି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଇଥରୀୟ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା (Ether 1,2,3 & 4) ନିର୍ମିତ ବୋଲି ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। ଇଥର ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଥିବା ହେତୁ ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅନୁପ୍ରବେଶ କରି ରହିଥାଏ ଓ ଚର୍ମଠାରୁ ଇଥର ଏକଚତୁର୍ଥାଂଶ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଥାଏ। ଛାୟା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ଓ ଏହାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରେ। ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ରହିଲେ ଛାୟା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପବିତ୍ର ରହେ।

ପ୍ର– ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ଓ ଛାୟା ଶରୀର ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରଶୀଳ ନା ପୃଥକ ଭାବରେ ରହିପାରନ୍ତି ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ଏହି ଦୁଇଟି ଶରୀର ସାଧାରଣତଃ ଏକତ୍ର ଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇ ଯାଇପାରେ। ଅବଶ୍ୟ ପୃଥକ ହୋଇ ଛାୟା ଶରୀର ବେଶୀ ଦୂର ଯାଇପାରେ ନାହିଁ। ନିଶ୍ଚେତକ ଔଷଧ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରଠାରୁ ପୃଥକ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ତା' ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ। ସେହିପରି ଦୁର୍ବଳ ଓ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ସହିତ କ୍ଷୀଣ ଭାବରେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରାୟ ୩୬ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଯାଏ। ତାହା ପରେ ଏହା ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ (Disintegrated) ହୁଏ।

ପ୍ର– ଆପଣ କହିଲେ ଯେ, ଛାୟା ଶରୀର ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଆଧାର ଓ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ। ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି କ'ଣ ?

ଉ–ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଆସେ ଓ ଏହି ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ, ପଶୁ ପକ୍ଷୀ, ଉଦ୍ଭିଦ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ ଜୀବନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି। ସେଥିଲାଗି ଏହାକୁ ଜୀବନୀ ଶକ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ଏହି ଶକ୍ତି ବିନା କେହି ବଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ। ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିବା ବେଳେ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଦେଖାଯାଏ କିନ୍ତୁ ଏହାର କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଏହା ଛାୟା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ। ଏହା ପ୍ରଥମେ ଛାୟା ଶରୀରର ପ୍ଲିହା ବାଟେ (ଛାୟା ଶରୀର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରର ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରୁ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରର ପ୍ଲିହା ଓ ଛାୟା ଶରୀରର ପ୍ଲିହା ଅନୁରୂପ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଥା'ନ୍ତି) ପ୍ରବେଶ କରେ ଓ ସେଠାରୁ ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର କଣିକାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଶରୀରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶରେ ପ୍ରବେଶ କରେ। ପୃଥିବୀର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଏହି ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ପରିବ୍ୟାପ୍ତ କିନ୍ତୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ ଏହା ଅଧିକ କ୍ରିୟାଶୀଳ ହୋଇଥାଏ। ଯେପରି ରକ୍ତକଣିକା ଧମନୀ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ ସେହିପରି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି, ସ୍ନାୟୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର କ୍ଷୁଦ୍ର ଗୋଲାକାର କଣିକା ଆକାରରେ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟ ସୁପ୍ତ ଓ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏକାଭଳି ଥାଏ ନା ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ?

ଉ– ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଭୂଲୋକରେ ଥାଏ। ସୁତରାଂ ତାହାର ଭୌତିକ ଶରୀର କେବଳ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି ଶରୀର କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ ଓ ବିଶ୍ରାମ ଦରକାର କରେ। ସୁତରାଂ ପ୍ରତି ରାତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଭୌତିକ ଓ ଛାୟା ଶରୀରକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି କାମ ଦେହରେ ଭୁବ ବା କାମଲୋକକୁ ଚାଲିଯାଏ। କାମ ଶରୀରର ବିଶ୍ରାମ ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା କ୍ଲାନ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଅତଏବ ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର କାମ ଦେହରେ ଭୁବ ଲୋକରେ ବିଚରଣ କରେ।

କାମ ଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟ ବିଚରଣ କଲାବେଳେ ତାହାର ମୃତ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଓ ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରେ। ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ଅଛି, କାମ ଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଛି। ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଠାରେ ସେହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ପରେ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରକୁ ଫେରିଆସି କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ। କେବଳ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଶକ୍ତି (clairvoyance) ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ ସେହିମାନେ କାମ ଲୋକରେ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଭୂଲୋକରେ ସ୍ମରଣ କରି ପାରନ୍ତି।

ପ୍ର– ଯଦି ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ତଥା ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଭୌତିକ ଶରୀର ପରିତ୍ୟାଗ କରେ, ତେବେ ସେ କ'ଣ ପ୍ରତିଦିନ ରାତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରେ ଓ ପୁଣି ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ନୂତନ ଜୀବନ ଲାଭ କରେ ?

ଉ– ଭୌତିକ ଶରୀର ଓ ଛାୟା ଶରୀରକୁ ଗୋଟିଏ କୋଟ ଓ ତାହାର ଅସ୍ତର (Lining) ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ। କୋଟ ବହୁବାର ପିନ୍ଧା ହୁଏ କଢ଼ା ହୁଏ, କିନ୍ତୁ କୋଟ ଛିଣ୍ଡିଗଲେ ଆଉ ପିନ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ। ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାର ଭୌତିକ ଓ ଛାୟା ଶରୀରକୁ ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାର କାମ ଦେହ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେହ ସହିତ ଭୁବ ଲୋକକୁ ଯାଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ

Scanned by CamScanner

ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଆସେ। କେତେକ ସମୟ ପରେ ଛାୟା ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ି କାମ ଦେହରେ ଅବସ୍ଥାନ କରେ।

ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ସାମୟିକ ଭାବରେ କାମ ଲୋକରେ ବିଚରଣ କରେ। ସେତେବେଳେ ତାହାର ଭୌତିକ ଶରୀର ଓ ଛାୟା ଶରୀର ସହିତ ଯୋଗସୂତ୍ର ରହିଥାଏ। ସୁତରାଂ ହଠାତ୍ ଡାକି ଦେଲେ କିମ୍ବା ଭୌତିକ ଶରୀରରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପୀଡ଼ା ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାମ ଲୋକରୁ ଫେରିଆସେ ଓ ତାହାର ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ହୁଏ। ମୃତ୍ୟୁରେ ଏହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ମୃତ୍ୟୁରେ ଭୌତିକ ଓ ଛାୟା ଶରୀର ସହିତ କାମ ଶରୀରର କୌଣସି ଯୋଗସୂତ୍ର ନ ଥାଏ। ଅତଏବ ଯେତେ ଡାକିଲେ ବା ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ ଯେତେ ପୀଡ଼ା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆଉ ସଚେତ ହୁଏ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରାବସ୍ଥା ଆପଣ ବୁଝାଇଲେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର ସପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ କ'ଣ ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର ସପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ସପ୍ତ ଶରୀରର ଏକ ରେଖାଚିତ୍ର ତଳେ ଦିଆ ଗଲା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ଅତଏବ ଶରୀରଟି ସେହି ତତ୍ତ୍ୱର ବିକାଶର ମାଧ୍ୟମ ମାତ୍ର। ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଶରୀରର ସମ୍ପର୍କ ରେଖା ଚିତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି। ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସାତଟିଯାକ ତତ୍ତ୍ୱ ବା ସାତଟିଯାକ ଶରୀର ପରସ୍ପରଠାରୁ ପୃଥକ ନୁହେଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ।

	ତତ୍ତ୍ୱ	ଦେହ
(୧)	ଭୂ ତତ୍ତ୍ୱ	ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର
(୨)	ପ୍ରାଣ ତତ୍ତ୍ୱ	ଲିଙ୍ଗ ଶରୀର ବା ଛାୟା ଶରୀର
(୩)	କାମ ତତ୍ତ୍ୱ	କାମନା ଶରୀର
(୪)	କାମ ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ	ନିମ୍ନ ମାନସ ଦେହ ବା ରୂପ ମାନସ ଶରୀର

Scanned by CamScanner

(୫) ବୁଦ୍ଧି ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଦେହ

ବା ଅରୂପ ମାନସ ଶରୀର

(୬) ବୁଦ୍ଧି ତତ୍ତ୍ୱ ବୌଦ୍ଧିକ ଶରୀର

(୭) ଆତ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ଆତ୍ମିକ ଶରୀର

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଉଲ୍ଲିଖିତ ପ୍ରଥମ ଚାରୋଟି ଦେହ ବିନାଶଶୀଳ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଚାରୋଟି ଦେହ ବିନାଶଶୀଳ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଚାରୋଟି ଦେହ ନୂତନ ହୁଏ। ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Lower Quarternary by Lower Self ବା ଜୀବ କୁହାଯାଏ। ଶେଷ ତିନୋଟି ଶରୀର ଅବିନାଶୀ ଓ ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Higher Triad by Higher Self ବା ଜୀବାତ୍ମା କୁହାଯାଏ। ଏହି ତିନୋଟି ଶରୀରର ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି ହୁଏ ଓ ଏମାନେ ଅଧିକ ବିକାଶ ଲାଭ କରନ୍ତି।

ପ୍ର– କାମ ତତ୍ତ୍ୱ ଓ କାମ ଶରୀର ବିଷୟ ଆଉ ଟିକିଏ ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କାମ ଶରୀରରେ ମନୁଷ୍ୟର କାମନା, ବାସନା ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ପଶୁମାନଙ୍କ ପରି ଆହାର, ନିଦ୍ରା, ଭୟ ଓ ମୈଥୁନର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ। ସେହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କାମ ଦେହରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ତାହା ଛଡ଼ା ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ, କ୍ରୋଧ, ଈର୍ଷା ଆଦି ନୀଚ ଭାବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ଶରୀରର ଉନ୍ନତି ଘଟେ ଓ ଏହା ପରିଶୁଦ୍ଧ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଏହା ନୀଚ କାମନା ବାସନା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉଚ୍ଚତର ଭାବ, ଯଥା : ଭକ୍ତି, ପ୍ରେମ, ଦୟା, କ୍ଷମା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକାଶ କରେ।

ପ୍ର– ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ମାନସ ଶରୀର ବିଷୟରେ ଆଉ ଟିକିଏ ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– ଆପଣ ଆଗରୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ରେଖାଚିତ୍ରରୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ ଯେ ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ, ବୁଦ୍ଧି ମାନସ ଓ କାମ

Scanned by CamScanner

ମାନସ। କାମ ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ କାମ ଶରୀରକୁ କାମ୍ୟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଯୋଗାଏ। ବୁଦ୍ଧି ମାନସ ତତ୍ତ୍ୱ ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଶରୀରକୁ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକାନୁମୋଦିତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବନା ଯୋଗାଏ। ସେଥିଲାଗି ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଶରୀରକୁ ବୁଦ୍ଧି-ମାନସ ଓ ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀରକୁ କାମ-ମାନସ ଶରୀର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ବୁଦ୍ଧି-ମାନସ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ନେଇଯାଏ କିନ୍ତୁ କାମ-ମାନସ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଏକ ଅନ୍ତରାୟ। ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରାୟ କାମ-ମାନସର ଅଧୀନ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସଙ୍କଳ୍ପ ଓ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବୁଦ୍ଧି-ମାନସର ପ୍ରଭାବରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ।

ପ୍ର– ଦୁଇ ଉଚ୍ଚତର ତତ୍ତ୍ୱ, ଯଥା : ଆତ୍ମା ଓ ବୁଦ୍ଧି କ'ଣ ?

ଉ– ଆତ୍ମା ମନୁଷ୍ୟର ସପ୍ତମ ଓ ଉଚ୍ଚତମ ତତ୍ତ୍ୱର ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥଳ। ଏହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଏକ ଅଂଶ। ଆତ୍ମାଙ୍କର ତିନୋଟି ଶକ୍ତି ଅଛି। ତାହା ହେଉଛି ଇଚ୍ଛା, ଜ୍ଞାନ ଓ କ୍ରିୟା। ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆତ୍ମିକ ବା ଜନ ଲୋକର ଉପାଦାନରେ ନିର୍ମିତ ଆତ୍ମିକ ଦେହର ସଂକଳ୍ପ। ବୁଦ୍ଧି ବା ଜ୍ଞାନ ଏହି ଆତ୍ମାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଶକ୍ତି ଓ ଏ ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଏକ ବୌଦ୍ଧିକ ଶରୀର ବା ଉପାଧି ଆବଶ୍ୟକ। କାରଣ ଏହି ଉପାଧି ବିନା ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ନାହିଁ। ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି ପ୍ରଜ୍ଞା ଲୋକ ବା ପ୍ରତିଭା (Intuition) ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ। ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ ତତ୍ତ୍ୱଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ତୃତୀୟ ଶକ୍ତି ସୃଜନଶୀଳତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକ ସମ୍ପର୍କରେ କିପରି ଆସେ ?

ଉ– ଭୌତିକ ତତ୍ତ୍ୱଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଏକ ଆଧାର ସ୍ୱରୂପ ଭୌତିକ ଦେହ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଭୁଲୋକର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସେ। ଭୌତିକ ଦେହରେ ପାଞ୍ଚଟି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଛନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଭୂଲୋକ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ଆହାରଣ କରେ। ସେହିପରି ଉଚ୍ଚତର

Scanned by CamScanner

ଲୋକମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଉଚ୍ଚତର ଶରୀରମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆସେ। ବିଭିନ୍ନ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ନୁହେଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଓ ଯେକୌଣସି ଲୋକ ତାହାଠାରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ଓ ଅନୁପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେହି ନିୟମର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଯିବା ଅର୍ଥ କଟକରୁ କଲିକତା ବା ମାଡ୍ରାସ ଯିବା ଭଳି ନୁହେଁ। ମନୁଷ୍ୟର ଚୈତନ୍ୟକୁ (Consciousness) ଏକ ଲୋକରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଲୋକକୁ ନିଆଯାଇପାରେ। ଯେତେବେଳେ ଚୈତନ୍ୟ ଯେଉଁ ଲୋକରେ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ଲୋକ କଥା ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିପାରେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୌତିକ ଶରୀରରେ କ୍ଷତର କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କଲାବେଳେ ବା କୌଣସି କ୍ରୀଡ଼ାରେ ନିମଜ୍ଜିତ ଥିବାବେଳେ କ୍ଷତର କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିପାରୁ ନାହିଁ। କାରଣ ସେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧର ବା କ୍ରୀଡ଼ାର ଉତ୍ତେଜନା ହେତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚୈତନ୍ୟ କାମଲୋକରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥାଏ। ଯୁଦ୍ଧ ବା କ୍ରୀଡ଼ାପରେ ପୁଣି ଆମ୍ଭେମାନେ କ୍ଷତର୍ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିପାରୁ। ସେହିପରି ଜଣେ ଦାର୍ଶନିକ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ମଗ୍ନ ଥିବାବେଳେ କ୍ଷୁତ୍ ପିପାସା ଭୁଲିଯାଏ, ଏପରିକି ବ୍ୟାଧିର ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳ ରାଗ, ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ସେ ଭୁଲିଯାଇଥାଏ। ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ତାହାର ଚୈତନ୍ୟଟା ମାନସ ଲୋକରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ। ଏହିପରି ଭାବରେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଭୂମି (ଲୋକମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାଏ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକରେ ସାମୟିକ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରେ। ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକରେ କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ କରି ତାହା ପରେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ବା ଦେବାଚନକୁ ମାନସ ଶରୀରରେ ଯାଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକ ବା ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ବାସ କରୁଥିବା ନିଜର ଆତ୍ମୀୟ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରେ କି ?

ଉ– ଭୌତିକ ଶରୀର ଛଡ଼ା ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ୟ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ଅଣ୍ଡାକୃତି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଆକୃତି ଖୁବ୍ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ। କାମଶରୀର ହେଉ ବା ନିମ୍ନମାନସ ଶରୀର ହେଉ ସେହି ଶରୀରର ଶତକଡ଼ା ୯୯ ଭାଗ ପଦାର୍ଥ ଭୌତିକ ଆକୃତି ମଧ୍ୟରେ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ଅତଏବ କାମଲୋକ ତଥା ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଶରୀରର ଆକୃତି ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ଓ ସେଥିରୁହିଁ ତାକୁ ଚିହ୍ନି ହୁଏ। ଅବଶ୍ୟ କାମଲୋକ ଓ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ଢଳଢଳ (Fluid) ଥିବା ହେତୁ ତାହା କୁହୁଡ଼ିଆ ଦେଖାଯାଏ; କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ। ତାହା କୁହୁଡ଼ି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଘନ କୁହୁଡ଼ିର ଆକାର ଦେଇଥାଏ।

●

Scanned by CamScanner

ଚତୁର୍ଥ ଅଧ୍ୟାୟ

ପୁନର୍ଜନ୍ମ

ପ୍ର– ପୁନର୍ଜନ୍ମ କ'ଣ ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ବାରମ୍ବାର ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କୁହାଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ (ଭୂଲୋକରେ) ବହୁ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହୁଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଏକ ନୂତନ ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ତାକୁ କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ କୃତ କର୍ମର କେତେକ ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଏହି ଫଳ ସୁଖଦୁଃଖ ରୂପରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଓ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁ କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୁଏ ତାହାକୁ 'ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ' ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଏହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆଲୋଚିତ ହେବ।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ କିଏ ପ୍ରକୃତରେ ଜନ୍ମ ଦିଏ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଏକ ଅମର ଆତ୍ମା। ମର ଶରୀରରେ ଭୂଲୋକରେ ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ ଏହାକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କୁହାଯାଏ। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିଏ। ଏହି ଆତ୍ମା ଏକ ଐଶ୍ୱରିକ ସତ୍ତା ଓ ଏହି ସତ୍ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ଆତ୍ମାକୁ ବାରମ୍ବାର ଭୂଲୋକରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଆତ୍ମା ବିଭିନ୍ନ ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ଅନୁଭୂତି ଅର୍ଜନ କରେ। ଆତ୍ମା ନିଜେ ଆତ୍ମିକ ବା ଜନଲୋକରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାଏ। ତେଣୁ ନିମ୍ନତର ଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଲାଗି ଏହାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଓ ମନ ଏହି ଦୁଇଟି ତତ୍ତ୍ୱର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ। ଅତଏବ ଆତ୍ମା, ବୁଦ୍ଧି ଓ ମନ ଏହି ତିନୋଟି ତତ୍ତ୍ୱସମ୍ବଳିତ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତ

Scanned by CamScanner

ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଉଚ୍ଚତର ମାନସ ଲୋକ ଏହାର ପ୍ରକୃତ ବାସସ୍ଥଳୀ। ହିନ୍ଦୁ ଦର୍ଶନରେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜୀବାତ୍ମା କୁହାଯାଏ। ଏହା ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଅଛି। ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଲାଗି ଜୀବାତ୍ମାକୁ ନିମ୍ନତର ଭୂମିମାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ସେହି ସେହି ଭୂମିର ଉପାଦାନରେ ନିର୍ମିତ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଏହି ନିମ୍ନତର ଭୂମି ବା ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ନିମ୍ନମାନସ ଲୋକ, କାମଲୋକ ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ବା ଯାହାକୁ ଯଥାକ୍ରମେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ଭୂବଲୋକ ଓ ଭୂଲୋକ ବୋଲି କହନ୍ତି। ଏହି ଲୋକଗୁଡ଼ିକରେ ତଦନୁରୂପ ଦେହ ଧାରଣ କରି, ଅର୍ଥାତ୍, ଯଥାକ୍ରମେ ନିମ୍ନମାନସ ଶରୀର, କାମ ଶରୀର ଓ ଭୌତିକ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଜୀବାତ୍ମା ବିଭିନ୍ନ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ କରେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମ ପରେ ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ପରିପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ନିଜ ବାସସ୍ଥଳୀକୁ ଫେରିଯାଏ ଓ ସେଠାରେ ନିଜ ଦେହ କାରଣ ଶରୀରରେ ଉଚ୍ଚତର ମାନସ ଲୋକରେ ବାସକରେ। ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ନୂତନ ନୂତନ ଅଭିଜ୍ଞାତ ଅର୍ଜନ କରି ଜୀବାତ୍ମାର ନୈତିକ, ମାନସିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ହୋଇଥାଏ। ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଅଭିଜ୍ଞତା ନିଜସ୍ୱ କରିବା ପରେ ଜୀବାତ୍ମା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମପାଇଁ ନିମ୍ନତର ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରେ। ଏହିପରି ଶତ ଶତ ଜନ୍ମ ବ୍ୟାପୀ ଦୀର୍ଘକାଳରେ ନିଜର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେ। ଜୀବାତ୍ମାର ବୟସ କଳ୍ପନା କଲେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ତାହାର ଗୋଟିଏ ଦିନ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରେ।

ପ୍ର– ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଅନୁଭୂତି ଓ କାର୍ଯ୍ୟସବୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ଉ– ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ଜନ୍ମର ବହୁ ଅନୁଭୂତି ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ। ନିଆଁ ପୋଡ଼ିଦିଏ ବୋଲି ଆମର ଅଭିଜ୍ଞତା ଅଛି କିନ୍ତୁ କେବେ ଆମର ଏ ଅଭିଜ୍ଞତା ହେଲା ତାହା ଆମର ମନେ ନାହିଁ। ଏକ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବେ ଆମ୍ଭେମାନେ କ'ଣ ଖାଇଥିଲେ ଓ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର

Scanned by CamScanner

ସ୍ମରଣ ନାହିଁ। ଯଦି ଏହି ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଧିକାଂଶ ଘଟଣା ମନେ ରଖିପାରୁ ନ ଥାଇଁ ତେବେ ଅନ୍ୟ ମସ୍ତିଷ୍କ ଧାରଣ କରିଥିବା ପୁନର୍ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ଘଟଣା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ମନେ ରଖି ପାରିବା କିପରି ?

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାରଣ ଶରୀର ଓ ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉଚ୍ଚତର ଶରୀର ଦୁଇଟି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜନ୍ମାନ୍ତରମାନଙ୍କରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ ସହଜାତ ହୋଇ ରହିଥାଏ। କେବଳ ଭୌତିକ, କାମ ଓ ନିମ୍ନ ମାନସିକ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ଶେଷରେ ଏକ ପରେ ଏକ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଓ ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ଜୀବାତ୍ମା ପୁନର୍ବାର ଏହି ସବୁର ନୂତନ ଦେହ ଧାରଣ କରେ। ଏହି ନୂତନ ଦେହଗୁଡ଼ିକର ଚେତନା ଆତ୍ମାଠାରୁ ବା ଜୀବାତ୍ମାଠାରୁ ଗତ ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତିର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ପାଏ ନାହିଁ, କେବଳ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଯ୍ୟାସ ପାଇଥାଏ। ଏହି ନିର୍ଯ୍ୟାସ କେବଳ ଗୁଣ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଦକ୍ଷତା ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଆକାରରେ ମିଳିଥାଏ। ଏ ଜନ୍ମରେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ, ଅଭ୍ୟାସ, ଚରିତ୍ର ଓ ଭଲମନ୍ଦ ଗୁଣସବୁ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତିର ନିର୍ଯ୍ୟାସ ମାତ୍ର।

ପ୍ର— ସହଜାତ ଗୁଣ ବା ଦକ୍ଷତା କ'ଣ ?

ଉ— ଏହା ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ବା ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଅର୍ଜିତ ଗୁଣ ବା ଦକ୍ଷତା କିନ୍ତୁ କିପରି ଏହି ଗୁଣ ବା ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ତାହା ଏ ଜନ୍ମରେ ମନେ ନଥାଏ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଅଭିଜ୍ଞତା ବା ଜ୍ଞାନ ପର ଜନ୍ମରେ ଆଗ୍ରହ ଓ ଅଭିରୁଚି ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ କିପରି ଭାବରେ ଏହା ଅର୍ଜିତ ହେଲା ବା କି କି ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଏହି ଗୁଣ ଅର୍ଜନ କରାଗଲା ତାହା ପରଜନ୍ମରେ ମନେ ନଥାଏ। ତାହା ଛଡ଼ା ଏହି ଜନ୍ମରେ ଗୋଟିଏ ବିଦ୍ୟାରେ ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜନ କରି ଭୁଲିଗଲେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ବର୍ଷ ପରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଳ୍ପାୟାସରେ ସେ ଦକ୍ଷତା ପୁଣି ଅର୍ଜନ କରିପାରୁ; କାରଣ ଏହି ଦକ୍ଷତା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ହୋଇ ସାରିଛି। ସେହିପରି ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ନିଜସ୍ୱ ହୋଇ ସାରିବା

Scanned by CamScanner

ଦକ୍ଷତା ବା ଗୁଣ ପର ଜନ୍ମରେ ସହଜାତ ଗୁଣ ବା ଦକ୍ଷତା ରୂପେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ। ଏ ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପ୍ରତି ସ୍ୱତଃ ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଏହି ବିଦ୍ୟା ପାଠ କରିଛନ୍ତି ଓ ଅଭ୍ୟାସ କରିଛନ୍ତି; ଏ ଜନ୍ମରେ ସେମାନେ ସେହି ବିଦ୍ୟାପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି ମାତ୍ର।

ଅନେକ ସମୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜଣେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉ ବା ବିଦ୍ୱେଷଯୁକ୍ତ ହେଉ; କେତେବେଳେ ବା ଆନନ୍ଦିତ ବା ଭୀତ ହେଉ। ଏହାର କାରଣ କଣ ? ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ, ଆତ୍ମୀୟ ବା ଶତ୍ରୁକୁ ଦେଖୁ। ପୂର୍ବଜନ୍ମର କୌଣସି ଘଟଣା ମନେ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଲୋକପ୍ରତି ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଭାବ ପ୍ରକାଶ ପାଏ।

ଅନେକ ଶିଶୁଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସ୍ମୃତିସବୁ ରହିଥାଏ। ସେମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଦେଇ ପାରନ୍ତି। ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍‌ମାନେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଏହିସବୁ ବିବରଣୀ ସତ୍ୟ। ଏହା ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କର ବଡ଼ ବଡ଼ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କରେ ବହୁ ଗବେଷଣା ଚାଲିଛି ଓ ବହୁ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି। ଆମେରିକାର Virginia ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ଅଧ୍ୟାପକ Ian Stevensonଙ୍କର ପୁସ୍ତକ Twenty Cases of Reincarnation ଏ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ। ଏଥିରେ ସେ ନିଜେ ଗବେଷଣା ଦ୍ୱାରା ୨୦ଟି ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁଥିବା ପିଲାଙ୍କର ଘଟଣାର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି। ଏହିସବୁ ଘଟଣାରେ ଶିଶୁମାନେ କହିଥିବା ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର ବିବରଣୀ ସତ୍ୟ ବୋଲି ସେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମିକ ସ୍ତରରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଲିପିବଦ୍ଧ ରହିଥାଏ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନାଦ୍ୱାରା ଯଦି କେହି ଏହି ସ୍ତରକୁ ଯାଇପାରେ ତେବେ ସେ ତାହାର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଜାଣିପାରିବେ। କେବଳ ନିଜର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ନୁହେଁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣିପାରିବେ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର

Scanned by CamScanner

ସାଧକ C.W. Leadbeater ଓ ସାଧିକା Mrs. Annie Besant ଏହି ଉପାୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବିତ ବିଶ୍ୱବିଖ୍ୟାତ ଦାର୍ଶନିକJ. Krishnamurty ଙ୍କର ୪୬ଟି ପୂର୍ବଜନ୍ମର ବିବରଣୀ ସଂଗ୍ରହ କରି Fortyeight Lives of Alcyon ନାମକ ପୁସ୍ତକରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି। ଆମେରିକାର ଜଣେ ଅତି ସାଧାରଣ ଲୋକ Edgar Coyceଙ୍କର ଏହି ଶକ୍ତି ଥିଲା। ପୂର୍ବ ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ଶକ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ। Gina Cerminara ଙ୍କର Many Mansions ନାମକ ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ଲୋକ ବହୁ ରୋଗୀମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ସେହି ରୋଗର କାରଣ ସବୁ କହିଛନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ସେହି ରୋଗସବୁ ନିରାକରଣ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି। ଏହି ପୁସ୍ତକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଆରେ ଅନୂଦିତ ହୋଇଛି। ଏହାର ନାମ ହେଉଛି "ଆତ୍ମାର ଘଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ" ଓ "ଗ୍ରନ୍ଥ ମନ୍ଦିର" ଏହାର ପ୍ରକାଶକ।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର ନୈତିକ, ମାନସିକ ଓ ଭୌତିକ ଗୁଣସବୁ ତାହାର ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥାଏ। ଏହି ବଂଶାନୁଗତ ନିୟମକୁ (Law of Heredity) କ'ଣ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ ?

ଉ– ନା, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଭୌତିକ ଲୋକରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ। ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରର ଗଠନ ଓ କେତେକ ଅଭ୍ୟାସ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥାଏ; କେତେକ ବ୍ୟାଧି ମଧ୍ୟ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥାଏ; କିନ୍ତୁ ମାନସିକ ଓ ନୈତିକ ଗୁଣସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ନିଜସ୍ୱ। ଏହା ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କରୁ ଆସିଥାଏ। ଏହାକୁ Psychic Heredity କୁହାଯାଏ। ଗବେଷଣା ଦ୍ୱାରା ଜଣାଯାଇଛି ଯେ, ସ୍ୱୋପାର୍ଜିତ ଗୁଣସବୁ ବଂଶାନୁକ୍ରମେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ ନାହିଁ। ପ୍ରତିଭା ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ନିଷ୍ଫଳା, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ବଂଶାନୁକ୍ରମିକ ଭାବରେ ଆସେ ନାହିଁ। ତାହାଛଡ଼ା ସମତ୍ୱ (Similarity)ବଂଶଗତ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଅସମତ୍ୱ (Dissimilarity) ନୁହେଁ।

ଦେଖାଯାଏ ଯେ, ଏକ ପିତାମାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ଏକାପରି ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ବା ନୀତିବାନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ। ଯମଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର

Scanned by CamScanner

ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି, ଚରିତ୍ର ଓ ଦେହର ଗଠନରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ। ଶାରୀରିକ ଗଠନରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥାଇ କରି ମଧ୍ୟ ପିତା ଓ ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଚରିତ୍ର ଓ ବୁଦ୍ଧିର ଯଥେଷ୍ଟ ତାରତମ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ। ଅତି ସାଧାରଣ ଲୋକର ପ୍ରତିଭାବାନ୍ ସନ୍ତାନ ଓ ଅତି ପ୍ରତିଭାବାନ୍ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଅତି ସାଧାରଣ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବାର ବହୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଛି। ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ନୀଚ ଅସତ୍ ଚରିତ୍ର ସନ୍ତାନ ଓ ଅସଦ୍ ଚରିତ୍ର ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଚରିତ୍ରବାନ୍ ଓ ସାଧୁ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବାର ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି। ସହୋଦର ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଭାର ଘୋର ତାରତମ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ। ଗୋଟିଏ ଭାଇ କଳା ବିଦ୍ୟାରେ ସୁନିପୁଣ ହେବା ବେଳେ ଅନ୍ୟ ଭାଇର କଳା ପ୍ରତି କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ନଥିବାର ଦେଖାଯାଏ। ଏହି ସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି, ନୈତିକତା, ଚରିତ୍ର ପ୍ରଭୃତି ଉପରେ ବଂଶଗତ ପ୍ରଭାବର ବିଶେଷ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିୟମଦ୍ୱାରା ଉପଯୁକ୍ତ ତାରତମ୍ୟ ସବୁ ବୁଝିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ବଂଶାନୁଗତ ନିୟମଦ୍ୱାରା ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ତାରତମ୍ୟ ସବୁ ବୁଝାଯାଇ ନ ପାରେ; କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ନିର୍ମିତ ହେବାର (Special Creation by God) ତତ୍ତ୍ୱଦ୍ୱାରା କ'ଣ ସେ ସବୁ ବୁଝି ହେଉ ନାହିଁ ?

ଉ– ଏପରି ତତ୍ତ୍ୱରୁ ବୁଝାଯିବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଚରିତ୍ର, ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ, ନୈତିକତା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଭଗବାନ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଜଣକୁ ଦେଇଛନ୍ତି। ଏଥିରେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ହାତ ନାହିଁ ବା ଭଗବାନଙ୍କର କୌଣସି ବିଚାର ନାହିଁ। ତାହା ହେଲେ ଭଗବାନ ଜଣକୁ ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର କରି ପାରନ୍ତି, ଆଉ ଜଣକୁ ଅସାଧୁ କରି ପାରନ୍ତି। ଜଣକୁ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ଓ ଆଉ ଜଣକୁ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ କରି ଗଢ଼ି ପାରନ୍ତି। ଭଗବାନ ଏହା କୌଣସି ବିଚାର ଉପରେ ନ କରି ତାଙ୍କର ଖାମ ଖିଆଲ ଉପରେ କରନ୍ତି। ଭଗବାନଙ୍କୁ ଯଦି ନ୍ୟାୟ ଓ ପ୍ରେମର ଅବତାର ବୋଲି କୁହାଯାଏ ତେବେ ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା କ'ଣ ଏପରି ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଅବିଚାର ସମ୍ଭବ ?

Scanned by CamScanner

ତାହା ଛଡ଼ା, ମନୁଷ୍ୟ ପିତାମାତାଙ୍କର ଯୌନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ। ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେଲେ ତେବେ ଯାଇଁ ଭଗବାନ ସତ୍‌ଗୁଣ ବା ଦୋଷ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବା ବ୍ୟାଧି ବା ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୋଷଗୁଣ ତା ଉପରେ ଲଦି ଦେବେ, ତେବେ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ପିଲା ଜନ୍ମ ନ ହେଲେ ତ ଭଗବାନ ହାତ ବାନ୍ଧି ବସି ରହିବେ !

ପୁଣି ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମରିଯାଉଥିବା ପିଲାଙ୍କର କଥା କିପରି ବିଚାର ହେବ ? ମଲାପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବା ନର୍କ କେଉଁଠାକୁ ନିଆଯିବ ? ସେ ତ ସଂସାରରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ନାହିଁ ବା ତାହାର ସଂସାରରେ କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ହୋଇନାହିଁ !

ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିୟମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ, ଜାତି ଜାତି ମଧ୍ୟରେ, ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ତାରତମ୍ୟ ତଥା ସୁଖ ଦୁଃଖକୁ ବୁଝି ହେବ ନାହିଁ। କେବଳ କର୍ମବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ନିୟମଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ତାରତମ୍ୟ ବୁଝି ହେବ।

ପ୍ର– ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ଯେବେ ଠିକ୍ ତେବେ ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ସବୁବେଳେ ସମାନ ରହନ୍ତା; କାରଣ ଯେତିକି ଲୋକ ମରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତେ। ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ତେବେ ବଢ଼ୁଛି କିପରି ?

ଉ– ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବର୍ତ୍ତମାନ ୬୦୦୦ କୋଟି। କ୍ରମ ବିକାଶର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେକ ପ୍ରକାର ଉନ୍ନତ ପ୍ରାଣୀ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରୁଥିଲେ। ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରେ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରମ ବିକାଶ ଶେଷ ହେବା ପରେ ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମକୁ ଉନ୍ନୀତ ହେଉଥିଲେ। ଏହି କ୍ରମବିକାଶ ବହୁ କାଳ ହେଲା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ତଥାପି ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରୁ କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅବଶ୍ୟ ଖୁବ୍ କମ୍। ସେହିପରି ଖୁବ୍ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମୋକ୍ଷଲାଭ କରିବା ପରେ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହେଉନାହିଁ। ଅତଏବ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ସବୁବେଳେ ସମାନ ଅଛି।

Scanned by CamScanner

ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ସବୁବେଳେ ସମାନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ପୃଥିବୀର ରହୁଥିବା ଲୋକସଂଖ୍ୟା ସମଗ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ବହୁତ କମ୍। ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ୩୭୦ କୋଟି। ଏହା ୬୦୦୦ କୋଟିର ପ୍ରାୟ ୧୬ ଭାଗରୁ ଭାଗେ। ତେଣୁ ସଂଖ୍ୟା ଅନୁପାତରେ ଭୂଲୋକରେ ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କରେ ୧୬ ବା ୧୭ ଗୁଣ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ହେଲେ ଭୂବଲୋକ ଓ ସ୍ୱର୍ଗ-ଲୋକରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କାଳ ବାସ କରନ୍ତି। ପୃଥିବୀକୁ ସହରର ଗୋଟିଏ ସଭାଗୃହ ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ। କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ସଭାଗୃହଟି ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥାଇପାରେ, ଅଧାଅଧି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଇପାରେ ବା ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥାଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ସହରଟିର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ସମାନ ଥାଏ। କୌଣସି କାରଣରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହେଲେ ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଲୋକରେ ଥିବା ମୋଟ ଆତ୍ମା ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ସମାନ ଥିବ।

ଏହା ଛଡ଼ା ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବଢୁଥିବାର କୌଣସି ନର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ। ଜନଗଣନା ଜନସଂଖ୍ୟା ଜାଣିବାର ଏକ ନିର୍ଭୁଲ ଉପାୟ ନୁହେଁ। ଚାଇନା ପ୍ରଭୃତି ବେତେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜ୍ୟରେ ଜନଗଣନା ଅନ୍ଦାଜ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ।

ପ୍ର– ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା କ'ଣ ?

ଉ– ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ତାର୍କିକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଓ ନୈତିକ – ଏହି ତିନି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ କରାଯାଇପାରେ। ପ୍ରଥମତଃ ତାର୍କିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ ଦେଖାଯିବ ଯେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ଅନୈକ୍ୟ, ଅସମତା ଓ ବିବିଧ ପ୍ରକାରର ବୈଷମ୍ୟ ବୁଝି ହେବ ନାହିଁ। କାରଣ ଏହାର କୌଣସି ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ କାରଣ ମିଳିବ ନାହିଁ। ଅତଏବ ବିଚାରଶକ୍ତି ଓ ଯୌକ୍ତିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ।

Scanned by CamScanner

ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ହୁଏତ ମନୁଷ୍ୟର ଆଉ କିଛି ଅବଶେଷ ରହେ ନାହିଁ ବା ହୁଏତ ତାହାର ଆତ୍ମା କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ । ଯେବେ କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ ତେବେ ତାହା ସୁଖମୟ ବା ଦୁଃଖମୟ ହୋଇପାରେ । ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆଉ କିଛି ଅବଶେଷ ନ ରହେ ତେବେ ନୈତିକତା, ପରୋପକାର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଦ୍‌ଗୁଣର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ; ଚାର୍ବାକଙ୍କର "ଋଣଂ କୃତ୍ୱାଂ ଘୃତଂ ପିବେତ୍" ନୀତି ହିଁ ସମସ୍ତେ ଅନୁସରଣ କରିବେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଏହି ନୀତି ଅନୁସରଣ କଲେ ସଂସାରରେ କିପରି ବିଶୃଙ୍ଖଳା, ଅନିୟମ, ଅତ୍ୟାଚାର, ବ୍ୟଭିଚାର ଇତ୍ୟାଦି ଚାଲିବ ସେ କଥା ଅନୁମାନ କରିବା କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ । ଏକ କଥାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପଶୁଠାରୁ ଆହୁରି ହୀନ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା କୌଣସି ବିବେକବାନ୍ ଲୋକ ପକ୍ଷରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ସୁଖକର ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ଏ ଜନ୍ମରେ ସାଧୁ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ସାଧୁ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନୁକୂଳ ପରିସ୍ଥିତି ଏ ଜୀବନରେ ନାହିଁ । କିଏ ଦରିଦ୍ର ତ କିଏ ଧନୀ, କିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ତ କିଏ ନିର୍ବୋଧ, କିଏ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ତ କିଏ ରୁଗ୍‌ଣ– ଏହିପରି ବୈଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ସାଧୁ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ସମାନ ସୁବିଧା ପାଇବେ କିପରି ? ସମସ୍ତେ ସମାନ ସୁବିଧା ନ ପାଇଲେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନ୍ୟାୟ ବିଚାର ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏ ଅସୁବିଧା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟଦ୍ୱାରା ଦୂରୀଭୂତ ହୁଏ । ଏହାଛଡ଼ା, ଗୋଟିଏ ଶିଶୁ ଯଦି ଶିଶୁ ଅବସ୍ଥାରେ ମରିଯାଏ ତାହାର କି ବିଚାର କରାଯିବ ? ସେ ତ ସଂସାରରେ ଭଲ ମନ୍ଦ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତାହାର ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହେବ ନା ଦୁଃଖମୟ ହେବ ? ଯାହା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଅନ୍ୟାୟ ହେବ, କାରଣ ସେ ତାହା ଅର୍ଜନ କରି ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନ ଥିଲେ ବହୁ ସାଧନା ଓ କଷ୍ଟ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି, ଗୁଣ ଓ ଦକ୍ଷତା ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରେ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟର୍ଥ ବୋଲି ଧରାଯିବ; କାରଣ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ

Scanned by CamScanner

ସେଗୁଡ଼ିକର ଆଉ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ। ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ସବୁ ଗୁଣ, ଦକ୍ଷତା ଓ କୃତିତ୍ୱ ପରଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରକାଶ ଓ ବିକାଶ ଲାଭ କରିବ। ଏହା କଦାପି ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ। ସୁତରାଂ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ହିଁ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଓ ଯଥାର୍ଥ ମନେ ହୁଏ।

ନୈତିକତା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟର ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ରହିଛି। ପରିସ୍ଥିତି ଓ ଅବସ୍ଥାର ତାରତମ୍ୟ କେବଳ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବୁଝି ହୁଏ। ଜଣେ କାହିଁକି ଜନ୍ମାନ୍ଧ, ଜଣେ କାହିଁକି ଦରିଦ୍ର, ଜଣେ କାହିଁକି ଦରିଦ୍ର ଓ ଅକ୍ଷମ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି, ଜଣେ କାହିଁକି ଏକ ଅନୁନ୍ନତ ଦେଶରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି, ଜଣେ କାହିଁକି ବୋକା ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି ଓ ଅନେକ କାହିଁକି ଏ ସବୁର ବିପରୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏହା କେବଳ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଯାଇପାରିବ। ଏ ସବୁ ଅବସ୍ଥା ନୈତିକ ନିୟମଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୁଏ। ପୁନର୍ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗର୍ହିତ, ନିଷ୍ଠୁର ଓ ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେତୁ ଲୋକ ଏ ଜନ୍ମରେ ଏହିପରି ଦୁଃଖକର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରେ। କେବଳ ପରିସ୍ଥିତି ନୁହେଁ, ଜୀବନରେ ସୁଫଳ ବା କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିବା ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମମାନଙ୍କରଅଭିଜ୍ଞତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଯେ ବହୁ ଜନ୍ମ ଧରି କୌଣସି ସାଧନା କରି ଆସୁଛି ସେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଅକ୍ଳେଶରେ ସେଥିରେ କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିବ। ଆଉ ଜଣେ ଯେ କୌଣସି ସାଧନା- ତାହା ସଙ୍ଗୀତ ହେଉ, କଳା ହେଉ, ବିଜ୍ଞାନ ହେଉ, ସାହିତ୍ୟ ହେଉ ବା ଆଉ ଯାହାକିଛି ହେଉ– ଏହି ଜନ୍ମରେ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି, ସେ ସେପରି କୃତିତ୍ୱ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବ ନାହିଁ। ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଯେ ପୃଥିବୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟ ବିଚାର ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ ଓ ଅଲଘଂନୀୟ ନୈତିକ ନିୟମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ। ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ନ କଲେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ପୃଥିବୀରେ ନ୍ୟାୟ, ଶୃଙ୍ଖଳା, ଧର୍ମ, ନୈତିକତା ଇତ୍ୟାଦି କିଛି ନାହିଁ। ସବୁ ଘଟଣା କେବଳ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଘଟୁଛି। ଏହା କୌଣସି ବିଚାରଶୀଳ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ।

Scanned by CamScanner

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟର ବିଶେଷ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ବୋଲି ମନେ ହେବ। ମନୁଷ୍ୟ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ତାହାର ଦୈହିକ ସାଦୃଶ୍ୟ ଆଣିଥାଏ। ଲୋକ ବଳବାନ୍, ଦୁର୍ବଳ ବା କେତେକ ପ୍ରକାର ରୋଗଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ବଂଶଗତ ବା ପିତାମାତାଙ୍କର ଶାରୀରିକ ଅବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ନୈତିକ ଗୁଣ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱୋପାର୍ଜିତ ଜଣେ ଲୋକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ହୋଇପାରେ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଖୁବ୍ ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଖଳ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତିର ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି ଓ ଖୁବ୍ ସାଧାରଣ ଅଶିକ୍ଷିତ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିଭାବାନ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛନ୍ତି। ଏକ ପିତାମାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ନୈତିକ ଗୁଣର ବହୁ ତାରତମ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ। ଏହି ସବୁ ତାରତମ୍ୟର କାରଣ ହେଲା ଯେ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର ବହୁ ଜନ୍ମ ଅତିବାହିତ ହେଲାଣି ଓ ସେ ବହୁ ଜନ୍ମର ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ବୌଦ୍ଧିକ, ନୈତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ତରରେ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଛି ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ଜନ୍ମ ନେଇଛି ଓ ତାହାର ଯଥେଷ୍ଟ ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ଶିକ୍ଷା ହୋଇ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଦିନେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିବେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବେ, ଏଥିରେ କୌଣି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ। ଏହି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କେବଳ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟ ଆଣି ଦିଏ।

ପ୍ର– ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି କି ? ଯଦି ଥାଏ ତେବେ କିପରି ଭାବରେ ଓ କେତେ ଦୂର ଅଛି ?

ଉ– ପ୍ରାକ୍ ଐତିହାସିକ ଯୁଗରୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି। କାରଣ ଆତ୍ମାର ଅମରତ୍ୱ ସହିତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ଜଡ଼ିତ। ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବହୁଳ ଉଲ୍ଲେଖ ଓ ଉଦାହରଣ ରହିଛି। ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର "ଭଗବଦ୍ ଗୀତା"ରେ ପରିହିତ ବସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗେ ଆତ୍ମାର ଦେହକୁ ତୁଳନା

Scanned by CamScanner

କରାଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ପୁରାତନ ବସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କରି ନୂତନ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରେ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ପୁରାତନ ଦେହ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ନୂତନ ଦେହ ଧାରଣ କରେ । ମିଶରୀୟମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମପୁସ୍ତକ "The Book of the Dead"ରେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଆତ୍ମାର ଗତି ବିଷୟରେ ସବିଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନା ଦିଆଯାଇଛି । ପାରସ୍ୟ ଦେଶବାସୀଙ୍କର (Hebrews) ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମପୁସ୍ତକ "The Wisdom of Soloman"ରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ନିଜେ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର ବିବରଣୀ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ମୁସଲମାନ ଧର୍ମର ସୁଫି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ମଧ୍ୟଯୁଗର ସୁଫି କବି ଓ ଦାର୍ଶନିକ ଜଲ୍ଲାଲୁଦିନ ରୁମୀ ତାଙ୍କର କବିତାରେ କ୍ରମବିକାଶ ତଥା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତଥ୍ୟର ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଧର୍ମଯାଜକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଚାରିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମରେ ଏହାର ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଉ ନାହିଁ । ବହୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବହୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଇଙ୍ଗିତ ରହିଛି । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜେ ଦୁଇଥର କହିଛନ୍ତି ଯେ St. John ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ English ଥିଲେ (S. Math, xi 14 and xvii 12-13) ଜନ୍ମାନ୍ଧ ଲୋକର କଥା (S. John IV) ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିବାର ଆଉ ଏକ ପ୍ରମାଣ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚରା ଯାଇଥିଲା, "କାହା ପାପ ଲାଗି ଏହି ଲୋକ ଜନ୍ମାନ୍ଧ ହୋଇଛି, ତାହାର ନିଜର ନା ତାହାର ପିତା ମାତାଙ୍କର ?" ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ପିତାମାତା ପାପ କରିଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡସ୍ୱରୂପ ଏକ ଅନ୍ଧପୁତ୍ର ମିଳିଛି ନା ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ପାପ କରିଥିବା ହେତୁ ଏ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗୁଛି ? ତେଣୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଦୁଇଟି ପ୍ରଧାନ ତତ୍ତ୍ୱ– କର୍ମବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିହିତ ରହିଛି । ଯୀଶୁ ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଏକ ରହସ୍ୟଜନକ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, "ଏହି ଲୋକ ବା ପିତାମାତା କୌଣସି ପାପ କରିନାହାନ୍ତି ।

Scanned by CamScanner

ଭଗବାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି।" ଏହି ଉତ୍ତରରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ, ଯୀଶୁ ପ୍ରଶ୍ନଟିର ସିଧାସଳଖ ଉତ୍ତର ଦେଇ ନ ଥିଲେ କାରଣ ତାହା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା। କେବଳ ସେହି ଲୋକର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ପାପ ବା ତାହାର ପିତାମାତାଙ୍କର କୌଣସି ଗୁରୁତର ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ଧତ୍ୱର କାରଣ ନୁହେଁ। ଦୁଇଟି ଯାକ ହିଁ ଅନ୍ଧତ୍ୱର କାରଣ। ଦୁଃଖ ତ ଉଭୟ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି ଓ ତାହାର ପିତାମାତା ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ସୁତରାଂ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ରହିଛି। ସେଥିଲାଗି ଯୀଶୁ କହିଲେ ଯେ ନୈତିକ ନିୟମ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି। ଭଗବାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏଠାରେ ନୈତିକ ନିୟମ ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ। "In my father's house are many halting places" (John XVI,2) ଅର୍ଥାତ୍, "ମୋର ପିତାଙ୍କର ଘରେ ବହୁ ବିଶ୍ରାମର ସ୍ଥାନ ଅଛି"– ଏହି ଉକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଇଙ୍ଗିତ ଦିଏ। ଆତ୍ମାର ଭୂଲୋକରେ ବହୁ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ସମୟ ଭୁବଲୋକ ଓ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ଅତିବାହିତ ହୁଏ ସେହି ସମୟକୁ "ବିଶ୍ରାମର ସ୍ଥାନ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ରାମର ସ୍ଥାନ ଓ ସମୟ କାରଣ ଭୂଲୋକର ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା କାମମାନସ ଲୋକରେ ହିଁ ବୀଜ ରୂପେ ରହିଥାଏ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଅଧିକ ବିକଶିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ।

ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ପୃଥିବୀର ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଲୋକ କର୍ମବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି।

ପ୍ର– କେଉଁ କେଉଁ କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ ?

ଉ– ପ୍ରଥମ କାରଣ ହେଉଛି କ୍ରମବିକାଶର ନିୟମ। ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦେଶରେ, ସମାଜରେ ଓ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ଦିଆଯାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହର କ୍ରମବିକାଶରେ ଅଗ୍ରଗତି ହେବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକକୁ ତାହାର ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି ଓ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ସାର୍ଥକତା ଲାଭ କରିବ। ସୁତରାଂ ସେ ଏପରି

Scanned by CamScanner

ପରିବେଶରେ ଜନ୍ମ ନିଏ ଯେଉଁଠି ତାର ଚରିତ୍ରର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ଦୂର ହୋଇ ପାରିବ ଓ ସୁପ୍ତ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ବିକାଶ ଲାଭ କରିପାରିବ।

କିନ୍ତୁ କ୍ରମବିକାଶର ନିୟମ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମଦ୍ୱାରା ସୀମିତ ହୋଇଥାଏ। ଗତ ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ମନ୍ଦ କର୍ମଦ୍ୱାରା ଲୋକର ବିକାଶର ସୁଯୋଗ କମିଯାଏ। କାହାକୁ ହୁଏତ କଠିନ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, କାହାକୁ ହୁଏତ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ପଡ଼େ; ଆଉ କାହାକୁ ହୁଏତ ଦରିଦ୍ର ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ପଡ଼େ। ଏଗୁଡ଼ିକ ଅତୀତ ଜନ୍ମର କୁ କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଗୁଣ, ଦକ୍ଷତା ଓ କୃତିତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାର ସୁଯୋଗରୁ ଅନେକାଂଶରେ ବଞ୍ଚିତ ହୁଏ। ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯେତିକି ମାତ୍ର ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ମିଳେ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦୁପଯୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ନୈରାଶ୍ୟ ଓ ବ୍ୟର୍ଥତା ଦ୍ୱାରା ନିରୁତ୍ସାହିତ ନ ହୋଇ ଯେତିକି ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି, ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିନିଯୋଗ କଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଅଧିକ ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ମିଳେ। ଅତଏବ ନିଜର କର୍ମଫଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନର ଗତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ।

ତୃତୀୟ କାରଣଟି କ୍ରମବିକାଶକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭାବରେ ସୀମିତ କରେ। ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନ। ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଓ ଏକ ସମାଜ ଭିତରେ ବାସ କରେ। ଅତଏବ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ନାନା ପ୍ରକାର ବନ୍ଧନର ସୂତ୍ରପାତ ହୁଏ। ସେ କାହାକୁ ଭଲ ପାଏ, କାହାକୁ ବା ଘୃଣା କରେ। କାହାର କିଛି ଉପକାର କରିଥାଏ ଓ କାହାର କିଛି ଅନିଷ୍ଟ କରିଥାଏ। ଅନ୍ୟଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅନେକ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ କାମ କରିଥାଏ। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ତାହାର କେତେକ ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ; ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ଉକ୍ତ ବନ୍ଧନର ହିସାବ ନିକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଜଣେ ଲୋକ ଯାହାର ଉପକାର କରିଛି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ସେ ଉପକାରର ପରିଶୋଧ ହେବ। କେହି କାହାର

Scanned by CamScanner

ଅନିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ସେ ତାହାର ଅନିଷ୍ଟ କରିବ। ଯାହାକୁ ତୁମେ ଭଲ ପାଇଛ, ତାହାଠାରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ପାଇବ। ଏହିପରି ଭାବରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କର ହିସାବ ନିକାଶ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେଣୁ ଏହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନଗୁଡ଼ିକର ଗତି ପଥକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ।

ଏହିସବୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ଅଗ୍ରଗତି କରେ। ଆତ୍ମାର ଦୀର୍ଘ ଯାତ୍ରା ପଥରେ ଅନେକ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଲାଭ କରେ ଓ ଏଥିପାଇଁ ତାକୁ ବହୁ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼େ।

ପ୍ର– ତାହାହେଲେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଛୁ ବା ଘଣା କରୁଛୁ, ପୁଣି କ'ଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ସେମାନଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବାକୁ ହେବ ?

ଉ– ନିଶ୍ଚୟ। ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ବା ଦେବାଚନରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ସମୟ କଟାଉ। ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କଲା ମାତ୍ରେ ସେ ସଶରୀରରେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଏ; କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଏକ ଚିନ୍ତାର ରାଜ୍ୟ ଓ ଯେ କୌଣସି ରୂପ ଚିନ୍ତା କଲା ମାତ୍ରେ ତାହା ସେଠାରେ ସଜୀବ ହୁଏ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପୁଣି ସେହି ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେଉ। ଅବଶ୍ୟ ଏ ଜୀବନର ସମ୍ପର୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ଅନ୍ୟ ରକମ ହୋଇଥାଏ। ଏ ଜୀବନର ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଏ ଜୀବନର ପିତା ପୁତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଦୁଇଭାଇ ହୋଇ ପାରନ୍ତି। ଏ ଜୀବନର ମା ଝିଅ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଦୁଇ ଭଉଣୀ ହୋଇପାରନ୍ତି। ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ ମୃତ୍ୟୁଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଏହା କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମ୍ପର୍କରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ଯାହା କୁହାଗଲା ଘୃଣା ବା ଅନ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ତିକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତି ତାହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ। ଏ ଜନ୍ମର ଶତ୍ରୁକୁ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ପର ଜନ୍ମରେ ଭେଟିବା। ଘୃଣା ବା ବିଦ୍ୱେଷର ସମ୍ପର୍କ ଦୂର ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ ଏହି ସମ୍ପର୍କ ରହି ଆସୁଥିବ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଜଣେ ଲୋକକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଦେଖିଲେ ଆମେ ଯେ ଅନେକ ସମୟରେ ତାହାପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉଁ ବା ତାହାପ୍ରତି ଆମର ବିତୃଷ୍ଣା, ବିରକ୍ତି ବା ଭୟଭାବ ଜାତ ହୁଏ ଏହାର କାରଣ ହେଲା ଯେ ଆମେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ବା ଶତ୍ରୁଭାବାପନ୍ନ ଲୋକକୁ ଦେଖୁଁ। ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଘଟଣା ସ୍ମରଣ କରି ନ ପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ଭାବ ବା ଶତ୍ରୁତା ଭାବ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସମ୍ପର୍କ ସୂଚାଇ ଦିଏ।

ତେଣୁ ପ୍ରେମ ହେଉ ବା ଘୃଣା ହେଉ ଏସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ବନ୍ଧନର ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର କାରଣ। ପ୍ରେମ ଓ ଘୃଣାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାମନାବିହୀନ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହୁଏ। ପ୍ରେମ ଓ ଘୃଣା ଉଭୟ ଦୁଃଖର କାରଣ; ଯେ ହେତୁ ଉଭୟ କାମ ପ୍ରଣୋଦିତ। ସେଥିଲାଗି ବୁଦ୍ଧ କହିଥିଲେ କାମନାର ବିନାଶରେ ହିଁ ଦୁଃଖର ବିନାଶ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଅନେକ ଲୋକ କାହିଁକି ଜନ୍ମରୁ ଅନ୍ଧ, ପଙ୍ଗୁ ବା ବିକଳାଙ୍ଗ ହୋଇଥାନ୍ତି ?

ଉ– ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନର ଅତି ଗର୍ହିତ ଓ ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଏ ଜୀବନରେ ଏପରି ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ମିଳିଥାଏ। ଅନେକ ସମୟରେ ଲୋକ ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ। ଯାହାକୁ ସ୍ନେହ ଆଦର ଦେଇ ଲାଳନ ପାଳନ କରିବା କଥା ତାହା ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର କଲେ ଏହିପରି ଫଳ ମିଳିଥାଏ। କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଆଦାୟ କରିବା, ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ପୀଡ଼ା ଦେଇ ଚିକିତ୍ସା ବିଦ୍ୟାର ଗବେଷଣା କରିବା, ଶିକ୍ଷକ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରହାର କରି ଶାସନ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ନୃଶଂସ କାର୍ଯ୍ୟର ପରିଣାମ ହୁଏ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଜନ୍ମାନ୍ଧ, ବିକୃତମସ୍ତିଷ୍କ ବା ପଙ୍ଗୁ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବା।

Scanned by CamScanner

ନିଷ୍ଠୁରତା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପାପ ଓ ଏହାର ପରିଣାମ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଭୟାବହ ହୁଏ। ଅନେକ ସମୟରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଏ ଯେ ଯେଉଁ ନିଷ୍ଠୁରତା କଥା ଉପରେ କୁହାଗଲା ତାହା ଶେଷରେ ଲୋକର ତଥା ସମାଜର ଉପକାର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାହୋଇଥାଏ। ଗବେଷଣା ଦ୍ୱାରା ନୂତନ ଔଷଧ ଆବିଷ୍କାର କରାଯାଏ ଓ ରୋଗୀମାନେ ତାହାଦ୍ୱାରା ଉପକୃତ ହୁଅନ୍ତି। ଛାତ୍ରକୁ ଭଲବାଟକୁ ଆଣିବାକୁ ତାକୁ ପ୍ରହାର କରାଯାଏ। କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ଠୁର ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ ଦ୍ୱାରା ଭୁଲ ସଂଶୋଧିତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ନ ଦେଇ ବା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣହାନି ନ କରି ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନର ଉନ୍ନତି କରାଯିବା ଉଚିତ। ପ୍ରହାର ନ କରି ସ୍ନେହ ଓ ଆଦର ଦ୍ୱାରା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ତଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଅଣାଯିବା ଉଚିତ। ଯନ୍ତ୍ରଣା ବା ପୀଡ଼ା ଦେଇ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରାଇବା ସବୁଠାରୁ ଗର୍ହିତ କାର୍ଯ୍ୟ। ଅନେକ ସମୟରେ କେବଳ ସୌଖୀନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଲାଗି ପଶୁପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ଆଚରଣ କରାଯାଇଥାଏ। ଉତ୍ତମ ପୋଷାକ ଓ ସାଜସଜ୍ଜା ଲାଗି ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ପରସବୁ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ସେଥିଲାଗି ସେହି ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ମାରିଦେଇ ସେମାନଙ୍କର ପରସବୁ ନିଆଯାଏ। କେବଳ ପକ୍ଷୀମାନେ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ମରିଯାନ୍ତି ତାହା ନୁହେ, ପକ୍ଷୀଶାବକମାନେ ମଧ୍ୟ ମା ପକ୍ଷୀର ଅଭାବରେ ମରିଯାନ୍ତି। ଶିକାର ନାମରେ ବହୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରଯାଏ। ଏହିସବୁ ନିଷ୍ଠୁରତାର କୌଣସି କ୍ଷମା ନାହିଁ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ପୁରୁଷ ଭାବରେ ବା ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ କ୍ରମାଗତ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଜନ୍ମନିଏ ନା ଏକଜନ୍ମରେ ପୁରୁଷ ହୋଇ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ସ୍ତ୍ରୀ ବା ଏକ ଜନ୍ମରେ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ପୁରୁଷ ହୋଇପାରେ ?

ଉ– ଆତ୍ମା ପୁରୁଷ ନୁହେଁ ବା ସ୍ତ୍ରୀ ନୁହେଁ। ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଲିଙ୍ଗ ନାହିଁ। ଲିଙ୍ଗ କେବଳ ଶରୀରରେ ଥାଏ ଓ ଆତ୍ମା ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଶରୀର ନେଇଥାଏ। ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମ ବିକାଶର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ମାନଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର

Scanned by CamScanner

ଗୁଣ ସବୁ ଅଛି ଓ ଆତ୍ମାକୁ ଏସବୁ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼େ। ସବୁ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ନ ହେଲେ ବିକାଶର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ ହୁଏ ନାହିଁ।

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କର ମା ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଓ ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କର କେତେକ ଗୁଣ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଥାଏ। ସେମାନେ ସାଧାରଣତଃ ଦୟାଳୁ, ଧୀର ସ୍ଥିର, କଷ୍ଟସହିଷ୍ଣୁ ଓ ସ୍ନେହ ପରାୟଣ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଭାବ ପ୍ରବଣତା ସେମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତି। ପୁରୁଷ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ବଳବାନ୍, ସାହସୀ, ଓ କ୍ରିୟାଶୀଳ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଗୁଣ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କର ଆଦୌ ନ ଥାଏ ବା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କର ଗୁଣ ପୁରୁଷ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଦୌ ନଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ଲାଗି ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗର ଗୁଣର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଓ ସେଥିଲାଗି ଆତ୍ମାକୁ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗରେ ବହୁବାର ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼େ। କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଗଲାବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ସାରିଥାଏ।

ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଏକାଧିକ୍ରମେ କୌଣସି ଲିଙ୍ଗରେ ତିନି ଥରରୁ କମ୍ ବା ସାତ ଥରରୁ ବେଶୀ ଜନ୍ମ ନିଏ ନାହିଁ। ଏହା ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ଓ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ କୌଣସି କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇପାରେ। ବିଶେଷତଃ ଉନ୍ନତ ଆତ୍ମା ପକ୍ଷରେ ଏହି ନିୟମର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖାଯାଏ।

ପ୍ର– ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗର୍ହିତ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରିବା ନିମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପଶୁଯୋନିରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼େ କି ? ହିନ୍ଦୁମାନେ ତ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି।

ଉ– ମନୁଷ୍ୟ ଗର୍ହିତ କର୍ମ ଲାଗି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଶୁଜନ୍ମ ଲାଭ କରେ- ଏହି ଯୁକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମାତ୍ମକ; କାରଣ ପଶୁମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାର ଶକ୍ତି ନଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ପ୍ରଧାନତଃ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଭୋଗ କରେ। ଗୋଟିଏ ଲୋକର

Scanned by CamScanner

ଗୋଡ଼ ଛୋଟା ହୋଇଗଲେ ସେ ଅନ୍ୟ ଲୋକ ସହିତ ନିଜକୁ ତୁଳନା କରି ଅଧିକ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରେ। ଗୋଟିଏ କୁକୁର ବା ବିରାଡ଼ି ଛୋଟା ହୋଇଗଲେ ସେ ମନୁଷ୍ୟ ପରି ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଭୋଗ କରେ ନାହିଁ କାରଣ ଅନ୍ୟ କୁକୁରମାନଙ୍କ ସହିତ ବା ବିରାଡ଼ିମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜକୁ ତୁଳନା କରିବାର ମାନସିକ ଶକ୍ତି ତାହାର ନଥାଏ। ଛୋଟା କୁକୁର ବା ବିରାଡ଼ିଟି ଚାଲିବାରେ ଅସୁବିଧା ଭୋଗ କରେ ସତ କିନ୍ତୁ ସେଥିଲାଗି ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ତାହାର କୌଣସି ଦୁଃଖ ନଥାଏ। ଅତଏବ ପଶୁର ଶାରୀରିକ କଷ୍ଟ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାନସିକ ଦୁଃଖ ନଥାଏ। ଅତଏବ ପଶୁ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ଗର୍ହିତ କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ। କୃତକର୍ମର ଫଳ, ତାହା ଭଲ ହେଉ ବା ମନ୍ଦ ହେଉ, ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୁଏ ଓ ତାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ। "ନାଭୁକ୍ତଂ କ୍ଷୀୟତେ କର୍ମ ଜନ୍ମ କୋଟି ଶତୈରପି।" ଅର୍ଥାତ୍ ଭୋଗ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶତକୋଟି ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମଫଳ କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏହା ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ବାଣୀ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଦର୍ଶନ କ୍ରମବିକାଶର ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ। ଏହା ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତର ଅଛି। ଧାତବ ବା ଖଣିଜ ରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟରୁ ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟକୁ, ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟରୁ ଅତିମାନୁଷ ରାଜ୍ୟକୁ ଜୀବନ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ। ବହୁ ଯୁଗ ଧରି ଏହି କ୍ରମବିକାଶ ଚାଲିଥାଏ। ଏହି କ୍ରମବିକାଶର ପଶ୍ଚାତଗତି ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହେଲାପରେ ଆଉ ପୁଣି ପୂର୍ବରାଜ୍ୟକୁ ଫେରି ଯିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ନଥାଏ। ତାହା ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଆଉ କୌଣସି ନିଶ୍ଚୟତା ରହିବ ନାହିଁ। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟର ପୁଣି ପଶୁଜନ୍ମରେ ଜନ୍ମ ହେବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ।

ପ୍ର– କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଓ କିପରି ଆତ୍ମାର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଶେଷ ହୁଏ ?

ଉ– କ୍ରମ-ବିକାଶର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଆତ୍ମା ସବୁ ଗୁଣ ଓ ଶକ୍ତିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ଏହାର ଆଉ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ନ

Scanned by CamScanner

ଥାଏ। ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧ ଚୈତନ୍ୟର ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରେ ସେତେବେଳେ ସେ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଓ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ। ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତିର ଯେକୌଣସି ସ୍ତରରେ ସେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରେ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ। ସେପରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଅଧିକାରୀ ପୁରୁଷ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ସେପରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯୋଗ ଦର୍ଶନରେ କୁହାଯାଇଛି। ଏପରି ପୁରୁଷର ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥିବାରୁ ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟେ। ହିନ୍ଦୁମାନେ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ବୋଲି କହନ୍ତି ଓ ବୌଦ୍ଧମାନେ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତି ବୋଲି କହନ୍ତି। ଯୋଗ ଦର୍ଶନରେ ଏହାକୁ କୈବଲ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ମୋଟ ଉପରେ ଏହି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହେଲା ବୋଲି ଧରାଯାଏ।

ମନୁଷ୍ୟର ପୁନର୍ଜନ୍ମର କାରଣ ହେଲା ତାହାର କାମନା ଓ ବାସନା। ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର କାମନା ବାସନା ଥିବ ସେ ତାହାର ପୂରଣ ଲାଗି ଜନ୍ମ ନେଉଥିବ। ଏହି କାମନା ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚକୋଟିର କାମନା ହୋଇପାରେ। ଲୋକ ନିଜର ସୁନାମ ପାଇଁ, ଧନସମ୍ପଦ ପାଇଁ, କ୍ଷମତା ଓ ପ୍ରତିପତ୍ତି ପାଇଁ କାମନା କରିପାରେ। ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ସ୍ୱାର୍ଥପର କାମନା। ଲୋକର ଉଚ୍ଚତର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର କାମନା ମଧ୍ୟ ଥାଇପାରେ। ସମାଜର ଉପକାର କରିବା, ଦେଶର ସେବା କରିବା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥାର ଉନ୍ନତି କରିବା, ରୁଗ୍ଣ ଓ ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା– ଏ ସବୁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଓ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର କାମନା; କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନର କାରଣ। ସ୍ୱାର୍ଥପର କାମନା ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର କାମନା ଉଭୟ ବନ୍ଧନର କାରଣ ଓ ବନ୍ଧନ ଥିଲେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ। ତେବେ ଉପାୟ କ'ଣ ? ସବୁ କାମନା ଯଦି ପୁନର୍ଜନ୍ମ କାରଣ ତେବେ ଲୋକ କେଉଁ ଉପାୟରେ କାମନାରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବ ? ଏହାର ଉପାୟ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାରେ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି। ଉପାୟ ହେଲା ନିଷ୍କାମ ବା ଅନାସକ୍ତ କର୍ମ। ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା, କେବଳ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହିସାବରେ କର୍ମ କରିବ, କୌଣସି ଫଳପ୍ରାପ୍ତିର ଆଶା ରଖିବ ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ଲୋକ କର୍ମ କଲେ ଅବଶ୍ୟ କୌଣସି ଫଳର ଆଶା କରେ। ସେ ଆଶାନୁରୂପ ଫଳ ପାଇପାରେ ବା ନ ପାଇପାରେ। ଆଶାନୁରୂପ ଫଳ ପାଇଲେ ସେ ସୁଖୀ ହୁଏ, ନ ପାଇଲେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏ। ଏହି ସୁଖଦୁଃଖ ହୁଏ ଲୋକର ବନ୍ଧନ। ଅତଏବ ସୁଖଦୁଃଖର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହା କେବଳ ନିଷ୍କାମ କର୍ମଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ। କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହିସାବରେ କର୍ମ କଲେ ଓ ଅହଂକାର (ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ କରୁଛି ଏହି ଭାବ) ନଥିଲେ କର୍ମବନ୍ଧନ ହୁଏ ନାହିଁ। କର୍ମ ବନ୍ଧନର କାରଣ ନୁହେଁ, କର୍ମ ଫଳରେ ଆସକ୍ତି ହିଁ ବନ୍ଧନର କାରଣ। ଏହି କର୍ମ ବନ୍ଧନ ନ ଥିଲେ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ।

ନିଷ୍କାମ କର୍ମଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ବା ପ୍ରଜ୍ଞା ଲାଭ କରେ ଓ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ ପରେ ଲୋକର ଆଉ କୌଣସି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ ଓ ସେଥିଲାଗି ପୁନର୍ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଇଟି ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ବର୍ଷର ବ୍ୟବଧାନ ଥାଏ ?

ଉ– ଏହି ବ୍ୟବଧାନ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିର ସ୍ତର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ମନୁଷ୍ୟ କ୍ରମ ବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଥିବା ହେତୁ ଏହି ବ୍ୟବଧାନ ବିବିଧ ପରିମାଣରେ ହୋଇଥାଏ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଲୋକ ଭୂବ ବା କାମଲୋକ, ସ୍ୱ ବା ନିମ୍ନତର ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଓ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଏହି ତିନୋଟି ଲୋକରେ ବାସ କରି ପୁଣି ଭୂଲୋକରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅବତରଣ କରେ। ପର ପୃଷ୍ଠାରେ ଦତ୍ତ ବିବରଣୀରେ କ୍ରମ ବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଜନ୍ମର ବ୍ୟବଧାନ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା। ଏହି ବ୍ୟବଧାନ ଅନେକଟା ପୂର୍ବଜନ୍ମର କାର୍ଯ୍ୟ, ବ୍ୟବହାର ଓ ମନୋବୃତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଦୀର୍ଘ ବା ସ୍ୱଳ୍ପକାଳ ଆୟୁ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭର କରେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଯେଉଁ ଲୋକ ତରୁଣ ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛି ଓ ସେଥିଲାଗି ସତ୍‌କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ବିଶେଷ ସୁବିଧା ପାଇନାହିଁ ତାହାର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଅଳ୍ପ ବ୍ୟବଧାନରେ ହେବ ଓ ତାହାର କାମଲୋକରେ ନିବାସ ଦୀର୍ଘତର ହେବ, କାରଣ

Scanned by CamScanner

କ୍ର.ନ. (୧)	କ୍ରମ-ବିକାଶର ସ୍ତର (୨)	ମୃତ୍ୟୁଠାରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୂବଲୋକ, ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଓ ମାନସଲୋକରେ ଅବସ୍ଥାନ ସମୟ (୩)	ଭୁବଲୋକରେ ଅବସ୍ଥାନ ସମୟ (୪)	କାରଣ ଶରୀରରେ ମାନସ ଲୋକରେ ଅବସ୍ଥାନ ସମୟ (୫)	ମନ୍ତବ୍ୟ (୬)
୧.	ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିର ଉଚ୍ଚ-ତମ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକ	୧୫୦୦ରୁ୨୦୦୦ ବର୍ଷ	ଅତି ଶୀଘ୍ର ଓ ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ	୧୫୦ ରୁ ୨୦୦ ବର୍ଷ	୩ୟ ସ୍ତରର ସ୍ୱର୍ଗ-ଲୋକ ଓ ୫ମ
୨.	ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିର ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକ	୭୦୦ ରୁ ୧୨୦୦ ବର୍ଷ	୫ ବର୍ଷ	୫୦ ବର୍ଷ	ସ୍ତରର ମାନସ ଲୋକ ଯଥାକ୍ରମେ ନିମ୍ନ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ
୩.	ଉଚ୍ଚକୋଟୀର କଳାକାର, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଓ ଭକ୍ତମାନେ	୭୦୦ ରୁ ୧୨୦୦ ବର୍ଷ	୧୫ ରୁ ୨୦ ବର୍ଷ	୩୦ ରୁ ୩୫ ବର୍ଷ	(Lower Mental Plane
୪.	ଉନ୍ନତ ପରୋପକାରୀ ଓ ସାଧୁ ଲୋକମାନେ	୬୦୦ ରୁ ୧୦୦ ବର୍ଷ	୨୦ ରୁ ୨୫ ବର୍ଷ	ଖୁବ୍ ସାମାନ୍ୟ ସମୟ	ଓ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ (Higher)
୫.	ସାଧାରଣ ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ପନ୍ନ ଓ ଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତି	୫୦୦ ବର୍ଷ	୨୫ ବର୍ଷ	ପୁନର୍ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ କେବଳ ଏକ ଝଲକ ସ୍ମୃତି	Mental Plane) ଅଟନ୍ତି। ଚତୁର୍ଥ

Scanned by CamScanner

୬.	ନିମ୍ନ ସଂସ୍କୃତିସମ୍ପନ୍ନ ଅଳ୍ପ ଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତି	୨୦୦ ରୁ ୩୦୦ ବର୍ଷ	୪୦ ବର୍ଷ	"	ସ୍ତରର ମଧ୍ୟଭାଗ, ନିମ୍ନଭାଗ ଓ
୭.	ଦକ୍ଷ ଅଶିକ୍ଷିତ ମଜୁରିଆ	୧୦୦ ରୁ ୨୦୦ ବର୍ଷ	ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ୪୦ ବର୍ଷ	"	ସର୍ବନିମ୍ନଭାଗ
୮.	ସାଧାରଣ ଅଶିକ୍ଷିତ ମଜୁରିଆ ଓ ଉଚ୍ଚସ୍ତରର ଆଦିବାସୀ	୬୦ ରୁ ୧୦୦ ବର୍ଷ	ନିମ୍ନ ଭାଗରେ ୪୦ ରୁ ୫୦ ବର୍ଷ	"	ଭୁବଲୋକର ଯଥାକ୍ରମେ ୪ର୍ଥ, ୩ୟ ଉପବିଭାଗ
୯.	ନିମ୍ନସ୍ତରର ଆଦିବାସୀ, ମଦ୍ୟପ ଓ ନୀଚ ବାସନା ପୂର୍ଣ୍ଣଲୋକ	୪୦ ରୁ ୫୦ ବର୍ଷ	ସର୍ବନିମ୍ନ ଭାଗରେ ୪୦ ରୁ ୫୦ ବର୍ଷ	"	୨ୟ ଉପବିଭାଗ ଓ ୧ମ ଉପବିଭାଗକୁ ସୂଚାଉ ଅଛି।
୧୦.	ନିଷ୍ଠୁର ପ୍ରକୃତିର ଅପରାଧପ୍ରବଣ ଦୟାମାୟାହୀନ ଲୋକ	୫ ବର୍ଷ	ସର୍ବନିମ୍ନଭାଗରେ ୫ ବର୍ଷ	"	

ତରୁଣ ବୟସରେ ହିଁ ଭାବପ୍ରବଣତା ବେଶୀ ଥାଏ ଓ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତବ୍ୟକ୍ତି କାମ ଲୋକରେ ବେଶୀ ଦିନ ବାସ କରେ। ଜ୍ଞାନ, ପରିପକ୍ୱ ଚିନ୍ତା ଓ ଉଚ୍ଚତର ଭାବନା କେବଳ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ଆସିଥାଏ। ଅତଏବ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ଲୋକ କାମ ଲୋକରେ ବେଶୀ ଦିନ ବାସ କରେ ନାହିଁ; କାରଣ ତାହାର କାମନା, ବାସନା ଓ ଭାବ ପ୍ରବଣତା ଭୂଲୋକରେ ହିଁ ସୀମିତ ଓ ଶିଥିଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ। ସେ ଯାହାହେଉ, କାହା ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ। ଯେଉଁ ଲୋକରେ ଯାହାର ଯାହା ପ୍ରାପ୍ୟ ସେ ସେହି ଲୋକରେ ତାହା ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ପ୍ର– ପୁନର୍ଜନ୍ମ ବେଳେ ଯେଉଁ ସ୍ଥୁଳ ଦେହ ଜୀବାତ୍ମା ଧାରଣ କରେ, କି କି ବିଚାର ଉପରେ ଏହା ଗଠିତ ହୁଏ ?

ଉ– ସ୍ଥୁଳ ଦେହର ଗଠନ ତିନୋଟି ବିଚାର ଉପରେ କରାଯାଏ। ପ୍ରଥମତଃ ଯେଉଁ ଜୀବାତ୍ମା ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ତାହାର ନିଜର ପ୍ରଭାବ ଦେହ ଗଠନର ଏକ ଉପାଦାନ। ଶରୀର ନିର୍ମାତା ଦେବରାଜମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ନିର୍ମାଣକାରୀ ଭାବମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କୁ (Elementals) ଶରୀର ଗଠନର ଭାର ଦିଆଯାଇଥାଏ। ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ଦ୍ୱିତୀୟ ଉପାଦାନ ଓ ଗର୍ଭଧାରିଣୀ ମାତାଙ୍କର ଚିନ୍ତା ହେଉଛି ତୃତୀୟ ଉପାଦାନ।

ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକର ଆତ୍ମା ତାହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନର ଶରୀର ଗଠନକୁ କିପରି ପ୍ରଭାବିତ କରେ ତାହା ଜାଣିବା କଷ୍ଟକର କିନ୍ତୁ ଉନ୍ନତ ଜୀବାତ୍ମା ତାହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଶରୀର ଗଠନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ। ସାଧାରଣତଃ ଉନ୍ନତ ଜୀବାତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପହଞ୍ଚିଲେଣି, ସେମାନେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଅଧିକ କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିବା ଭଳି ଶରୀର ଗଠନ ପାଇଁ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍, ଅତି ଶୀଘ୍ର କର୍ମକ୍ଷୟ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ସମର୍ଥ ଶରୀର ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି। ଏହି ଉନ୍ନତ ଜୀବାତ୍ମାମାନେ ଅନେକ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ପ୍ରଭାବ

Scanned by CamScanner

ପକାଇଥାନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେ କର୍ମ ବିଧାତା ଓ ଶରୀର ନିର୍ମାତାମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରି ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଦେହର ଗଠନ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ଦ୍ରୁତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଓ ମାନବସମାଜର ଅଧିକ ସେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନେ ଏହିପରି କରିଥାନ୍ତି।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଉପାଦାନ ହେଲା ଚାରଟି ଇଥିରୀୟ ସ୍ତରର ମାଲିକ ଚାରି ଦେବରାଜଙ୍କର ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ଏକ ମିଳିତ ଭାବମୂର୍ତ୍ତି(Elemental)। ଏହା ଜୀବାତ୍ମାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଛାୟା ଶରୀରର (Etheric body) ଏକ ଜୀବନ୍ତ ନିର୍ମାଣକାରୀ ଛାଞ୍ଚ। ଏହି ଛାଞ୍ଚ ସାହାଯ୍ୟରେ ଛାୟା ଶରୀର ନିର୍ମିତ ହେଲା ପରେ ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଥିବା ଭ୍ରୂଣର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରର କଣିକାଗୁଡ଼ିକ (Particles) ଖଞ୍ଜାଯାଏ। ଛାୟା ଶରୀର ଯେଉଁ ଚାରୋଟି ନଭୋବାୟୁ (Etheric) ପଦାର୍ଥରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ସେଥିରେ କେଉଁଥିରୁ କେତେ ଅଂଶ ରହିବ ତାହା ଉକ୍ତ ଭାବମୂର୍ତ୍ତି ଠିକ୍ କରନ୍ତି। ଏଥିରେ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଭୌତିକ ଜୀବ (Nature spirits) ଅଛନ୍ତି। ସୁତରାଂ ସମଗ୍ର ମାନବ ଜାତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନୂତନ ଜନ୍ମର ଶରୀର ଗଠନ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ। ଭାଗ୍ୟନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନଙ୍କର (Lords of Karma) ଜ୍ଞାନ, କ୍ଷମତା ଓ ଶକ୍ତି ଆମ୍ଭେମାନେ କଳ୍ପନା କରି ପରିବା ନାହିଁ। ଅତଏବ ସେମାନେ କିପରି କୋଟି କୋଟି ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନର ଶରୀର ସବୁ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶର ତଥା କର୍ମଫଳ ଭୋଗର ଉପଯୋଗୀ କରି ପାରନ୍ତି ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କଳ୍ପନାତୀତ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୃତୀୟ ଉପାଦାନ କଥା ବିଚାର କରାଯାଉ। ଭୌତିକ ଜୀବମାନେ ଯେଉଁ ଇଥିରୀୟ ଉପାଦାନରେ ଶିଶୁର ଛାୟା ଶରୀର (Etheric body or Etheric double) ଗଠନ କରନ୍ତି ତାହା ମାତାର ଛାୟା ଶରୀରରୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତି। ଅତଏବ ମାତାର ଛାୟା ଶରୀର କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ଏଥିରୁ ଅନୁମାନ କରି ହେବ। କେବଳ ଛାୟା ଶରୀର ନୁହେଁ, ମାତାର

Scanned by CamScanner

କାମ-ମାନସ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପବିତ୍ର ରହିବା ଉଚିତ। ତାହାର ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହେବା ଉଚିତ। କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁର୍ଭାବନା ଦୁଷ୍ଚିନ୍ତା, ଉତ୍ତେଜନା ବା ଆଶଙ୍କା ଗର୍ଭବତୀ ମାତାର ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଗର୍ଭାବସ୍ଥାରେ ମାତା ଯଦି ତାହାର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ନେହ, ମାୟା ଓ ମମତା ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କରେ ତେବେ ସନ୍ତାନର ଶରୀର ଗଠନ ତାହାର ପିତାଙ୍କ ପରି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ବେଶୀ। ମାତା ଯଦି ନିଜର ରୂପ ବା ଆଉ କାହାରି ରୂପ ଚିନ୍ତା କରେ ସନ୍ତାନର ଶରୀର ଗଠନ ତଦ୍ରୂପ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଧିକ। ସନ୍ତାନ ବଡ଼ ହେଲା ପରେ ତାହାର ନିଜର ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ତାହାର ଶରୀର ଗଠନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ବାଲ୍ୟକାଳର ଚେହେରା ବଡ଼ ବେଳକୁ ଅନେକ ସମୟରେ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ; ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ଅସୁନ୍ଦର ଓ ଅସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ। ଏହାର କାରଣ ସନ୍ତାନର ନିଜ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ତାହାର ଶରୀରରେ, ବିଶେଷତଃ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ।

ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ବିଷୟରେ ଯାହା କୁହାଗଲା ତାହାର କାମ-ମାନସ ଶରୀର ଗଠନ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ।

●

Scanned by CamScanner

ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟ

କର୍ମବାଦ

ପ୍ର– ଭାଗ୍ୟ ବା ଅଦୃଷ୍ଟ ବୋଲି କିଛି ଅଛି ନା କୌଣସି ଏକ ନିୟମ ଲୋକମାନଙ୍କର ସୁଖଦୁଃଖ ଓ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ ?

ଉ– ଭାଗ୍ୟ ବା ଅଦୃଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟ। ଏ ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁ ସୁଖ ଦୁଃଖକୁ ଆମେ ଭାଗ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛୁଁ ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର କୃତକର୍ମର ଫଳ। କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଯଥାକ୍ରମେ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ। ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Law of Karma ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

ଜଣେ କାହିଁକି ଧନୀ ଘରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି ଓ ଆଉ ଜଣେ କାହିଁକି ଦରିଦ୍ର ଲୋକ ଘରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି, ଜଣେ କାହିଁକି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ଓ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି ଓ ଆଉ ଜଣେ କାହିଁକି ରୁଗ୍‌ଣ ଓ ଅସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି, ଜଣେ କାହିଁକି ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ହୋଇଛି ଓ ଆଉ ଜଣେ କାହିଁକି ନିର୍ବୋଧ ହୋଇଛି; ଜଣେ କାହିଁକି ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚୁଛି ଓ ଆଉ ଜଣେ କାହିଁକି ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛି - ଏହିସବୁ ଓ ଏହିପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଅସମତା, ବୈଷମ୍ୟ, ପାର୍ଥକ୍ୟ ଓ ତାରତମ୍ୟ କେବଳ କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବୁଝି ହୁଏ।

ପ୍ର– କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଛଡ଼ା ଆଉ ଦୁଇଟି ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏହିସବୁ ତାରତମ୍ୟ ବୁଝି ହେବ ନାହିଁକି ? ଏହି ତଥ୍ୟ ଦୁଇଟି ହେଲା - ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଓ ଆକସ୍ମିକ ଘଟଣା।

ଉ– ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସବୁ ଘଟୁଛି ବୋଲି ଧରିନେଲେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଏକ ଖାମଖିଆଲି ଲୋକ, ସେ ନ୍ୟାୟ

Scanned by CamScanner

ଅନ୍ୟାୟ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଓ କୌଣସି କାରଣ ନ ଥାଇ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ କାହାକୁ ସୁଖ ଓ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଲୋକ ଦଣ୍ଡ ପାଇପାରେ, ଦୋଷୀ ଲୋକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ବାସ କରିପାରେ, ବିନା କାରଣରେ ଜଣେ ଜନ୍ମାନ୍ଧ ବା ପଙ୍ଗୁ ହୋଇପାରେ ଓ ଆଉ ଜଣେ ସବଳ ଓ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷ ହୋଇପାରେ। ଆମ୍ଭେମାନେ ଏପରି ଜଣେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ, ନୀତିହୀନ, ନିଷ୍ଠୁର ଓ ହୃଦୟହୀନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କଳ୍ପନା କରିପାରିବା କି ?

ପୁଣି ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ସବୁ ଘଟଣା ଘଟୁଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହିପରି ଏକ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା। କାର୍ଯ୍ୟ-କାରଣ ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ। ବର୍ଷ ବର୍ଷ ପରିଶ୍ରମ କରି ଯେଉଁ ଫଳ ଲାଭ ଆମେ ଆଶା କରୁଛୁ ତାହା ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ବିଫଳ ହୋଇଯାଇପାରେ। ବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରକୃତିରେ ଥିବା ବହୁ ନିୟମ ଆବିଷ୍କାର କଲାଣି। ପ୍ରକୃତିରେ ଯଦି ସବୁ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଘଟୁଛି କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ କାହିଁକି ଅନିୟମ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରିବ ?

ପ୍ର– କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଯାହା ଭାଗ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରୁଛି ତାହା କ'ଣ ?

ଉ– କର୍ମବାଦର ନିୟମ ହେଲା ଲୋକ ଯେପରି କର୍ମ କରିବ ସେପରି ଫଳ ପାଇବ; କିନ୍ତୁ କର୍ମ କରିବା ଆଗରୁ ଲୋକ ଚିନ୍ତା କରେ ଓ ଇଚ୍ଛା କରେ। ପ୍ରତ୍ୟକ କର୍ମ ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛା ଓ ଚିନ୍ତାର ଉଦ୍ରେକ କରାଏ ଓ ସେ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ପୁଣି କର୍ମ କରିବାକୁ ହୁଏ। ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାରଣ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ପରିଣାମ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିଣାମ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟର କାରଣ ହୋଇଥାଏ। ଏଥିଲାଗି କର୍ମକୁ କାର୍ଯ୍ୟ-କାରଣର ନିୟମ (Law of Cause and Effect) ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

ପ୍ରଥମେ ବୁଝିବା ଉଚିତ ଯେ, କାର୍ଯ୍ୟ-କାରଣର ନିୟମ ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ। କୌଣସି ଲୋକ, କୌଣସି ଦେଶ ବା କୌଣସି ସରକାର ଯେଉଁ ନିୟମ କରନ୍ତି ତାହା ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ନୁହେଁ;

Scanned by CamScanner

କାରଣ ସେ ନିୟମ ବଦଳି ପାରେ, ସେ ନିୟମକୁ ଜଣେ ଫାଙ୍କି ଦେଇପାରେ ଓ ସେ ନିୟମ କେବଳ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତିରେ କରାଯାଇଥାଏ। ଏପରି ନିୟମକୁ ଜଣେ ନ ମାନିଲେ ସେ ଦଣ୍ଡ ପାଇପାରେ ବା କୌଣସି ଉପାୟରେ ଦଣ୍ଡ ନ ପାଇ ଖସି ଯାଇପାରେ। ଜଣେ ଚୋର ଆଦୌ ଧରା ନ ପଡ଼ି ପାରେ ବା ଧରା ପଡ଼ିଗଲେ ମଧ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ କାହାରି ଆଦେଶ ନୁହେଁ। "ନିଆଁରେ ହାତ ଦେଲେ ହାତ ପୋଡ଼ିଯିବ" ଏହା ଯେପରି ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ, "ଉପରକୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ପକାଇଲେ ତାହା ପୃଥିବୀର ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ହେତୁ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବ" ଏହା ଯେପରି ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ, କର୍ମବାଦ ସେହିପରି ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ।

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାଷାରେ କହିଲେ ଏହା ଏପରି କୁହାଯିବ– "ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମର ସମାନ ଓ ବିପରୀତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଅଛି।" ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମରେ ଏହି ନିୟମ ଏହିପରି ଭାବରେ ଲିଖିତ ଅଛି- "ଠକି ଯାଅ ନାହିଁ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ରୂପ କରିବା ଅନୁଚିତ। ଲୋକ ଯାହା ବୁଣିବ ଠିକ୍ ସେଇଆ ଅମଳ କରିବ।"

ନୈତିକ ଓ ମାନସିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ନିୟମକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରେ ଓ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ନିୟନ୍ତା ହୁଏ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ହୁଏ ?

ଉ– କର୍ମବାଦର ସାଧାରଣ ନିୟମ ଅଧୀନରେ ଆଉ ତିନୋଟି ସହକାରୀ ନିୟମ ଅଛି। ତାହା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା। ଏହା ଦଇବ ଦଉଡ଼ିର ତିନୋଟି ସୂତ୍ର।

(୧) ଚିନ୍ତା ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରେ।

(୨) ଇଚ୍ଛା ସୁଯୋଗ ଆଣିଦିଏ ଓ ବାଂଛିତ ବସ୍ତୁକୁ ଆକର୍ଷଣ କରେ।

(୩) କର୍ମ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରେ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ଭାଗ୍ୟ ଦଉଡ଼ିର ପ୍ରଥମ ସୂତ୍ରଟି କଥା ଧରାଯାଉ। ଚିନ୍ତା କିପରି ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରେ ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର ମାନସିକ ଓ ନୈତିକ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ସମଷ୍ଟିକୁ ଚରିତ୍ର କୁହାଯାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ଅର୍ଥ ହେଲା "ଯେ ମନନ ବା ଚିନ୍ତା କରେ"। ଚିନ୍ତା ସହତ ଚରିତ୍ରର ସମ୍ପର୍କ ସବୁ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଛି। ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛି, "ଚିନ୍ତାରୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମ ଅଟେ। ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଚିନ୍ତା କରେ ସେପରି ହୁଏ।" ବାଇବେଲ୍‌ରେ ଲେଖାଅଛି, 'ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ଚିନ୍ତା କରେ, ସେ ତାହା ହିଁ ଅଟେ।"

ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା ବାରମ୍ବାର କରଯାଏ ତାହା ଏକ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଥାଏ। ସୁତରାଂ ଏହିପରି ଏକ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ ଗୁଣ ବା ଭାବନା ବାଛିବା ଦରକାର ଓ ସେହି ଗୁଣ ବା ଭାବନା ବିଷୟ ସବୁବେଳେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର। ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ ଏହି ବିଷୟ କେତେକ ସମୟ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହା ଯଥାସମୟରେ ଏକ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ଓ ଏହି ଚିନ୍ତାକୁ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ ଏକ ସମୟରେ ଏହା ତୁମର ଏକ ଗୁଣ ହୋଇ ରହିବ। ଅତୀତରେ ସେ ତାହାର ଯେଉଁ ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରିଥିଲା ତାହାକୁ ନେଇ ଏଥର ଜନ୍ମ ହୋଇଛି। ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଯେଉଁ ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରୁଛି ତାହାକୁ ନେଇ ସେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବ। ତେଣୁ ଚରିତ୍ର ଗଠନରେ ଚିନ୍ତା ଓ ଚିନ୍ତାପ୍ରସୂତ କର୍ମ ପ୍ରଧାନ ସହାୟକ।

ଯଦି ଏ ଜନ୍ମରେ ଜଣେ ଲୋକ କୌଣସି ବିଦ୍ୟାରେ ପାରଙ୍ଗମ ହୋଇ ପାରିଛି, ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ପୂର୍ବଜନ୍ମରୁ ଏ ଦିଗରେ ପ୍ରଚୁର ଚେଷ୍ଟା କରିଛି। ପ୍ରତିଭା ଓ ଅନାୟାସରେ କୌଣସି ବିଦ୍ୟାରେ ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜନ କରିବାର ଏହା ହିଁ କାରଣ।

ପ୍ର– ବର୍ତ୍ତମାନ କୁହନ୍ତୁ, ଇଚ୍ଛା ବା ବାସନା କିପରି ସୁଯୋଗ ଆଣିଦିଏ ଓ ବାଞ୍ଛିତ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ କରେ ?

ଉ– ଇଚ୍ଛା ଓ ଇପ୍‌ସିତ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚୁମ୍ବକୀୟ ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ଅଛି। ଚୁମ୍ବକ ଲୌହକୁ ଆକର୍ଷଣ କଲାପରି ମନୁଷ୍ୟର ଇପ୍‌ସିତ

Scanned by CamScanner

ବସ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷଣ କରେ। ଈପ୍‌ସିତ ବସ୍ତୁ ପାଇବାରେ ଅସୁବିଧା ଓ ବହୁ ପ୍ରକାର ବାଧା ଆଇପାରେ କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଈପ୍‌ସିତ ବସ୍ତୁ ଏ ଜନ୍ମରେ ହେଉ ବା ପର ଜନ୍ମରେ ହେଉ ପାଇବ। କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବର ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ବାସନା ଥିଲେ ଲୋକ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ସୁଯୋଗ ତାହାର ଜୀବନରେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ। ବାସନା ଲୋକକୁ ଈପ୍‌ସିତ ବସ୍ତୁ ଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଆକର୍ଷଣ କରେ ଓ ଏହିପରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଥାଏ। ଆମର ଗୋଟିଏ କଥା ଅଛି, "ଏ ମନ ପାଞ୍ଚୁଥାଏ ଯାହା, କାଳେ ପ୍ରାପତ ହୁଏ ତାହା"। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ।

ପ୍ର– କର୍ମଦ୍ୱାରା ଆମର ଭୌତିକ ପରିବେଶ କିପରି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ?

ଉ– କର୍ମ ଚିନ୍ତା ଓ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରସୂତ। ଅତୀତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବାସନା ଓ ଚିନ୍ତା କରିଥାଇଁ ଏ ଜନ୍ମରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହିପରି କର୍ମ କରିବାର ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ପାଇବା। ଅତୀତରେ ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ସୁଖ ବା ଦୁଃଖ ଦେଇଥିବା ଏ ଜନ୍ମରେ ଆମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ତଦ୍ରୂପ ସୁଖ ବା ଦୁଃଖ ପାଇବାର ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବ। ପୂର୍ବ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ କୃତ କର୍ମର ଫଳ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଭୌତିକ ଶରୀର ଲାଭ କରିବେ ଓ ତଦନୁସାରେ ଶାରୀରିକ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବେ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତି ଓ ଶକ୍ତି ଗଠନ କରେ। ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଓ ବାସନାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଓ ବାସନା ଚରିତାର୍ଥ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଥାଏ ଓ ସେହି ହିସାବରେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ 'ଭାଗ୍ୟବାନ୍' ବା 'ଭାଗ୍ୟହୀନ' କୁହାଯାଏ। ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଭୌତିକ କର୍ମର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପର ଜନ୍ମରେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଭୌତିକ ପରିବେଶ ସୁବିଧା, ସୁଯୋଗ, ବନ୍ଧୁ ବା ଶତ୍ରୁ ଆଣିଦେଇଥାଏ।

ପ୍ରକୃତି କାହାରିକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରେ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଚିନ୍ତା, ବାସନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଅତୀତ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ କରିଥାଇଁ ଏ

Scanned by CamScanner

ଜନ୍ମରେ ସେହିପରି ହୋଇଥାଇଁ। ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଟି ଭଲ ଭାବରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଉ ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦିବା ନାହିଁ ବା କାହା ପ୍ରତି ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ବା ରାଗାନ୍ୱିତ ହେବା ନାହିଁ। ଅତୀତ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବୁଣିଥିବା ଏ ଜନ୍ମରେ ସେହିପରି ଅମଳ କରିବା। ଏ ଜନ୍ମରେ ପୁଣି ଯେପରି ବୁଣିବା ଆସନ୍ତା ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ସେହିପରି ଅମଳ କରିବା। ଏହିପରି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଠନ କରେ ଓ ନିଜେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ହୁଏ।

ପ୍ର– ପାପକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇ ପାରେ କି ?

ଉ– ପ୍ରାକୃତିକ ବା ଐଶ୍ୱରିକ ନିୟମ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ଯେପରି ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଭାବରେ କାମ କରେ, ମାନସିକ ଓ ନୈତିକ ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି କାମ କରେ। ନିଆଁରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଜଣେ ଲୋକର ଶରୀର ନିଶ୍ଚୟ ପୋଡ଼ିଯିବ। ପ୍ରାର୍ଥନା ବା ଅନୁତାପ ଦ୍ୱାରା ତାହା ବନ୍ଦ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ନିଆଁର ଧର୍ମ ପୋଡ଼ି ଦେବା ଓ ସେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ କରିବ। ପୃଥିବୀର ମଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ହେତୁ ଯାହା ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେବା ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବ। ପ୍ରାର୍ଥନା ବା ଅନୁତାପ ଦ୍ୱାରା ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ତାହାର କାମ ବନ୍ଦ କରିବ ନାହିଁ। ସେହିପରି ନୈତିକ ନିୟମ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଲଙ୍ଘନ କଲେ ତାହାର ଫଳ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ। ଏହା କାହାକୁ କ୍ଷମା କରେ ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ୟାୟ ବା ଅସତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କ୍ଷମା ପାଇପାରେ ଓ ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ – ଏହା ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା।

ମନ୍ଦ କର୍ମ ପାଇଁ କେହି ଦଣ୍ଡ ପାଏ ନାହିଁ। ମନ୍ଦ କର୍ମଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରକୃତିରେ ସଞ୍ଚାରିତ କରେ ଓ ପ୍ରକୃତିର ମେଳ ଓ ଭାରସାମ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରେ ତାହାକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ତାକୁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ତୁମେ ଯେଉଁ ଗଛର ମଞ୍ଜି ପୋତିବ ସେହି ଗଛ ହେବ ଓ ସେହି ଗଛର ଫଳ ଫଳିବ। ତିନ୍ତୁଳି ଗଛର ମଞ୍ଜି ପୋତିଲେ ତିନ୍ତୁଳି ଗଛ ହେବ ଓ ତିନ୍ତୁଳି ଫଳିବ, ଆମ୍ବ

Scanned by CamScanner

ଫଳିବ ନାହିଁ। ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଦୁଃଖ ଓ ଯାତନା ହେବ; ସୁଖ ବା ଆନନ୍ଦ କଦାପି ହେବ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଅନୁତାପ ଦ୍ୱାରା ପାପ କ୍ଷୟ ହୁଏ କି ?

ଉ– ନା, ପ୍ରକୃତ ଅନୁତାପ ହେଲେ ଲୋକ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଅନୁତାପ କରୁଛି ତାହା ଆଉ କରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯାହା କରିଛି ତାହାର ଫଳ ତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ। ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ଅନୁତାପ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କେବଳ ଯେଉଁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେହି କଥା ଗୁଡ଼େଇ ଗୁଡ଼େଇ ଭାବନ୍ତି। ତାହାଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ହୁଏ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଯାହା ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରାଯାଇଛି ବା ଯାହାର ଅନିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ସେ ଯଦି ଅନ୍ୟାୟକାରୀ ବା ଅନିଷ୍ଟକାରୀଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରେ, ତଥାପି କ'ଣ ତାକୁ ତାହାର ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉ– ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, କାରଣ ଯେ କାହାରି ଅନିଷ୍ଟ କରେ ବା କାହା ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରେ, ସେ କେବଳ ସେହି ଲୋକର ଅନିଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ ବା କେବଳ ତାହା ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରେ ନାହିଁ, ସେ ସମୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ପ୍ରତି, ଏପରିକି ସମସ୍ତ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଅନିଷ୍ଟ ଓ ଅନ୍ୟାୟ କରେ। ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ହେଲା ଜୀବନ ଏକ । ଏକ ଐଶ୍ୱରିକ ସତ୍ତା ସବୁ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି। ଏ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏକ ଐଶ୍ୱରିକ ଜୀବନୀ ଶକ୍ତିର ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର। ସୁତରାଂ କାହାରି ପ୍ରତି ଅନିଷ୍ଟ ବା ଅନ୍ୟାୟ କଲେ ତାହା ମୂଳ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି ବା ଜୀବନ ପ୍ରତି କରାଗଲା ଓ ବିଶ୍ୱର ସମତାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରାଗଲା ବୋଲି ଧରାଯାଏ। ଅତଏବ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ ବା ଅନିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ସେ କ୍ଷମା କଲେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ସମତାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଥିବା ହେତୁ ତାକୁ ସେହି ଅନ୍ୟାୟର ଫଳ ଭୋଗ କରି ବିଶ୍ୱ ସମତା ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ପ୍ର– କର୍ମବାଦ ଅଦୃଷ୍ଟବାଦ ସଙ୍ଗେ ସମାନ ନୁହେ କି ? ଏ ଜୀବନର ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭୋଗ ଯଦି ଆଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଅଛି ତେବେ ଏହା ଅଦୃଷ୍ଟବାଦ (Fatalism) ସଙ୍ଗେ ସମାନ ହେଉନାହିଁ କି ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ନା, ଅଦୃଷ୍ଟବାଦର ଅଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପରିବେଶ ଦ୍ୱାରା ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଓ ଆମର ନିଜର ଏହା ଉପରେ କୌଣସି କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ନାହିଁ ନିଜ ଚେଷ୍ଟାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବା ନାହିଁ। କର୍ମବାଦ ଅଦୃଷ୍ଟବାଦଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛୁ ଓ ଯେଉଁ ସୁଖଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛୁ ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର ସତ୍ ଅସତ୍ କର୍ମମାନଙ୍କର ଫଳ ମାତ୍ର। ଅତଏବ ଏ ଜନ୍ମର ଅଦୃଷ୍ଟ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଇଁ ଓ ପରଜନ୍ମମାନଙ୍କର ଅଦୃଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏ ଜନ୍ମର କର୍ମଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ଓ ସୃଷ୍ଟି ହେବ।

ତାହା ଛଡ଼ା, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଜର ଚିନ୍ତା, ଭାବନା ଓ କର୍ମଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏ ଜନ୍ମର କର୍ମଫଳ ଉପରେ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥାଇଁ ଓ ସେହି ପରିମାଣରେ ତାହାକୁ ବଦଳାଉଥାଇଁ 'ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ' (ଏ ଜନ୍ମର ଫଳାଫଳ ବା ଅଦୃଷ୍ଟ) ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ନୁହେଁ। ନିଜର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହା କେତେକାଂଶରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରେ। ତାହା ଛଡ଼ା ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ (Lords of Karma) ଆମର 'ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ' ସ୍ଥିର କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କଲେ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପାରନ୍ତି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ଲୋକ ବିଶ୍ୱ ହିତ ଲାଗି ଯଦି କୌଣସି ଗୁରୁତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟାପୃତ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଆୟୁ ଶେଷ ହୋଇ ଆସୁଛି ତେବେ କର୍ମଦେବତାମାନେ ତାହାର ଆୟୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି। ସେହି କାରଣରୁ ଜଣଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖଦାୟକ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଏକ ଜନ୍ମକୁ ବା ଆଉ ଏକ ସମୟକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ। ତେବେ ଖୁବ୍ କମ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି କରାଯାଇଥାଏ। ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ କର୍ମଫଳ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାତିଲ କରି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ। କର୍ମଫଳ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଜନ୍ମରେ ଓ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଆକାରରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ; କାରଣ, କର୍ମଫଳ କେବଳ ଭୋଗଦ୍ୱାରା ହିଁ କ୍ଷୟ ହୁଏ, ଅନ୍ୟ

Scanned by CamScanner

କୌଣସି ଉପାୟରେ ହୁଏ ନାହିଁ। ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି, "ନାଭୁକ୍ତଂ କ୍ଷୀୟତେ କର୍ମ କଳ୍ପକୋଟି-ଶତୈରପି" ଅର୍ଥାତ୍ ଭୋଗ ନ ହେଲେ ଶତକୋଟି କଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ।

ଆହୁରି ଗୋଟିଏ କଥା ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ। ନିୟମକୁ ମାନିଲେ ନିୟମକୁ ଜୟ କରାଯାଏ (Law is conquered by obedience) କର୍ମବାଦର ନିୟମକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାକୁ ଜୟ କରିପାରିବା, ଅର୍ଥାତ୍, ସୁଖଦୁଃଖ ଯାହା ଜୀବନରେ ଆସୁଛି ତାହା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସର ସହିତ ସହ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ। ଏହିସବୁ ସୁଖଦୁଃଖ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅତୀତ କର୍ମଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜନ କରିଥାଇଁ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ ହେଲେ ସୁଖଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ଆସେ ଓ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ହତୋତ୍ସାହ ଓ ନୈରାଶ୍ୟରେ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ଅତଏବ କର୍ମବାଦ ଅଦୃଷ୍ଟବାଦ ନୁହେଁ ବରଂ ଦୁଇଟିଯାକ ତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ତତ୍ତ୍ୱ।

ପ୍ର– 'ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ' ଛଡ଼ା ମନୁଷ୍ୟର ଆଉ କି କି କର୍ମ ଅଛି ?

ଉ– କର୍ମ ତିନିଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ; ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ, ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଓ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ।

ମନୁଷ୍ୟର ଭଲ ମନ୍ଦ ଯେତେ କର୍ମ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଜମା ହୋଇ ରହିଛି ଏହାକୁ ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ କୁହାଯାଏ। ଏହି ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ ମଧ୍ୟରୁ ଯେତିକି କର୍ମ କୌଣସି ଏକ ଜୀବନରେ ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼େ ତାହାର 'ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ'। ଏହି ଜୀବନରେ ଯେଉଁ କର୍ମ ଆମ୍ଭେମାନେ କରୁଥାଉଁ ତାହା ହେଉଛି 'କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ'।

ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ, ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଓ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୃଥକ୍ ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ ଜଣକର ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମା ଥିବା ଟଙ୍କା ପରି। ଏହି ଟଙ୍କା କମ୍ ବେଶୀ ହୁଏ। ବ୍ୟାଙ୍କରୁ କେତେକ ଟଙ୍କା ଉଠାଇ

Scanned by CamScanner

ନେଲେ ତାହା କମିଯାଏ ଓ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଜମା ଦେଲେ ତାହା ବୃଦ୍ଧି ପାଏ। ସେହିପରି ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରୁ 'ପ୍ରାରବ୍ଧ' କର୍ମକୁ ବାଦ ଦେଲେ ଏହା କମିଯାଏ କିନ୍ତୁ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ ଏଥିରେ ଯୋଗ ହେଲେ ଏହା ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ। ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରେ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ କର୍ମ ମିଶ୍ରିତ ଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ନୈତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ ତାହାର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରୁ ମନ୍ଦ କର୍ମ ସେହି ପରିମାଣରେ କମିଯାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମର ଦୁଃଖ ଅଂଶ ବେଶୀ ହୁଏ କାରଣ ସେ ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ପାଏ ଓ ସେ ଶୀଘ୍ର ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରି ତାହା ଶେଷ କରିବାକୁ ଚାହେଁ। ତାହାର କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମରେ ମନ୍ଦ କର୍ମ ଖୁବ୍ କମ ବା ପୂରାପୂରି ନ ଥିବା ହେତୁ ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରେ ଦୁଃଖ ଭାଗ ଆଉ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରେ ମନ୍ଦ ଭାଗତକ ଆମର ଋଣ ପରି। ଏହି ଋଣ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପରିଶୋଧ ହୁଏ ଲୋକ ସେତେ ଶୀଘ୍ର ଋଣ ମୁକ୍ତ ହୁଏ ଓ ଋଣମୁକ୍ତ ହେଲେ ଲୋକର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୁଏ।

ଏହି ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଜଣେ ଲୋକକୁ କେତେ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଦିଆଯିବ ତାହା କର୍ମନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ (Lords of Karma) ବହୁ ବିଚାର କରି ଠିକ୍ କରନ୍ତି। ସଞ୍ଚିତ କର୍ମର ଦୁଃଖ ଭାଗ କେତେ ଅଂଶ ଗୋଟିଏ ଜୀବନରେ ଜଣେ ସହ୍ୟ କରିପାରିବ ତାହା ଉକ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଠିକ୍ କରି ବିଚାର କରନ୍ତି ଓ ସେତିକି ମାତ୍ର ତାକୁ ଦିଅନ୍ତି। ଏହା ସାଙ୍ଗେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅଧିକ ଗୁରୁତର ବିଷୟ କର୍ମଦେବତାମାନେ ବିଚାର କରନ୍ତି। ତାହା ହେଉଛି କିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରହିଲେ ଏହି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି ଲୋକର କିଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ହେବ। ସେ ଲୋକକୁ ସେହିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜନ୍ମ ଦିଆଯାଏ। ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ସହିତ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଏ; କାରଣ ଲୋକର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଉଭୟ ପ୍ରକାର କର୍ମ ମିଶ୍ରିତ ଥାଏ। ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଭୋଗ ପାଇଁ କିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଲୋକ ଜନ୍ମ ନେବ ସେଥିରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ। ତାହା ହେଉଛି

Scanned by CamScanner

କେଉଁ କେଉଁ ଲୋକ ସାଙ୍ଗରେ ଏହି ଲୋକର କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନ ଅଛି ଏବଂ ଏ ଜନ୍ମରେ ସେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହା ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବ। ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ସୁଖଦୁଃଖ ମଧ୍ୟରେ ଲୋକ ଯେଉଁ କମ କରେ ତାହାହିଁ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ। ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଉପରେ ଲୋକର କିଛି ହାତ ନଥାଏ; କାରଣ ଏହା କର୍ମନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ ସ୍ଥିର କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ ପୁରାପୁରି ଲୋକର ନିଜର ଆୟତ୍ତରେ ଥାଏ। ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ହେତୁ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମର ପରିସର ଅନେକଟା ସୀମିତ ହୋଇଥାଏ ସତ କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଲୋକର ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ଅନୁସାରେ କର୍ମ କରିବାର ଅନେକ ସ୍ୱାଧୀନତା ଥାଏ। ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ଅନୁସାରେ କର୍ମ କଲେ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ ସଞ୍ଚିତ କର୍ମକୁ, ଏପରିକି ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ।

ପ୍ର– ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମରେ ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛାର ଭୂମିକା ଅଛି ? କି ଓ ଯଦି ଅଛି କେତେ ଦୂର ଅଛି ?

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ବଦଳା ଯାଇପାରେ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଗ୍ରଗତି କରିଥିବା ଲୋକ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ବଦଳାଇ ପାରେ। ପ୍ରଧାନତଃ ନିଜର ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ଶୀଘ୍ର କ୍ଷୟ କରିବାକୁ, ଅଧିକ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ସେହି ଲୋକ ନିଜର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ବଦଳାଇଥାଏ। କର୍ମନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସୀମିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲୋକର ପ୍ରାରବ୍ଧ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି। କେବଳ ମାନବ ସମାଜର ହିତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ସେମାନେ ଏପରି କରିଥାନ୍ତି।

ଏଥିଲାଗି ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମକୁ ତିନି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି, ଯଥା : ଦୃଢ଼, ଅଦୃଢ଼, ଦୃଢ଼ାଦୃଢ଼। ଦୃଢ଼ ପ୍ରାରବ୍ଧ; କୌଣସିମତେ ବଦଳାଇ ହେବ ନାହିଁ। ଅଦୃଢ଼ ପ୍ରାରବ୍ଧ; ବଦଳାଇବା ସମ୍ଭବ। ଦୃଢ଼ାଦୃଢ଼ ବହୁ କଷ୍ଟରେ ବଦଳାଇବା ସମ୍ଭବ, ଅର୍ଥାତ୍, କେବଳ କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ଲୋକ ଏହା କରିପାରେ। ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମର ଉପଯୁକ୍ତ ବିଭକ୍ତିକରଣ କେବଳ ସାଧାରଣ ଭାବରେ କରାଯାଇଛି। ଏହା ସବୁ ଲୋକ ପକ୍ଷରେ

Scanned by CamScanner

ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ। ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ ଅନେକ ବିଚାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ପ୍ରଧାନ ବିଚାର ହେଲା, ଜଣେ ଲୋକ କ୍ରମବିକାଶର କେଉଁ ସ୍ତରରେ ଅଛି। ଅତି ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକ ତାହାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅନାୟାସରେ ବଦଳାଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ଅତି ନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକ 'ଅଦୃଧ କର୍ମ' ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ମୋଟ ଉପରେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ଲୋକର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ନିଜର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମଦ୍ୱାରା ଯଥେଷ୍ଟ ସଂକୁଚିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲୋପ ପାଇଯାଏ ନାହିଁ। ଯେତିକି ସ୍ୱାଧୀନତା ଥାଏ ତାହାର ସଦୁପଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତମ କ୍ରିୟମାଣ କର୍ମ କରାଯାଇପାରେ ଓ ତଦ୍ୱାରା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନମାନଙ୍କରେ ଅଧିକ ସ୍ୱାଧୀନତା ଅର୍ଜନ କରାଯାଇପାରେ।

ପ୍ର– ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ପୂଜା ଆରାଧନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ବଦଳାଯାଇ ପାରେ କି ? ଲୋକମାନେ ପୂଜା ଆରାଧନା ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବାର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଘଟଣା ଘଟୁଅଛି। ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଯେବେ ଆଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି ତେବେ ଏସବୁ କିପରି ଘଟୁଛି ?

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଦଳାଯାଇପାରେ। ଉଚ୍ଚକୋଟିର ସାଧକ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ବଦଳାଇପାରେ। ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଓ ବିଶେଷ କୌଣସି କାରଣ ହେତୁ ଭାଗ୍ୟନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଲୋକର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି। ପୂଜା, ଉପାସନା, ପ୍ରାର୍ଥନା ପ୍ରଭୃତି ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଉପକାର ମିଳିଥାଏ ତାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ ବଦଳାଗଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ନ ପାରେ; କାରଣ ଆମର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ କ'ଣ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ। ଯଦି କେହି କଠିନ ଦୁରାରୋଗ୍ୟ ବ୍ୟାଧିରୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ପ୍ରଭୃତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଭ କଲା ତେବେ ସେଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ଲୋକର ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତି ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାହା ସମ୍ଭବ ହେଲା ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ; କୌଣସି ଠାକୁର ବା ଦେବତାଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଲାଗି ନୁହେଁ।

Scanned by CamScanner

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କର୍ମଫଳ କୌଣସି ଉପାୟରେ ବାତିଲ୍ କରାଯାଇ ନ ପାରେ। କର୍ମଫଳ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କେବଳ ଭୋଗଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହା କ୍ଷୟ ହେବ। ଅତଏବ ଯେଉଁ ରୋଗ ବା ବିପଦ ପ୍ରାର୍ଥନା, ପୂଜାଆଦି ଦ୍ୱାରା ଦୂର ହେଲା ତାହା ଯଦି ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ହୋଇ ନଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍, ତାହା ଯଦି ଭୋଗ ହେବା ସମୟ ଆଗରୁ ଦୂର କରାଯାଇଥାଏ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତରେ, ଏହି ଜନ୍ମରେ ହେଉ ବା ପର ଜନ୍ମରେ ହେଉ, ସେ ଭୋଗ ପୁଣି କରିବାକୁ ହେବ। ସେହିପରି ଯେଉଁ ବିପଦ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଦୂର କରାଗଲା ତାହାର ସମୟ କେବଳ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଆଗଲା। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ହେଉ ବା ଏହି ଜୀବନରେ ହେଉ ପୁଣି ସେ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ମୋଟ ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଐଶ୍ୱରିକ ନିୟମଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନୁହେଁ। ଅତଏବ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବିପଦ, ଆପଦ ବା ଦୁଃଖଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କେବଳ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ ବା ଅନ୍ୟ ରୂପରେ ତାହା ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ। ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାତିଲ୍ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ (Lords of Karma) ଆମମାନଙ୍କର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବହୁ ଗୁଣରେ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନବାନ୍, ଦୟାଳୁ ଓ ଶକ୍ତିଶାଳୀ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ କି ପ୍ରକାର ଅଛି ତାହା ସେମାନଙ୍କର ନଖଦର୍ପଣରେ ରହିଛି। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହ୍ୟଶକ୍ତି କେତେ ତାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି। କ୍ରମବିକାଶର କେଉଁ ସ୍ତରରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଛୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣା। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆଉ କେଉଁ ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ କି ପ୍ରକାର କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନ ଅଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି। ଅତଏବ ସେମାନେ ଏହିସବୁ ବିଷୟ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଠିକ୍ କରିଥାନ୍ତି। ସେଥିରେ କ୍ଷୁଦ୍ରବୁଦ୍ଧି, ସୀମିତ-ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଆମ୍ଭେମାନେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଜୀବନରେ ସୁଖଦୁଃଖ ଯାହା ଆସୁଛି, ନିର୍ବିକାର ଚିତ୍ତରେ ସେସବୁ ଭୋଗ କରିବା

Scanned by CamScanner

ହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉଚିତ। କର୍ମବାଦର ନିୟମ ଅନୁସାରେ କାହାରି ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଓ କର୍ମନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନଙ୍କ ବିଚାରରେ କୌଣସି ଭୁଲ ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ– ଏହି ଦୁଇଟି ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଭୋଗ କରିବାର ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇଥାଏ। କୌଣସି ଦୁଃଖ ବା ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ତାକୁ ବିଚଳିତ କରିପାରେନାହିଁ। ଗୀତାର ଭାଷାରେ "ଯସ୍ମିନ୍ ସ୍ଥିତୋ ନ ଦୁଃଖେନ ଗୁରୁଣାଽପି ବିଚାଲ୍ୟତେ।" (୬-୨୨)

ପ୍ର– କର୍ମର ନିୟମ ଯଦି ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ଓ ସଠିକ୍ ବିଚାର ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସଂସାରରେ କିପରି ଦେଖୁଥାଉଁ ଯେ ଅସାଧୁ, ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ବିଳାସ ବ୍ୟସନରେ ସମୟ କଟାଉଛନ୍ତି ଓ ସାଧୁ, ସଚ୍ଚୋଟ ଓ ନୀତିପରାୟଣ ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ କାଳ କଟାଉଛନ୍ତି ?

ଉ– ସୁଖଦୁଃଖ ମଣିଷର ଏକ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା। ଯାହାର ମନରେ ସୁଖ ଅଛି ସେ ସୁଖୀ; ଯାହାର ମନରେ ଦୁଃଖ ଅଛି ସେ ଦୁଃଖୀ। ଯେ ବିଳାସ ବ୍ୟସନରେ ଦିନ କାଟୁଅଛି ସେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ସୁଖୀ ଏହା କହି ହେବ ନାହିଁ। ତାହାର ହୁଏତ ଯଥେଷ୍ଟ ଧନ ସମ୍ପଦ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଆର୍ଥିକ ସ୍ୱଚ୍ଛଳତା ସୁଖର ମାପକାଠି ନୁହେଁ। ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ହିଁ ସୁଖର ପ୍ରକୃତ ମାପକାଠି। ବହୁଲୋକ ଆର୍ଥିକ ଦୁର୍ଗତି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଶାନ୍ତିରେ ଅଛନ୍ତି। ତାହାର କାରଣ ହେଲା ସେମାନେ ସୁଖଦୁଃଖକୁ ସମାନ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ସେପରି ଲୋକ କ୍ରମବିକାଶର ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଅଛି ବୋଲି ଧରିବାକୁ ହେବ।

ସାଧୁ, ସଚ୍ଚୋଟ, ନୀତିବାନ୍ ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖରେ ରହିବା ଓ ଅସାଧୁ, ଦୁର୍ନୀତିପରାୟଣ, ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ସୁଖରେ ରହିବାର ଆଉ ଗୋଟିଏ କାରଣ ଅଛି। ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ କ୍ରମବିକାଶର ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚସ୍ତରରେ ଅଛନ୍ତି ସେହି ସାଧକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର କ୍ଷୟ ହୋଇଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି; କାରଣ ସମସ୍ତ ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ କ୍ଷୟ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିପାରିବେ

Scanned by CamScanner

ନାହିଁ। ସେଥିଲାଗି ସେମାନେ ଯେଉଁ ସଞ୍ଚିତ କର୍ମ ୫୦। ୬୦ ଜନ୍ମରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ତାହା ୨/୪ ଜନ୍ମରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ଭାଗ୍ୟନିୟନ୍ତା ଦେବତାମାନେ ଯଦି ମନେ କରନ୍ତି ଯେ ସେହି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ସାଧକମାନେ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଭାର ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲେଣି ତେବେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ସଞ୍ଚିତ କର୍ମରୁ ଅଧିକ ଭାଗ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମରେ ଯୋଗ କରି ଦିଅନ୍ତି; ଯାହା ଫଳରେ ସେହି ସାଧକମାନେ ଅଳ୍ପ ୨/୪ଟି ଜନ୍ମରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ କର୍ମ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରନ୍ତି।

ହିନ୍ଦୁ ଦର୍ଶନ ଅନୁସାରେ କ୍ରମବିକାଶର ଦୁଇଟି ଭାଗ ଅଛି; ଗୋଟିଏ ହେଲା 'ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ'ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା 'ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ'। ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ କେବଳ ପାର୍ଥିବ ସୁଖ ସମ୍ଭୋଗରେ ଲିପ୍ତ ଥାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯେଉଁମାନେ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେଣି ସେମାନେ ବୌଦ୍ଧିକ ସ୍ତରରେ ସୁଖ ଭୋଗ କରନ୍ତି। ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆମେ (Intellectuals) ବୋଲି କହୁ, ସେମାନେ ଏହି ସ୍ତରର ଲୋକ। ଅତଏବ ଯେଉଁ ଅସାଧୁ, ଦୁର୍ନୀତି ପରାୟଣ, ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାର୍ଥିବ ସୁଖ ସମ୍ଭୋଗରେ ଲିପ୍ତ, ସେମାନେ ପୁରାପୁରି 'ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ'ରେ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନେ କେବଳ କାର୍ମିକ ଦେଣା କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି। ଯେଉଁ ସାଧୁ, ସଚ୍ଚୋଟ ଓ ନୀତିପରାୟଣ ଲୋକମାନେ ଦରିଦ୍ରତା ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ 'ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ'ର ଲୋକ। ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର କର୍ମ ଦ୍ରୁତ କ୍ଷୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଖୁବ୍ ଶାନ୍ତିରେ ଅଛନ୍ତି। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଶାନ୍ତି ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସୁଖ। ଅତଏବ 'ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ'ର ଲୋକମାନେ କେବଳ ପାର୍ଥିବ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦୁଃଖରେ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାନସିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ସେମାନେ ବେଶ୍ ସୁଖୀ ଅଛନ୍ତି।

ପ୍ର– ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର କର୍ମ ଅଛି କି ? ଯଦି ନାହିଁ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନରେ ଏତେ ତାରତମ୍ୟ ରହୁଛି କିପରି ? ଗୋଟିଏ ପଶୁ

Scanned by CamScanner

ତାହାର ରକ୍ଷକଠାରୁ ଭଲ ବ୍ୟବହାର ପାଉଥିବା ବେଳେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଶୁ ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର ପାଉଛି କାହିଁକି ?

ଉ– ପଶୁମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ପୃଥକ ପୃଥକ ଆତ୍ମା ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କର ଦଳଗତ ଆତ୍ମା (Group souls) ଅଛି, ଅର୍ଥାତ୍, ଏକଜାତୀୟ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପଶୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ଅଛି। ଅତଏବ ପଶୁମାନଙ୍କର କର୍ମ ସେହି ଦଳଗତ ଆତ୍ମା ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯେଉଁ କୁକୁରକୁ ଶିକାର କରିବା ପାଇଁ ତାଲିମ ଦିଆଯାଇଥାଏ ସେ ନିଷ୍ଠୁର ଓ ହିଂସ୍ର ହୁଏ ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ ଯେଉଁ ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସେହି ଦଳଗତ ଆତ୍ମା ମନ୍ଦ କର୍ମ ଅର୍ଜନ କରେ। ଏହି ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ସେହି ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୁକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଯେଉଁ ପଶୁମାନେ ଭଲରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ଭାବୁ ତାହା ସବୁବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଭଲ କରେ ନାହିଁ। ପୋଷା କୁକୁର (Lap-dog) ନିଜେ ଭଲରେ ରହି ସ୍ୱାର୍ଥପର ହୁଏ ଓ ଏହି ସ୍ୱାର୍ଥପରତା, ଯେଉଁ ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର ସେ ପୋଷା କୁକୁରଟି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସେହି ଦଳକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ।

ଯେଉଁ କୁକୁରଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଃଖରେ ଅଛି, ଅର୍ଥାତ୍, ବାଡ଼ିଆ ଖାଉଛି, ଖାଦ୍ୟ ପାଉ ନାହିଁ ବା ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି ଏହା ତାହାର ନିଜ କର୍ମ ହେତୁ ହୋଇ ନାହିଁ; କାରଣ ପଶୁମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପୃଥକ୍ କର୍ମ ନାହିଁ। ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର ମନ୍ଦକର୍ମ ଲାଗି ସେହି ଦଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉପର୍ଯୁକ୍ତ କୁକୁରଟି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ପାଉଛି। ଦଳଗତ ଜୀବନକୁ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ। ମନୁଷ୍ୟ ଦେହର କୌଣସି ଏକ ଅଙ୍ଗ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ସମଗ୍ର ଦେହ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲା ବୋଲି କୁହାଯାଏ; କେବଳ ସେହି ଅଙ୍ଗଟି ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ। ସେହିପରି ପଶୁମାନଙ୍କର ସୁଖଦୁଃଖ ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର କର୍ମଫଳ ସେହି ଦଳର ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ।

ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ତଦ୍ୱାରା ସେହି ମନୁଷ୍ୟର ଓ ସେହି ପଶୁ ଯେଉଁ ଦଳଗତ

Scanned by CamScanner

ଆତ୍ମାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ତାହାର ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ କର୍ମ ହୁଏ। କେତେକ ପ୍ରକାର ପଶୁ (ମାଙ୍କଡ଼, କୁକୁର, ବିରାଡ଼ି, ହାତୀ, ଘୋଡ଼ା ଓ ଓଟ) ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପାଇଲେ ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ପଶୁ ସ୍ୱଭାବ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ସେମାନେ କ୍ରମବିକାଶ ସୂତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା କେବଳ ଯେ ସେ ପଶୁର ଲାଭ ହୁଏ ତାହା ନୁହେଁ ତାର କ୍ରମବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ମଧ୍ୟ ହୁଏ। ସେହି ମନୁଷ୍ୟଟି ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅର୍ଜନ କରେ। ଅତଏବ ପଶୁମାନଙ୍କୁ, ବିଶେଷତଃ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ, ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ। ସେମାନଙ୍କୁ ଆଦର ଯତ୍ନ କରିବା ଉଚିତ। ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପଶୁମାନେ ଏହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସ୍ୱରୂପ ତାହାର ରକ୍ଷକଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ରହନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ପଶୁ ସ୍ୱଭାବ ଅନେକାଂଶରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି। କାଳକ୍ରମେ ଏହି ପଶୁମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାନ୍ତି।

ପ୍ର– ପଶୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯଦି କର୍ମ ଅଛି ତାହାହେଲେ କର୍ମର ଆରମ୍ଭ କେଉଁଠି ?

ଉ– କର୍ମବାଦ ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ବୋଲି ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। କୌଣସି ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମର ଆଦି ନାହିଁ ବା ଅନ୍ତ ନାହିଁ। ଏହା ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ରହିଛି ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି। ପଶୁମାନଙ୍କଠାରୁ ନିମ୍ନତର ଜୀବମାନଙ୍କରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଦ୍ଭିଦ ଜଗତରେ ଓ ଖଣିଜ ଓ ଧାତବ ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଅଛି। ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ପ୍ରାକୃତିକ ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୀତ ଉଷ୍ମ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ି ତାହା ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସେ। ଏହା ହିଁ ଖଣିଜ ବା ଧାତବ ପଦାର୍ଥର କର୍ମ। ଖଣିଜ ବା ଧାତବ ପଦାର୍ଥ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ଯାଇ ଉଦ୍ଭିଦ ରୂପେ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରେ ଓ ଉଦ୍ଭିଦର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ପରେ ଏହା ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟରୁ ଜୀବ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ। ଏହିପରି ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ କର୍ମ ହୋଇ ଆସୁଛି ଓ ଏହା ଚିରନ୍ତନ। ଗୀତାରେ ଅଛି,

Scanned by CamScanner

"କର୍ମ ବ୍ରହ୍ମୋଦ୍ଭବଂ ବିଦ୍ଧି" (୩/୧୫)

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ କର୍ମର ଉଦ୍ଭବ, ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମ ଯେପରି ଚିରନ୍ତନ ଓ ଶାଶ୍ୱତ, କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଚିରନ୍ତନ ଓ ଶାଶ୍ୱତ। ଏହାର ଆଦି ନାହିଁ ବା ଅନ୍ତ ନାହିଁ।

ଏଠାରେ ଅବଶ୍ୟ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କର୍ମ ନିମ୍ନତର ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର କର୍ମଠାରୁ ପୃଥକ। ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ଓ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରେ। ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଥିବା ହେତୁ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛା ସେ କିପରି ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ତାହାର ଅଛି। ଅତଏବ ମନ୍ଦ କର୍ମ କଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ତାହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ ଓ ଭଲ କର୍ମ କଲେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ଲାଭ କରେ। କିନ୍ତୁ ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପୃଥକ ଆତ୍ମା ନାହିଁ। ସେମାନେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦଳଗତ ଆତ୍ମାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ କର୍ମ ସେହି ଦଳଗତ ଆତ୍ମା ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଅତଏବ ଦଳାନ୍ତର୍ଗତ ଗୋଟିଏ ଜୀବ, ତାହା ପଶୁ ହେଉ, ଉଦ୍ଭିଦ ହେଉ ବା ଧାତବ ପଦାର୍ଥ ହେଉ– ଯାହା କରେ ତାହାର ଫଳ ଦଳାନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ମନୁଷ୍ୟେତର ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର କର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକରେ।

ମନୁଷ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପୃଥକ ଆତ୍ମା ଓ ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଏକାକୀ ଜୀବନଯାପନ କରେ ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ପରିବାର ଓ ସମାଜ ଭିତରେ ବାସ କରେ ଓ ସେଥିଲାଗି ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସେ। ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହୁଏ। ଅତଏବ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରମାନଙ୍କରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କର ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ଓ ଏହି ସମ୍ପର୍କ କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥାଏ। ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଦଳଗତ ଆତ୍ମା ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ବହୁ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ କାର୍ମିକ ବନ୍ଧନ ଥାଏ ଓ ସେହିମାନଙ୍କ ସହିତ ସେ ବହୁ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କ ଏକତ୍ର ରଖି ଜୀବନଯାପନ କରେ।

Scanned by CamScanner

ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟ

ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଜୀବନ

ପ୍ର– ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟର କ'ଣ ହୁଏ ?

ଉ– ତାହା ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ କ'ଣ ପ୍ରଥମେ ଜାଣିବା ଦରକାର। ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ବହୁ ଭ୍ରାନ୍ତଧାରଣା ରହିଛି। ମୃତ୍ୟୁକୁ ସମସ୍ତେ ଭୟ କରନ୍ତି କାରଣ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟର କ'ଣ ହୁଏ ତାହା କେହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଯମଦୂତମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ନେଇଯାଇ ବହୁ କଷ୍ଟ ଦିଅନ୍ତି। ଏପରି ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା ଓ ଏହିପରି ବହୁ କୁସଂସ୍କାର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି। ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟ କରିବାର ଏହା ଏକ ପ୍ରଧାନ କାରଣ। ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ମୃତ୍ୟୁଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଅନ୍ତର ହୋଇଯାନ୍ତି। ଏଥିଲାଗି ମୃତ୍ୟୁ ଆସନ୍ନ ହେଲେ ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି। ଏହିପରି ଭୟ ଓ ଦୁଃଖ ଆସନ୍ନ ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

କିନ୍ତୁ ଦେଖାଯିବ ଯେ ଏହି ଭୟ ଓ ଦୁଃଖର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ। ମୃତ୍ୟୁଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର କେବଳ ଭୌତିକ ଶରୀରଟି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ। ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଶରୀର ବିଷୟ ଆଲୋଚନା ହେଲା ବେଳେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଭୌତିକ ଶରୀରଟି ମନୁଷ୍ୟର ବାହ୍ୟତମ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର। ଏହି ଶରୀରଟି ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ ପ୍ରାୟ ୩୬ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଭୌତିକ ଶରୀର ସଂଲଗ୍ନ ଛାୟା (Etheric) ଶରୀରଟି ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଓ ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର କାମଶରୀରରେ କାମଲୋକରେ ପ୍ରବେଶ କରେ। କାମଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକର କେଉଁ ସ୍ତରରେ କପରି ବାସ କରେ ତାହା ଦେଖାଯାଉ। ସ୍ଥୁଳ ଜଗତରେ

Scanned by CamScanner

ବସବାସ କରିବା ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ କାମନା, ବାସନାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥାଏ ଓ କ୍ରୋଧ, ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ ଇତ୍ୟାଦି ନୀଚ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସବୁ କାମଲୋକରେ କ୍ଷୟ କରିବାକୁ ହୁଏ। କାମାଶକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କାମଲୋକରେ ବହୁ ଦୁଃଖ ପାଏ; କାରଣ କାମନା ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ତାହାର ଆଉ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ନଥାଏ। ତେଣୁ ଏହି ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ନର୍କ ଭୋଗ। ଏହା ବାହାରେ ଆଉ ନର୍କ ବୋଲି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ। ସେ ଯାହା ହେଉ କାମନା ବାସନା ପ୍ରଭୃତି କ୍ଷୟ ହେଲା ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଦ୍ୱିତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ। ଅର୍ଥାତ୍, ତାହାର କାମଦେହର ବିନାଶ ହୁଏ। ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ନିମ୍ନମାନସ ଶରୀରରେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ ଯାଏ ଓ ଏଠାରେ ଭୂଲୋକ ଓ ଭୁବଲୋକରେ ବାସ କରିଥିବା ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର କର୍ମ ଲାଗି ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରେ। ଯଥା ସମୟରେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ବାସ କରିବା ସମୟ ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ନିମ୍ନମାନସ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ। ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ତୃତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ। ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ବାସ କରିବ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ନିଜ ବାସସ୍ଥଳୀ କାରଣ ଶରୀରରେ ଉଚ୍ଚତର ମାନସଲୋକରେ ବାସ କରେ। ସେଠାରୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଲାଗି ନିମ୍ନତର ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରେ ଓ ଯଥା ସମୟରେ ଭୂଲୋକରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରେ।

ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ଏକ ଲୋକରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଲୋକରେ ଜନ୍ମଲାଭ ହୁଏ। ମନୁଷ୍ୟର ଅମର ଆତ୍ମା ଏହିପରି ଦେହ ପରେ ଦେହ ଧାରଣ କରେ ଓ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଚୈତନ୍ୟର ଉଚ୍ଚତର ଅବସ୍ଥାକୁ ଗତି କରେ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ତାହାର ଭୌତିକ ଦେହରୁ କିପରି ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ?

ଉ– ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଭୌତିକ ଶରୀର ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇ ତାର ଛାୟା ଶରୀର (Etheric Double)

Scanned by CamScanner

ରହିଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଏହି ଛାୟା ଶରୀର (ଯାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ଭୌତିକ ଶରୀରରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ) ଭୌତିକ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ଓ ସେତେବେଳେ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଲୋକମାନେ ଏହି ଶରୀରକୁ ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁମୁଖୀ ଭୌତିକ ଶରୀର ଉପରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଏହାର ରଙ୍ଗ ପାଉଁଶିଆ ବାଇଗଣି ରଙ୍ଗ ପରି ଦେଖାଯାଏ । ଭୌତିକ ଶରୀର ଉପରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ବେଳେ ଏହା ଭୌତିକ ଶରୀର ସହିତ ଏକ ସରୁ ଚୁମ୍ବକ ସୂତ୍ରଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ ଥାଏ । ଭୌତିକ ଶରୀର ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଲୋପ ପାଇଯାଏ ଓ ଭୌତିକ ଶରୀରର ମୃତ୍ୟୁ ବେଳେ ଏହି ସୂତ୍ର ଛିନ୍ନ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ସୂତ୍ରଛିନ୍ନ ହେବା ମାତ୍ରେ ମନୁଷ୍ୟର ଛାୟା ଶରୀର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶରୀର ସବୁ ଭୌତିକ ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହେବା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ କିନ୍ତୁ ତାହାର ଛାୟା ଶଣୀର ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ ଦାହ ନ କଲେ ତାହା ଉପରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରାୟ ୩୬ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହେ । ତାହା ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ସବୁ ଛାୟା ଶରୀରଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇଯାଏ ଓ ଛାୟା ଶରୀର କେତକେ ସପ୍ତାହ ବା ମାସ ମଧ୍ୟରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଛାୟା ଶରୀରରେ ରହିଥାଏ ତାହା ସେହି ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ପରେ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସହିତ ମିଶିଯାଏ । ଭୌତିକ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହେବା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର କାମ ଶରୀରରେ ଭୁବଲୋକରେ ବାସ କରେ ।

ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନର ଘଟଣାବଳୀ ତାହାର ସମ୍ମୁଖରେ ସିନେମାର ଛବି ପରି ଚାଲିଯାଏ । ହଠାତ୍ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଘଟଣାବଳୀ ଦେଖାଯାଏ । ପାଣିରେ ବୁଡ଼ି ମରି ଯାଉଥିବା ଅନେକ ଲୋକ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ପରେ ଏହି ଅନୁଭୂତି କଥା କହିଛନ୍ତି । ଅତଏବ କୌଣସି ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ସେଠାରେ ଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଶୋକ ବା ଅସ୍ଥିରତା ଦ୍ୱାରା ଲୋକର ଉପର୍ଯୁକ୍ତ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଅନୁଭୂତି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଓ ତାହାର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଶାନ୍ତିମୟ ହୁଏ ନାହିଁ ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ ଭୌତିକ ଶରୀର କବର ଦେବା ଅପେକ୍ଷା ପୋଡ଼ିଦେବା ଶ୍ରେୟସ୍କର କାହିଁକି ?

ଉ– ତାହାର ଅନେକ କାରଣ ଅଛି।

(୧) ମୃତ୍ୟୁପରେ ମନୁଷ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକକୁ ଗମନ କରେ। ସେତେବେଳେ ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ। କିନ୍ତୁ ବହୁ ଲୋକ କେବଳ ଭୌତିକ ଜଗତ ବିଷୟରେ ଆଗ୍ରହାନ୍ୱିତ ଓ ପାର୍ଥିବ ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ଥାନ୍ତି। ସେମାନେ ତାଙ୍କର ମୃତ ଦେହ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକମାନଙ୍କରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନଥାନ୍ତି। କେତେକ ସେହି ମୃତ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ପଶି ପଶି ପାର୍ଥିବ ଜଗତ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। ମୃତ ଦେହ ପୋଡ଼ି ଦେଲେ ଏହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

(୨) ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ମୃତ ଦେହକୁ ପୋଡ଼ିଦେବା ଭଲ; କାରଣ ମୃତ ଦେହକୁ ପୋଡ଼ି ନ ଦେଲେତ ତାହାର ଅବଶେଷ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟହାନି ହୋଇପାରେ। ପୋଡ଼ିଦେଲେ ମୃତ ଦେହର କୌଣସି ଅବଶେଷ ରହେ ନାହିଁ, ଯାହା ଅନ୍ୟ ଲୋକର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ କ୍ଷତି କରିବ।

(୩) ଛାୟା ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଅପସାରଣ ପରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ମୃତ ଛାୟା ଶରୀର ସାହାଯ୍ୟରେ ମୃତ ଭୌତିକ ଶରୀର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ କବର ଦିଆ ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ। ଭୌତିକ ଶରୀର ଦଗ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ ଏହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ।

(୪) ଦଗ୍ଧୀଭୂତ ଭୌତିକ ଶରୀର ଉପରେ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଯାଦୁ ବିଦ୍ୟା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଦଗ୍ଧୀଭୂତ ନ ହୋଇଥିବା ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଯାଦୁ ବିଦ୍ୟାରେ ବ୍ୟବହୃତ କରାଯାଇପାରେ ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ଭବଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ବହୁ ଅନିଷ୍ଟ ହୁଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– କାମ ଶରୀରରେ ଲୋକ କ'ଣ କରେ ?

ଉ– କାମ ଶରୀରରେ ମନୁଷ୍ଯ କାମଲୋକ ବା ଭୁବଲୋକରେ ବାସ କରେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭୌତିକ ଶରୀରରେ ଥିବାବେଳେ ତାହାର କାମଶରୀର ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, କାମଲୋକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ତାହା ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ହୋଇଯାଏ। କାମନା ଭାବମୂର୍ତ୍ତିମାନେ (Desire Elementals) ଯେଉଁମାନେ କାମଶରୀରର ଉପାଦାନ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ଚେତନାକୁ ଗୋଟିଏ ବହିରବୟବ ବା ଖୋଳ। (Shell) ଭିତରେ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଓ ଅନୁନ୍ନତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି ରଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକର ସବୁସ୍ଥାନ ଓ ସବୁ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ। ଅନୁନ୍ନତ ଲୋକର କାମ ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥୂଳ ଉପାଦାନ ଥାଏ କାମନା ଭାବମୂର୍ତ୍ତିମାନେ (Desire Elementals) ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଖୋଳ ତିଆରି କରନ୍ତି। ଫଳରେ ଲୋକଟି କାମଲୋକର ନିମ୍ନତର ଭୂମିରେ ରହେ।

କାମ ଶରୀରରେ ଏହି ନୂତନ ସଂସ୍ଥା ମନୁଷ୍ଯ ପକ୍ଷରେ କ୍ଷତିକାରକ। ସୁତରାଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ କାମଲୋକ ଓ ସେଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ ସେମାନେ କାମଲୋକକୁ ଗଲା ପରେ ନିଜର ଜ୍ଞାନ ଓ ଦୃଢ଼ତା ବଳରେ ସେହି ଖୋଳକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇ ପାରନ୍ତି ଓ କାମଲୋକର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଭୂମିକୁ ଯାଇ ଉଚ୍ଚତର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରନ୍ତି।

ସାଧାରଣ ଲୋକ ମଧ୍ୟ କାମ ଲୋକରେ ନିଜ ଚେଷ୍ଟା ବଳରେ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇପାରେ ଓ ବହୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିପାରେ। ଭୌତିକ ଜଗତରେ ଯେପରି ଜଣେ ଲୋକ ନିଜ ଚେଷ୍ଟାରେ ନିଜର କୁପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଜୟ କରିପାରେ କାମଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ତାହା କରିପାରେ। କାମଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟ ବଦଳି ଯାଏ ନାହିଁ। ତାହାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ସବୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଥାଏ ଓ ତାହାର କାମନା ବାସନା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଥାଏ; ଅଥଚ ସେହି କାମନା

ବାସନା ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଭୌତିକ ଶରୀର ନଥାଏ । ଏଥିଲାଗି ତାକୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୁଏ ଓ ସେ କାମଲୋକର ନିମ୍ନସ୍ତରରୁ ଉପରକୁ ଯାଇପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯଦି ଜାଣିପାରେ ସେ ତାହାର କୁପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ନୀଚ କାମନା ବାସନା ହେତୁ ସେ ଉଚ୍ଚତର ଅନୁଭୂତି ପାଇ ପାରୁନାହିଁ, ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜ ଚେଷ୍ଟା ବଳରେ ତାହାର ଖୋଳ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇପାରେ ଓ ଉଚ୍ଚତର ଅବସ୍ଥାକୁ ଯାଇପାରେ ।

ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକରେ ପହୁଞ୍ଚିବା ପରେ ନିଜେ ମୃତ ବୋଲି ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ । ଜାଣି ପାରିଲା ପରେ ମଧ୍ୟ କାମଲୋକ ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ଅବସ୍ଥାର ତାରତମ୍ୟ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ଖାଦ୍ୟ, ବାସସ୍ଥାନ ଓ ଲୁଗାପଟା ଦରକାର ଓ ଏସବୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଅର୍ଥର ଆବଶ୍ରକ । ଅର୍ଥ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । କାମ ଲୋକରେ ଏସବୁର କୌଣସ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ଓ ସେ ଦିଗରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ । କିନ୍ତୁ କାମଲୋକରେ ପହୁଞ୍ଚିବା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଏପରି ମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ପହୁଞ୍ଚି ସେ ଖାଇବାକୁ ବସେ ଓ କାଳ୍ପନିକ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । କାଳ୍ପନିକ ଗୃହ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରେ । ଯେଉଁମାନେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଆଶାବାଡ଼ି ଧରି ଚାଲୁଥିଲେ ସେମାନେ କାମଲୋକରେ ସେହିପରି ଚାଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ମୋଟ ଉପରେ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ଅବସ୍ଥାଠାରୁ ଓ ଭୌତିକ ଦେହର ଅବସ୍ଥାଠାରୁ କାମଲୋକ ତଥା କାମ ଦେହର ପାର୍ଥକ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହଠାତ୍ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାକୁ କାମଲୋକରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ବୁଝାଇ ଦିଅନତି ଯେ ସେ ମରିଗଲାଣି ଓ ତାହାର ଭୌତିକ ଶରୀର ଆଉ ନାହିଁ; ସୁତରାଂ କ୍ଷୁଧା, ତୃଷା ବା ବିଶ୍ରାମର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେବଳ ଭୌତିକ ଶରୀର ଥିଲେ ଏଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ ।

ପ୍ର– ଯେଉଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନଙ୍କ କଥାକ ହିଲେ ସେମାନେ କିଏ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଅନେକ ରକମ ଅଛନ୍ତି। ପ୍ରଥମତଃ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥାରେ କାମ ଲୋକରେ ବିଚରଣ କରେ ଓ ତାହାର ମୃତ ବନ୍ଧୁ, ବାନ୍ଧବ, ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନମାନଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରେ ଓ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ କରେ। ଅବଶ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ ଯେପରି ମୌଖିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଏ କାମଲୋକରେ ସେପରି ହୁଏ ନାହିଁ। ସେଠାରେ ମୌଖିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ ହୋଇ ମଧ ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ହୋଇପାରେ । ଅତଏବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥାରେ କାମଲୋକରେ ବିଚରଣ କଲାବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ। ଯେଉଁମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କାମଲୋକରେ ରହିଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ କାମଲୋକକୁ ସଦ୍ୟ ଆଗତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି। ଏହି ଦୁଇ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟକାରୀଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ। ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ବିଶେଷ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ କାମଲୋକକୁ ପଠାଯାଇଥାଏ। କମଲୋକକୁ ଆସିବା ପରେ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଖୁବ୍ ବିବ୍ରତ ବୋଧ କରନ୍ତି। ପ୍ରଥମତଃ ସୋମନେ ମରିଗଲେଣି ଏହା ଜାଣିନପାରି ବିଭ୍ରାନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ବିବ୍ରତ ବୋଧ କରନ୍ତି ସେହିମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି କୌଣସି ଦରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି, ବା କୌଣସି ଦରକାରୀ କଥା ବା ଖବର ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର, କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ କହି ପାରି ନାହାନ୍ତି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ମାତା ହୁଏତ ତାହାର ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ମରିଯାଇଛି ଓ ସେମାନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ନେବା ପାଇଁ କେହି ନାହାନ୍ତି। ଯେଉଁମାନେ ହଠାତ୍ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ନ୍ତି ସାଧାରଣତଃ ସେମାନେ ହିଁ ଏହିପରି ବିବ୍ରତ ବୋଧ କରନ୍ତି ଓ ଦୁଃଖ ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ ଭିତରେ କାଳ ଯାପନ କରନ୍ତି। ଏହିମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ କାର୍ଯ୍ୟ। ସେମାନେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଭୌତିକ ଜଗତରେ ଥିବା ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରି ତାଙ୍କୁ ଯାହା କହିବା କଥା ତାହା କୁହନ୍ତି ଓ ମୃତ ମାତାର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱବଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରନ୍ତି। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆଦୌ ସହଜସାଧ ନୁହେଁ; କରଣ

Scanned by CamScanner

ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଥିବା ଲୋକ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରି ତାଙ୍କୁ କୌଣସି କଥା ଜଣାଇବା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତାଲିମ ଦରକାର ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ସେହି ଆତ୍ମୀୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣକ୍ଷମ ହୋଇଥିବା ଦରକାର। ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଦେଲେ ବିଷୟଟି ଭଲ ବୁଝିହେବ। ଗୋଟିଏ ଅଳ୍ପ ବୟସର ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତାହାର ଦୁଇଟି ଛୋଟ ପିଲା ଛାଡ଼ି ମରିଗଲା ଓ ସେହି ପିଲାଙ୍କ ଦେଖାଶୁଣା କରିବା ପାଇଁ କେହି ନଥିଲେ। ମୃତା ମାତାଠାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ବୁଝିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦିଅର ଗୋଟିଏ ଦୂର ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟଏ କାଠ କାରଖାନା କରିଛି ଓ ତାଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ସ୍ୱଚ୍ଛଳ। ସେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ପିଲା ଦୁଇଟିଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଣି ରଖି ପାରିବେ। ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ସେହି ଦିଅରକୁ ଖୋଜି ବାହାର କଲେ ଓ ସ୍ୱପ୍ନରେ ତାକୁ ସମସ୍ତ କଥା ଜଣାଇଲେ କିନ୍ତୁ ଦିଅରଟି ସ୍ୱପ୍ନର କଥା ସତ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କଲା ନାହିଁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନ ତାକୁ ପୁଣି ସେହି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖାଗଲା। କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଘଟଣାର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ନ ବୁଝି ଏତେ ଦୂରକୁ ଯାଇ ପିଲାଙ୍କୁ ଆଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ସନ୍ଦିହାନ ହେଲା। ପୁଣି ତୃତୀୟ ଦିନ ରାତିରେ ସେହି ଏକା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାରୁ ଆଉ ରହି ପାରିଲା ନାହିଁ। ତାର ଭାଉଜ ଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ଯେ ଘଟଣା ସତ ଓ ପିଲା ଦୁଇଟି ଅନାଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି। ସେ ପିଲା ଦୁଇଟିଙ୍କୁ ତାହାର ନିଜ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଲା ଓ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଲା। ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ମୃତା ମାତାକୁ ତାହାର ପିଲାମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା କଥା ଜଣାଇଲେ ଓ କୌଣସି ଉପାୟରେ ତାହାର ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇଲେ। ଏହା ପରେ ସେହି ମୃତା ମାତା କାମଲୋକରେ ଆନନ୍ଦରେ ବାସ କଲା। ଏହିପରି ବହୁ ଘଟଣା C. W. Leadbeat ଙ୍କ ପୁସ୍ତକ "The Invisible Helpers"ରେ ପଢ଼ିବାକୁ ମିଳିବ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀଚ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଲୋକମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ି ନ ପାରି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହନ୍ତି। ମଦ୍ୟପ ତାହାର କାମଶରୀରରେ ମଦ ଦୋକାନ ଚାରିପଟେ ବୁଲୁଥିବାର ଦେଖାଯାଏ; କିନ୍ତୁ ମଦ୍ୟପାନ କରିପାରେ ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ବେଶ୍ୟାପଡ଼ାରେ ବୁଲୁଥିବାର ଦେଖାଯାଏ କିନ୍ତୁ ତାହାର ଯୌନ କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ କରିପାରେ ନାହିଁ। ଅର୍ଥଲୋଭୀ ତାହାର ଜମା କରିଥିବା ଅର୍ଥ ପାଖରେ ବୁଲେ ଓ ଅର୍ଥଲିପ୍ସା ଛାଡ଼ି ପାରେ ନାହିଁ। ମୋଟ ଉପରେ ଯେ ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ ବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅତିରିକ୍ତ ଆସକ୍ତ ଥାଏ, ମୃତ୍ୟୁପରେ ସେ ସେଥିଲାଗି ବହୁ କଷ୍ଟ ପାଏ। ଅଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ି ଉଚ୍ଚତର ଅବସ୍ଥାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି।

ପ୍ର– କାମଲୋକରେ ଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଥିବା ତାହାର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନଙ୍କ ବିଷୟ ସବୁ ଜାଣିପାରେ କି ?

ଉ– କାମଲୋକର ପଦାର୍ଥ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ପଦାର୍ଥ ଭିତରେ ପଶିପାରେ। (Astral Countepart) ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାର୍ଥିବ ପଦାର୍ଥର ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରତିରୂପ ଅଛି। ଅତଏବ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାର ଘର, ଦ୍ୱାର, ଆସବାବପତ୍ର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ସେହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରତିରୂପ (Astral Countepart) ଦ୍ୱାରା ଜାଣିପାରେ ଓ ଚିହ୍ନିପାରେ। ସେହିପରି ତାହାର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ ଓ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର କାମଦେହ ମାଧ୍ୟମରେ ଚିହ୍ନିପାରେ ଓ ଜାଣିପାରେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇପାରେ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କୁ ଛୁଇଁଲେ ସେମାନେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ କଥା କହିଲେ ସେମାନେ ଶୁଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ଅତିରିକ୍ତ ବାସନା ହେତୁ ଅନେକ ସମୟରେ କେହି କେହି ଏକ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେଖ ନେଇ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ଓ କେତେକ ସମୟ ପରେ ପୁଣି ଶୂନ୍ୟରେ ମିଳାଇଯାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୂତ ବୋଲି କହୁ। ଅନକେ ସମୟରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ନାନା କାରଣରୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହ ଧରି ରହିଥାନ୍ତି। ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଅସମାପ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ବା ନିଜର ପ୍ରତିହିଂସା ସାଧନ କରିବାକୁ ଏପରି ଦେହ ଧରି ରହିଥାନ୍ତି। (C.W.

Scanned by CamScanner

Leadbeater ଙ୍କର "The Perfume of Egypt" ବହିରେ ଏପରି ବହୁ ଘଟଣାର ବିଶଦ୍ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି।

ସେ ଯାହା ହେଉ, ଜୀବିତ ଲୋକମାନେ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥାରେ ଯେତେବେଳେ କାମଲୋକକୁ ଯାନ୍ତି ସେତେବେଳେ କାମଲୋକରେ ଥିବା ସେମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଭାବର ବିନିମୟରେ କୌଣସି ବାଧା ନ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗ ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ କାମଲୋକର କଥା କିଛି ମନେ ନଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମନୁଷ୍ୟ କାମଲୋକର ଅନୁଭୂତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକକୁ ଆସିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିପାରେ। ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ମାତ୍ରେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ କାମଲୋକର ଅନୁଭୂତିରୁ କିଛି କିଛି ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ। ପ୍ରଥମେ ଏହି ଅନୁଭୂତି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଥାଏ, ଅଭ୍ୟାସକ୍ରମେ ତାହା ପରିଷ୍କାର ହୁଏ।

କାମଲୋକରୁ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକକୁ ଆସିବାବେଳେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୋଟିଏ ସୀମିତ ଓ ଅବରୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବା ପରି ମନେ ହୁଏ। କାମଲୋକର ଉଚ୍ଚତର ଉପବିଭାଗଗୁଡ଼ିକରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରେ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ଜୀବନ ତାହା ତୁଳନାରେ କେବଳ ଦୁଃଖମୟ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ।

ପ୍ର– କାମଲୋକରେ ଜଣେ ମନ୍ଦ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକର ଅବସ୍ଥା, ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକର ଅବସ୍ଥା ଓ ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଲୋକର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଗୋଟିଏ ତୁଳନାତ୍ମକ ବିବରଣୀ ଦିଅନ୍ତୁ।

ଉ– କାମଲୋକର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥା ଏତେ ପୃଥକ ଯେ ତାହାର ସଠିକ ବିବରଣୀ ଦେବା ସହଜ ନୁହେଁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ସାତଟି ଉପବିଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ। ଏହି ଲୋକର ଉକ୍ତ ସାତ ଉପବିଭାଗକୁ ପ୍ରଧାନତଃ ତିନୋଟି ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଅଛି। କେବଳ ସର୍ବନିମ୍ନ ସପ୍ତମ ଉପବିଭାଗଟିକୁ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ; ୪ର୍ଥ, ୫ମ ଓ ୬ଷ୍ଠ ଉପବିଭାଗ ତିନୋଟିକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଓ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ତୃତୀୟ ଉପବିଭାଗକୁ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବୋଲି ଧରାଯାଏ। ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ପୃଥିବୀର

Scanned by CamScanner

ଅନ୍ତରାଳରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏଠାରେ ମଦ୍ୟପ, ଆତତାୀୟ ଏବଂ ଜଘନ୍ୟ ପାଶବିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଦୁର୍ବୃତ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତି। ଏହା ଏକ ବିଶାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାର ସ୍ଥଳୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଦୁଇଟିରେ ଥିବା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ। ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଉପବିଭାଗ ମନ୍ଦ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବାସସ୍ଥାନ। ଏହା ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ପ୍ରସାରିତ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଅବସ୍ଥା। ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଉପବିଭାଗଟି କାମଲୋକର ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ପରିସର ମଧରେ ଅନୁପ୍ରବିଷ୍ଟ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ବାସ କରୁଥିବା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପୃଥିବୀର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନୁହନ୍ତି; କେବଳ ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିମଗ୍ନଥାନ୍ତି। ଏଠାରେକୌଣସି ବିଷୟବସ୍ତୁ ଚିନ୍ତା କରିବା ମାତ୍ରେ ତାହା ପୂରଣ ହୋଇଯାଏ। କାମଲୋକର ଏହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ପ୍ରଥମ ଉପବିଭାଗ ଶ୍ରେଣୀରେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ରାଜନୀତିକ ଓ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ନିଜନିଜର କାମନା ବାସନା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାନ୍ତି। ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ କାମନା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୟା ଓ ପରୋପକାର ଭଳି କିଞ୍ଚିତ୍ ସଦ୍‌ଗୁଣ ଥାଏ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷର କାମଲୋକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖପ୍ରଦ ହୋଇଥାଏ।

ପ୍ର– ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ବା ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି କାମଲୋକରେ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କିପରି ହୋଇଥାଏ ?

ଉ– ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଓ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ଏକା ସ୍ତରରେ ବିଚାର କରାଯାଇ ନ ପାରେ। ଦୁର୍ଘଟଣା ଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମ ଅନ୍ତର୍ଗତ। କର୍ମଦେବମାନେ ଏହା ଆଗର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏକ ଗୁରୁତର ଅପରାଧ। ଜୀବନର ଯେଉଁ ସମୟ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଦ୍ୱାରା କମିଯାଏ ସେହି ସମୟତକ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକାରୀ ଖୁବ୍ ଦୁଃଖରେ କଟାଇଥାଏ। ଧରାଯାଉ ଜଣେ ଲୋକର ୬୦ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବାର ଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେ ୪୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା। ତେବେ ସେ ଲୋକକୁ ୨୦ ବର୍ଷ କାଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖମୟ ଅବସ୍ଥାରେ କାମଲୋକର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତରରେ କଟାଇବାକୁ ହେବ। ଯେ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛି ସେ ମଧ୍ୟ

Scanned by CamScanner

କାମଲୋକର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତର ଦେଇ ଗତି କରେ; କିନ୍ତୁ ସେ ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ସେହି ସ୍ତରରେ ଗତି କରୁଥିବାରୁ ସେହି ସ୍ତରର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରେ ନାହିଁ।

ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରେ ସେ ସଂସାରର ଦୁଃଖକଷ୍ଟରୁ ଅବ୍ୟହତି ପାଇବା ପାଇଁ ଏହା କରିଥାଏ। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ କର୍ମବାଦର ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଓ ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଭୌତିକ ଲୋକଠାରୁ ବହୁ ଅଧିକ ଗୁଣରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ। ଏହା ଐଶ୍ୱରିକ ନିୟମର ଅଜ୍ଞନତା ହେତୁ ଘଟିଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାହାର କୃତ କର୍ମର ଫଳ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ - ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିବା ହେତୁ ଲୋକ ଦୁଃଖକଷ୍ଟରୁ ନିଷ୍କୃତି ପାଇବା ଲାଗି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପରି କୁକର୍ମ କରିଥାଏ। ଏହାର ଫଳ ବହୁ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ।

ପ୍ର– ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ଅଛି କି ? ଯଦି ଥାଏ ତେବେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କିପରି କରିବା ଉଚିତ ?

ଉ– ପ୍ରାର୍ଥନାର ମୂଲ୍ୟ କେବଳ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ନୁହେଁ, ଜୀବିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଅଛି। କାରଣ, ପ୍ରାର୍ଥନା ସବୁ ବେଳେ ସଦିଚ୍ଛା ଓ ସଦ୍‌ଭାବପ୍ରଣୋଦିତ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନାର ମୂଲ୍ୟ ସଦିଚ୍ଛା ଓ ସଦ୍‌ଭାବର ତୀବ୍ରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରଣୋଦିତ ହେଲେ ପ୍ରାର୍ଥନାର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ କମିଯାଏ। ପ୍ରାର୍ଥନା ପବିତ୍ର ମନୋଭାବରୁ ଉଦ୍ଭବ ହେଲେ ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ସାହାଯ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହେଲେ ଜୀବିତ ହେଉ ବା ମୃତ ହେଉ ସେହି ଲୋକକୁ ଏହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ଓ ତାହାର ଦୁଃଖ ଅନେକାଂଶରେ ଲାଘବ କରେ। ଅବଶ୍ୟ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି କାମଲୋକରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ସାହାଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ। ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ ଗଲା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଆଉ ଫଳପ୍ରଦ ହୁଏ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଯେଉଁ ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁ ଆସନ୍ନ ତାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା କି ? ଯଦି ପାରିବା, କିପରି ଓ କେତେବେଳେ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ହଁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବା । ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ନିକଟକୁ ଯାଇପାରିବା ଓ ସେ ଶୁଣି ପାରିବା ଓ ବୁଝିପାରିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବ, ତେବେ ତାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପରର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ କହି ପାରିବା ଓ ତାହାର ଯଦି ସେ ବିଷୟର କିଛି ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ଥିବ ତାହା ଦୂର କରି ପାରିବା । ଯଦି ସେ ଲୋକ ଅଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବ, ତେବେ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବା ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ମୃତ୍ୟୁ କାମନା କରାଯାଇପାର । ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ବା ପରେ କନ୍ଦାକଟା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଅନିଷ୍ଟ ହୁଏ । ତାହାର କାମ ଲୋକରେ ପ୍ରବେଶ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ନାହିଁ । ଅତଏବ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଶଯ୍ୟା ନିକଟରେ କୌଣି ରକମର ଗୋଳମାଳ ବା ଅସ୍ଥିରତା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ନୀରବ ଅସ୍ଥିରତା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ନୀରବ ପ୍ରାର୍ଥନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁପଥ ଯାତ୍ରୀକୁ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

ପ୍ର– କାମଲୋକରୁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ ବା ଦେବାଚନକୁ ଗଲା ପରେ ମନୁଷ୍ୟର କ'ଣ ହୁଏ ?

ଉ– ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ବା ଦେବାଚନରେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ, ଏହା ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦର ସ୍ଥାନ । ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କାମଲୋକ, ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚତର ଲୋକ କେବଳ ଚୈତନ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଅବସ୍ଥା ମାତ୍ର । ଏହା କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ । କାମଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର କାମନା ବାସନାର କ୍ଷୟ ହୋଇଗଲା ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଦ୍ୱିତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାର କାମ ଦେହଟି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଓ ସେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ।

ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଥିବାବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର କେତେକ ବିଷୟ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଥାଏ ଓ ସେ ସେହି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା, । ତାହାର ସ୍ୱାର୍ଥପର ଚିନ୍ତା, କାମନା, ଅହମିକା, ଲୋଭ, ରାଗ, ଦ୍ୱେଷ ଇତ୍ୟାଦି ମନ୍ଦ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥାଏ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ କାମଲୋକରେ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଲୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଲୋକର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଚିନ୍ତା, ପରୋପକାର ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ,

Scanned by CamScanner

ସହାନୁଭୂତି, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଭକ୍ତି, ଦୟା ପ୍ରଭୃତି ଭଲ ଗୁଣ ସବୁ ସେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥାଏ। ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ଏହିଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦର ବାଟ ଫିଟାଇଥାନ୍ତି। ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେତାହାର ସମସ୍ତ ଭଲ କର୍ମର ଫଳସେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ଭୋଗ କରେ। ସେଠାରେ ସେ କେବଳ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଯେ ସମୟ କଟାଏତାହା ନୁହେଁ ତାହାର ଭଲ ସୁଖଗୁଡ଼ିକ ସେଠାରେ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୁଏ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ସେହି ସବୁ ଗୁଣ ଅଧିକ ବିକଶିତ ହୁଏ।

ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟ ସାକାର ଚିନ୍ତାର ଲୋକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଠାରେ ସାକାର ଚିନ୍ତା କଲା ମାତ୍ରେ ତାହା ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଏ। କୌଣସି ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ଚିନ୍ତା କଲା ମାତ୍ରେ ସେ ରୂପ ଧରି ଆଗରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଏ। ଯେ ଯେଉଁ ଦେବତା ବା ଠାକୁରଙ୍କୁ ଯେଉଁରୂପରେ ଚିନ୍ତା କରିଥାଏ ବା ପୂଜା କରିଥାଏ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ସେହି ଦେବତା ବା ଠାକୁର ସେହି ରୂପରେ ତା ଆଗରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଅନ୍ତି।

ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ବା ଦେବାଚନରେ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନଥାଏ; କିନ୍ତୁ ଏହି ସୁଖ ବା ଆନନ୍ଦର ସ୍ୱରୂପ ଓ ସମୟ ଲୋକର ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକର ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତା ଓ କର୍ମର ସ୍ୱରୂପ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ସେଗୁଡ଼ିକ ଘରର ଝରକା ସ୍ୱରୂପ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ତୁମେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଯେତେ ବେଶୀ ଓ ଯେତେ ବଡ଼ 'ଝରକା' ତିଆରି କରିଥିବ, ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ସେତିକି ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାରୀ ହେବ। କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଚିରଦିନ ରହିପାରେ ନାହିଁ। ତାହାର ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତା ଓ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରି ସାରିବା ପରେ ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ତାହାର ତୃତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ।

ପ୍ର– ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଛାଡ଼ିବା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ କେଉଁଠାକୁ ଯାଏ ଓ ସେଠାରେ କିପରି ରହେ ?

ଉ– ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ଅର୍ଥାତ୍, ସ୍ୱର୍ଗଲୋକର ଉଚ୍ଚତମ ୩ଟି ନିରାକାର ବିଭାଗକୁ ଯାଏ। ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ନିଜ ବାସସ୍ଥଳୀ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଏଠାରେ କାରଣ

Scanned by CamScanner

ଶରୀରରେ ରହେ। ଏହା ଅଖଣ୍ଡ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ଓ ଏଠାରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲିଖିତ 'ଝରକା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ଏ ଲୋକରେ ପୂରାପୂରି ସଚେତନ ଥାନ୍ତି। ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କର ଏଠାରେଚୈତନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରକାର ଆଚ୍ଛନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ ଓ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଏଠାରେ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଥାନ୍ତି। ଏଠାରେ ରହିବାର ସମୟ ଲୋକର କ୍ରମବିକାଶର ମାନ ଉପରେ ପ୍ରଧାନତଃ ନିର୍ଭର କରେ। ଚତୁର୍ଥ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରେଖାଚିତ୍ରରୁ ଏହା ବୁଝାଯିବ।

ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଲୋକରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅବତରଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ଗତ ଜନ୍ମର ସମସ୍ତ ଘଟଣା, ଭାବ ଓ ଭାବନା ଦେଖିପାରେ ଓ ତାହା ଉପରେ ତାହାର ଆଗାମୀ ଜନ୍ମର ଭବିଷ୍ୟତ କିପରି ନିର୍ଭର କରୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରେ। ଆସନ୍ତା ଜନ୍ମରେ ସେ କି କି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଓ ସୁବିଧା ପାଇବ ତାହା ସେ ଜାଣିପାରେ। ସେହିପରି କି କି କର୍ମଫଳ ତାକୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାହର ଆଭାସ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ମିଳିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବା ପରେ ତାହାର ଏହିସବୁ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ। ସେ ତହାର ନୂତନ ଜୀବନ ନୂତନ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ କରେ।

Scanned by CamScanner

ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ

ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି, ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବହାର

ପ୍ର– ଚିନ୍ତା କ'ଣ ଓ ଏହା କିପରି ପ୍ରକାଶ ପାଏ ?

ଉ– ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକହିଁ ଚିନ୍ତାର ଲୋକ। ମନୁଷ୍ୟର ନିମ୍ନ ମାନସ ଦେହ ଏହି ଲୋକର ଅନୁରୂପ ଦେହ ଓ ଏଠାରେ ହିଁ ଚିନ୍ତା ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ। ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକ ଓ ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀର ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତି ଓ ଏହା ଫଳରେ ଚିନ୍ତାର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ। ଯେଉଁ ଚିନ୍ତାର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ, ତାହାର ସ୍ୱରୂପ, ଶକ୍ତି ଓ ଆକାର ମନୁଷ୍ୟର ମାନସିକ ଉନ୍ନତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରେ ଓ ତା'ର ଚିନ୍ତାର ରୂପରେଖ ତାହାର ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଚିନ୍ତାର ଫଳ କ'ଣ ହୁଏ ?

ଉ– ଚିନ୍ତାର ଫଳକୁ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ। ପ୍ରଥମତଃ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ଏହାର ଫଳ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ମନୁଷ୍ୟ ବାହାରେ ଏହାର ଫଳ।

ମନୁଷ୍ୟର ଚିନ୍ତାର ଫଳ ତାହା ନିଜ ଉପରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାରେ ପଡ଼େ। ପ୍ରଥମତଃ ତାହାର ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀର ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼େ। ଏହି ପ୍ରଭାବ ପଳରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏକପ୍ରକାର ଚିନ୍ତା ବାରମ୍ବାର କରିଥାଏ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ଏହା ଏକ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଚିନ୍ତାର ପ୍ରଭାବ କାମଶରୀର ଓ କାରଣ ଶରୀର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପଡିଥାଏ। ନୀଚ ଧରଣର ଚିନ୍ତା କାମଶରୀରକୁ ଉଦ୍‌ବେଳିତ କରିଥାଏ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ନୀଚ କାମନାର ଆବିର୍ଭାବ ହୁଏ ଓ ଅନେକ ସମୟରେ ସେହି କାମନା ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୁଏ। ସେହିପରି ଉଚ୍ଚ ଚିନ୍ତାଧାରା କାରଣ ଶରୀରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଏକ ସଦ୍‌ଗୁଣ ହିସାବରେ କାରଣ ଶରୀରରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହେ।

Scanned by CamScanner

ମନୁଷ୍ୟର ବାହାରେ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଦୁଇ ପ୍ରକାର ଫଳ ଦେଖାଯାଏ। ପ୍ରଥମତଃ ଏହାର ସ୍ଫୁରଣ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇଥାଏ ଓ ଏହା ଏକ ପ୍ରକାର ମୂର୍ତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରେ। ଚିନ୍ତାର ସ୍ୱରୂପ ଓ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଏହାର ସ୍ଫୁରଣର ପରିସର ଓ ପ୍ରଭାବ ନିର୍ଭର କରେ। ଗୋଟିଏ ପୋଖରୀରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଟେକା ପକାଇଦେଲେ ଏହା ଚାରିଆଡ଼େ ଛୋଟ ଛୋଟ ଢେଉ ଖେଳାଇଦେବ କିନ୍ତୁ ତାହା ବେଶୀ ଦୂର ଯିବ ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ଓଜନିଆ ପଥର ପକାଇଦେଲେ ଢେଉଗୁଡ଼ିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ ଓ ବହୁ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ। ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଠିକ୍ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଚିନ୍ତାର ସ୍ଫୁରଣ ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଚିନ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଯଦି ଅନୁରୂପ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥାଏ ତେବେ ଏହି ଚିନ୍ତାର ସ୍ଫୁରଣ ସେହି ଅଭ୍ୟାସକୁ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ କରେ। ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସତ୍ ଚନ୍ତା ଅନ୍ୟର ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରି ତାହାକୁ ସତ୍‌ଚିନ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିପାରେ। ଚିନ୍ତାରାଜ୍ୟରେ ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ। ଜଣେ ଲୋକ ଆଉ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା ଖବର ପଠାଇପାରେ। ଅବଶ୍ୟ ଏହା କେତେକ ବିଶେଷ ବାତାବରଣ ଓ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଓ ଚିନ୍ତାର ଶକ୍ତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଟା ନିର୍ଭର କରେ। ଇଂରାଜିରେ ଏହାକୁ Telepathy କୁହାଯାଏ। ଅନେକ ସମୟରେ ଦୂରରେ ଥିବା କୌଣସି ଆତ୍ମୀୟର ଦେହ ଖରାପ ହେଲେ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରକମର ଅସୁବିଦା ହେଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମନ ଗୋଳେଇ ଘାଣ୍ଟି ହୁଏ ଓ ତାହା କଥା ବାରବାର ମନେ ପଡ଼େ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମାନସ ଶରୀର ଉନ୍ନତ ହୋଇ ନଥିବାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି ଆତ୍ମୀୟ ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ଖବର ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କିଛି ଯେ ଅସୁବିଧା ତାହାର ହୋଇଛି ଆମ ମନର ଅବସ୍ଥାରୁ ଜାଣିପାରୁ। ଏହା ଏକ ପ୍ରକାର ମାନସିକ ବାର୍ତ୍ତା ବା Telepathy।

ପ୍ର– ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ନିର୍ମିତ ହୋଇଯାଏ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ଏହା କିପରି ହୁଏ ଓ ଏହି ମୂର୍ତ୍ତିର ସ୍ୱରୂପ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକରେ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ନିର୍ମିତ ହୋଇଯାଏ। ଏହି ମୂର୍ତ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେଖ ଓ ଶକ୍ତି ଚିନ୍ତାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଓ

Scanned by CamScanner

ତୀବ୍ରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଚିନ୍ତା ଓ କାମନା ପ୍ରାୟ ସର୍ବଦା ପରସ୍ପର ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ହେତୁ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ମାନସିକ ଓ କାମଦେହ ସହିତ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ।

ଯେଉଁ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି କଥା କୁହାଗଲା ତାହାର ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗ ଥାଏ। ଅତି ସାଧାରଣ ସରଳ ଚିନ୍ତା ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ରଙ୍ଗ ଥାଏ; କାରଣ ସେଥିରେ କାମନା ଜଡ଼ିତ ନଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା କୌଣସି କାମନାର ଉଦ୍ରେକ ହୁଏ ତାହା କାମ ଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଓ କାମନାର ସ୍ୱରୂପ ଓ ତୀବ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଆକାର ଓ ରଙ୍ଗସବୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୁଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଗାଣିତିକ ବା ଦାର୍ଶନିକ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ଥାଉ ସେତେବେଳେ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି କେବଳ ମାନସଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଓ ଏହାର ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ରଙ୍ଗରୁ ଚିନ୍ତାର ସ୍ୱରୂପ ଜଣାପଡ଼େ। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯଦି କୌଣସି ଲୋକର ଅସାଧୁ ବା ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଆଚରଣ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁ ତେବେ ସେଥିରେ ରାଗ,ଦ୍ୱେଷ, ବିରକ୍ତି, ଏପରିକି ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାର କାମନା ଜଡ଼ିତ ଥାଏ। ସେପରି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି, କାମଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଓ ଏହାର ବିକୃତ ରଙ୍ଗଦ୍ୱାରା ଏହା ଏକ ନୀଚ ଧରଣର ଚିନ୍ତାପ୍ରସୂତ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ।

ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଓ ଯେଉଁ ଲୋକର ଚିନ୍ତାରୁ ଏହା ପ୍ରସୂତ ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନରେ ଏହା ବ୍ରତୀ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ ଏହା ଚେତନଶୀଳ ନୁହେଁ ବା ଦୁଃଖସୁଖ ଅନୁଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ। ଚିନ୍ତାର ଶକ୍ତି ଉପରେ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ନିର୍ଭର କରେ। କୌଣସି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରେ ଓ କୌଣସି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ବହୁ ସମୟ, ମାସ, ଏପରିକି ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ରହିପାରେ।

ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ଆକାର ଓ ରଙ୍ଗ ବହୁବିଧ ପ୍ରକାର ହୋଇପାରେ; କାରଣ ଲୋକ ବହୁ ପ୍ରକାର କାମନା ସହ ଚିନ୍ତା କରିପାରେ।

ପ୍ର— କାମଲୋକ ଓ ନିମ୍ନ-ମାନସଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସାଧାରଣ ଶ୍ରେଣୀବିନ୍ୟାସ କରି ଦିଅନ୍ତୁ।

Scanned by CamScanner

ଉ– କାମଲୋକ ଓ ନିମ୍ନ-ମାନସଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ୩ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ। ଏଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ କାମଲୋକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାନ୍ତି; କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଅଧିକାଂଶ ଚିନ୍ତା କାମନା ଓ ବାସନା ଜଡ଼ିତ ଅଟେ।

(୧) ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ :

ମନେ କର ଜଣେ ଲୋକ ଏକ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିନ୍ତା ବା ଘୃଣାବ୍ୟଞ୍ଜକ ଚିନ୍ତା କଲା। ଉଭୟ ଚିନ୍ତାର ମୂର୍ତ୍ତି ଚିନ୍ତା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର କାମ ଓ ମାନସ ଦେହରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ନିକଟକୁ ଯିବ ଓ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ସେହି ଲୋକକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ। ଯଦି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲୋକଟି ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ ତେବେ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଟି ସେହି ଲୋକର ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଘୂରି ବୁଲିବ ଓ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ସେ ଲୋକକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ।

କୌଣସି ଲୋକକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ହେଲେ ସେହି ଲୋକର ଅନୁରୂପ ଚିନ୍ତା ବା ବାସନା ଥିବା ଦରକାର। ନଚେତ୍ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାହାର ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଆସିବ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି କୌଣସି ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା କୌଣସି ସାଧୁ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ପଠାଯାଏ ତାହା ଯେତିକି ଜୋରରେ ଯାଇଥିବ ସେତିକି ଜୋରରେ ଫେରି ଆସିବ ଓ ତାହାର ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କୁ ଅଧିକ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ।

(୨) ସ୍ୱାର୍ଥପର ବା ନିଜ ସଂକ୍ରାନ୍ତ ଚିନ୍ତା :

ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତା ସେହି ଲୋକ ପାଖକୁ ଧାବିତ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ଚିନ୍ତା କରୁଥିବା ଲୋକ ନିକଟରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ ଓ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଏହି ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଚିନ୍ତା ବା ତଦ୍ରୂପ ଚିନ୍ତା ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୁଏ। ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କର ଚିନ୍ତା ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଓ ସେଥିଲାଗି ସେହିସବୁ

Scanned by CamScanner

ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡକ ତାଙ୍କର ସ୍ରଷ୍ଟାମାନଙ୍କ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ବୁଲୁଥାଏ। ଏହିପରି ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ସବୁବେଳେ ନିଜ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପରିବେଷ୍ଟିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦୀ ହୋଇଥାଏ। ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ମାତ୍ରେ ସେହି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଜଣେ ଅସାଧୁ ଓ ଲୋଭୀ ମନୁଷ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଅର୍ଥଲାଭର ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ଏକ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଚୋରୀ କରବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ। ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅନ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ଅନ୍ୟର ଉପକାର କରେ। ଏହିପରି ଲୋକର ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ତାହାକୁ ହିଁ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ଆଡ଼କୁ ନେଇ ଯାଏ।

(୩) ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା ପ୍ରତି ବା ଅନ୍ୟ କାହାରି ପ୍ରତି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ :

ଏପରି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ। ଯେହେତୁ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନେ ଏହି ଜାତୀୟ ବହୁ ଚିନ୍ତା କରିଥାନ୍ତି ସମସ୍ତ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଏହି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ସବୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଏହି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ସମୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାନ୍ତି। ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେ ଚିନ୍ତା କରୁ ତାହାର ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ମଧ୍ୟ ଆମର ନିଜର ଚିନ୍ତା ନୁହେଁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ସବୁ ଆମର ନିଜର ଚିନ୍ତା ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ। ବାୟୁମଣ୍ଡଳରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ସବୁ ସଂଗ୍ରହ କରୁ ଓ ଏ ପ୍ରକାର ଅଧିକାଂଶ ଚିନ୍ତା ଅର୍ଥହୀନ ଓ ସାଧାରଣତଃ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଚରିତ୍ର ଗଠନର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଏକ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ଅଛି। ଏହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାମ ଶରୀର, ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀର ଓ

Scanned by CamScanner

କାରଣ ଶରୀରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା ଏହି ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏ ଓ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ କଳୁଷିତ ହୁଏ। ଏହି ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର କାମନା ଓ ଭାବନାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତି। ଶୁଦ୍ଧ ଶରୀର ଉନ୍ନତ କାମନା ଓ ଚିନ୍ତାର ଉଦ୍ରେକ କରାଏ ଓ ଅଶୁଦ୍ଧ ଶରୀର ନୀଚ କାମନା ଓ ଭାବନାର ଉଦ୍ରେକ କରାଏ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭାବନା ଓ କାମନା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭାବନା ଓ କାମନା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଅତଏବ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତିର ଅପଚୟ କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଉଚିତ ମାର୍ଗରେ ଏହି ଶକ୍ତି ବିନିଯୋଗ କରି ନିଜର ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ନୈତିକ ଉନ୍ନତି କରିବା ଉଚିତ।

ପ୍ର– ଏହି ଶକ୍ତିକୁ କିପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଉଚିତ ମାର୍ଗରେ ବିନିଯୋଗ କରି ପାରିବା ?

ଉ– ମନକୁ ସର୍ବଦା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟାପୃତ ରଖିବା ହେଉଛି ଏ ଦିଗରେ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ। ମନକୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନ ଲଗାଇଲେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଭାସି ବୁଲୁଥିବା ଯେକୌଣସି ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ମୂର୍ତ୍ତି ହିଁ ଶୂନ୍ୟ ମନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ। ତେଣୁ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ନଥିବା ବେଳେ ମନକୁ ଉଚ୍ଚ ଚିନ୍ତା ଓ ସଦ୍‌ଭାବନାରେ ନିଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ଉଚିତ। ମନ ଯେକୌଣସି ସମୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିପାରେ। ସୁତରାଂ ମନ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଖରାପ ଚିନ୍ତା ପ୍ରବେଶ କଲେ ଚେଷ୍ଟା କରି ତାହାର ବିପରୀତ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ। ତାହା ହେଲେ ଖରାପ ଚିନ୍ତା ଆପେ ଆପେ ଦୂର ହୋଇଯିବ। ମୂଲ୍ୟବାନ ଲେଖାମାନଙ୍କରୁ କେତେକ ବାକ୍ୟ ବା ଧର୍ମପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରୁ କେତେକ ପଂକ୍ତି ଅବସର ସମୟରେ ମନେ ମନେ ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଉପକାର ହୁଏ। ଏହାଦ୍ୱାରା ମନ ଏପରି ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଯେ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ଆଉ ମନକୁ ଛୁଇଁପାରେ ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ମନକୁ ନିଜର ଆୟତ୍ତକୁ ଆଣିବାର ଆଉ ଏକ ଉପାୟ ହେଲା, ଯାହା କିଛି ଆମେ କରୁଛୁ ତାକୁ ଖୁବ୍ ଭଲଭାବରେ କରିବା। ଏହାର ଅର୍ଥ, ମନର ଏକାଗ୍ରତା ଆଣିବା। ଭକ୍ତି ପରାୟଣ ଲୋକ ତାହାର ଠାକୁରଙ୍କର ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ମାନସପଟରେ ଆଙ୍କି ତାହା ଉପରେ ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ। ଯେହେତୁ ଏହି ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତି ମନର ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି, ମନ ଅକ୍ଲେଶରେ ଏହି ମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ଏକାଗ୍ରତାର ସହିତ ଧ୍ୟାନ କରିପାରିବ। ଭକ୍ତିମାର୍ଗୀ ଲୋକ ମୂର୍ତ୍ତି ଭାବନା ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଏ ଓ ନିଜର ବିଚାରବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସେହି ଭାବନା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କରେ। ଯେଉଁ ଲୋକ କୌଣସି ମୂର୍ତ୍ତି ବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ନୁହେଁ ସେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଗୁଣ (virtue) ଉପରେ ମନୋନିବେଶ କରି ଧ୍ୟାନ କଲେ ଏକ ସମୟରେ ସେହିଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବ।

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନର ଏକାଗ୍ରତା ଆଣିବା ଏକ ଅଭ୍ୟାସର କଥା। ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଯଦି ଆମେ ଏପରି ଏକାଗ୍ରତା ଆଣିବା ପାଇଁ ଅବିରତ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ତେବେ ଏହା ଆମର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ ଓ ଯେକୌଣସି ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଆମ ପକ୍ଷେରେ ସହଜ ହୋଇ ଉଠିବ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ଲେଖୁଥାଇଁ ଆମର ମନ ଧ୍ୟାନ ତାହାରି ଉପରେରହିବା ଉଚିତ। ଚିଠିର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଯେପରି ଠିକ୍ ଭାବରେ ଲେଖା ହୁଏ, ଭାଷା ଯେପରି ପରିମାର୍ଜିତ ହୁଏ ଓ ଅକ୍ଷର ଯେପରି ସୁନ୍ଦର ହୁଏ, ଏ ସବୁ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଚିଠିଟି ଲେଖିଲେ ଏହା ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ହେବ। ଏପରିକି, ଚିଠିର ଠିକଣା ଲେଖିବା ଓ ଡାକଟିକଟ ମାରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସାବଧାନତା ଓ ଏକାଗ୍ରତା ଦରକାର।

ପ୍ର– ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଚରିତ୍ର କିପରି ଗଠନ କରାଯାଇ ପାରେ ?

ଉ– ପ୍ରଥମତଃ, ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜର ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ସେ ପ୍ରଥମେ ତାହାର ଚରିତ୍ରର ଦୋଷତ୍ରୁଟି ଜାଣିବା ଉଚିତ। ଧର, ଜଣକର ଚିଡ଼୍‌ଚିଡ଼ା ସ୍ୱଭାବ ଅଛି। ସେ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ବା ଚିଡ଼ି ଉଠନ୍ତି। ଏହି ସ୍ୱଭାବ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଏହାର

Scanned by CamScanner

ବିପରୀତ ଗୁଣଟି, ଯଥା : ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବା ଶାନ୍ତ ଭାବ ତାଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ। ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ ତାଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଅନ୍ତତଃ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବା ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଧ୍ୟାନ କରିବେ। ଧୈର୍ଯ୍ୟର ଉପକାରିତା, ଧୈର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା କ୍ରୋଧ ସମ୍ବରଣ କରିବା ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ମନକୁ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଶାନ୍ତ ରଖିବା ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଦିଗ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କଲେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଗୁଣଟି ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଚରିତ୍ରର ଅଙ୍ଗ ହୋଇଯିବ ଓ ତାଙ୍କର ଚିଡ଼୍‌ଚିଡ଼ା ସ୍ୱଭାବ ଆପେ ଆପେ ଦୂର ହୋଇଯିବ। ଅବଶ୍ୟ କେବଳ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଏହା ହେବ ନାହିଁ, ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଏହା ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ। ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ "ଆଜି ମୁଁ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇବି ନାହିଁ ଓ ମନକୁ ଶାନ୍ତ ରଖିବି" ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ସେ ଦିନର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ। ଏହା କଲେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହାର ଫଳ ଫଳିବ। ହୁଏତ କେତେକ ସମୟରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତି ଘଟିପାରେ ଓ ମନ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ କାଳକ୍ରମେ ତାହା ଆଉ ହେବ ନାହିଁ। ଏହପରି ଭାବରେ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ନିଜସ୍ୱ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ଏକ ସମୟରେ ଆମର ଚରିତ୍ରର ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ତ୍ରୁଟି ଦୂର ହୋଇଯିବ। ଅବଶ୍ୟ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରିବାକୁ ହେବ। ବହୁ ଜନ୍ମ ଧରି ଯେଉଁ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ରହି ଆସିଛି ତାହା ଏକା ଦିନକେ ଦୂର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ବହୁ ସାଧନା ସାପେକ୍ଷ।

ପ୍ର– କ'ଣ କଲେ ଆମର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଅପଚୟ ହେବ ନାହିଁ ?

ଉ– ଏହା ସତ ଯେ ଅଜ୍ଞାନତା ବଶତ। ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଅପବ୍ୟବହାର କରିଥାଉଁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନେକ ସମୟରେ ଅନର୍ଥକ ଉତ୍ତେଜିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଉଁ। ଅନେକ ସମୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ମାନସିକ ଅବସାଦ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁ ଓ ନାନା ପ୍ରକାର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିବ୍ରତ କରେ। ଏସବୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମାନସିକ ଶକ୍ତିକୁ ଅଯଥା କ୍ଷୟ କରେ। ସାମାନ୍ୟ

Scanned by CamScanner

କଥାରେ ରାଗାନ୍ୱିତ ହେବା ବା ବିରକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ସେହିପରି କୌଣସି ଅସୁବିଧା, ଦୁଃଖ ବା କଠିନ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସର ସହିତ ତାହର ମୁକାବିଲା କରିବା ଉଚିତ। ତାହାଦ୍ୱାରା ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ଅପଚୟ ହୁଏ ନାହିଁ ବରଂ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଉ।

ଅନର୍ଥକ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ବହୁତ ମାନସିକ ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ କରୁ। ଅଧିକାଂଶ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଅର୍ଥହୀନ ଓ କାହାରିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ। ବିଜ୍ଞ ଲୋକ ନିଜର ମତାମତ ଅନ୍ୟ କାହା ଉପରେ ଲଦି ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ବା ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ। କୌଣସି ବିଷୟରେ କେହି ତାହାର ମତ ଚାହିଁଲେ ସେ ତାହା ଦେଇପାରେ କିନ୍ତୁ ନିଜର ମତ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବା ପାଇଁ ବିତଣ୍ଡା ଯୁକ୍ତି ବା କଳହ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ପ୍ର— ଆମ୍ଭେମାନେ ମାନସିକ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଉପକାର କିପରି କରି ପାରିବା ?

ଉ— ଆମ୍ଭେମାନେ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବା। କୌଣସି ଲୋକ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗୁଥିବା ବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ସୂଚକ ଚିନ୍ତା କଲେ ବା ତାହାର ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ନିରାକରଣ ଲାଗି ଚିନ୍ତା କଲେ ସେହି ଚିନ୍ତା ମୂର୍ତ୍ତି ଧାରଣ କରି ସେହି ଲୋକ ପାଖକୁ ଯିବ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମବେଦନା ଓ ମଙ୍ଗଳକାମନା ସେହି ଲୋକ ତାହାର ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଜାଣି ପାରିବ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ନିଶ୍ଚୟ କିଞ୍ଚିତ ପରିମାଣରେ ଲାଘବ ହେବ।

ଅନ୍ୟ ଲୋକକୁ ମାନସିକ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ଆଉ ଏକ ଉପାୟ ଅଛି। କାହାରି ଯଦି କୌଣସି ଦୁର୍ଗୁଣ ଥାଏ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି ଦୁର୍ଗୁଣ କଥା ଚିନ୍ତା ନ କି ସେହି ଲୋକର ତାହାର ବିପରୀତ ସୁଗୁଣ ଅଛି ବୋଲି ଚିନ୍ତା କରିବା। ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ସେ ଲୋକକୁ ଦୁର୍ଗୁଣରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା।

Scanned by CamScanner

ଧରନ୍ତୁ ଜଣେ ମଦ୍ୟପକୁ ଆମେ ଭଲ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ। ତାହା ହେଲେ ସେ ଲୋକ ନିଦ୍ରିତ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ତାହାର ରୂପ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବା, ଯେପରିକି ସେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛି। ତା'ପରେ ସେହି ରୂପ ଉପରେ ମନୋନିବେଶ କରି ତାହାକୁ ଆମେ ମଦ୍ୟପାନର ଅପକାରିତା ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା। ମଦ୍ୟପାନର ଅପକାରିତା ବିଷୟର ଆମର ଚିନ୍ତା ଓ ଯୁକ୍ତି ସେ ଲୋକର ମନକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲାଭଳି ଉଦ୍ୟମ ଆମକୁ କରିବାକୁ ହେବ। ଆମର ଚିନ୍ତାର ତୀବ୍ରତା ଓ ଦୃଢ଼ତା ଉପରେ ଏପରି ଉଦ୍ୟମର ସୁଫଳ ନିର୍ଭର କରେ। ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଲୋକ ଆମର ଚିନ୍ତା ଓ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବ। କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହାର ଚେତନା ସେହି ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଥାଏ। ସେହିପରି ରାଗୀ ଲୋକ ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ରାଗର ଅପକାରିତା ବିଷୟରେ ତାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବା। ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ଲୋକର ମାନସିକ ସ୍ତରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା କଷ୍ଟକର; କାରଣ ଭୌତିକ ଶରୀରର ସ୍ପନ୍ଦନ ଏଥିରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ। ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା ସହଜ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରି ପାରିବା କି ? ଯଦି କରି ପାରିବା, କିପରି ?

ଉ– ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରିପାରୁ ଓ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଗୁଣ ଦୂରକରି ସଦ୍‌ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରୁ। ଏହି ଦୁଇଟି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ ଆପେ ଆପେ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୁଏ।

ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ରହିଛି। ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ସଂଯତ କରାଯାଇପାରେ। ମନ ଆତ୍ମାର ଏକ ଶରୀର ମାତ୍ର। ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀରକୁ କାମ-ମାନସ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। କାରଣ ଏହା କାମନା ବାସନା ସହିତ ପ୍ରାୟ ସର୍ବଦା ଜଡ଼ିତ ଥାଏ। କାମନା ବାସନାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କଲେ ନିମ୍ନ ମାନସ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏ ଓ ଏହି ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୁଏ। ଆତ୍ମା

Scanned by CamScanner

ଶୁଦ୍ଧ ମାନସକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ। ତେଣୁ ମନର ଅସଂଯତ ବ୍ୟବହାର ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ। ସୁତରାଂ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ମନ ଓ ଭାବନାକୁ ପରିଶୁଦ୍ଧ କରି, ନିଜର ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରି ଓ ଏହି ଶକ୍ତିର ଅଯଥା ଅପବ୍ୟୟ ବନ୍ଦ କରି କ୍ରମବିକାଶକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରାଯାଇପାରେ।

ପ୍ର– ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟକୁ ସାହଯ୍ୟ କରିପାରିବା କି ?

ଉ– ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥାଉ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ଭୌତିକ ଶରୀରର ବାଧା ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଓ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ନିର୍ବିଘ୍ନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ। ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥାଏ ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେହି ଚିନ୍ତା କରିଥାଏ। ଅନେକ ଗାଣିତିକ ବା ଦାର୍ଶନିକ ସମସ୍ୟାର ସମାଧନା ନିଦ୍ରିତାବସ୍ଥାରେ ହୋଇଥାଏ। ଠିକ୍ ନିଦ୍ରା ଯିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସମସ୍ୟାଟି ଚିନ୍ତା କରି ନିଦ୍ରା ଗଲେ ମାନସ ସ୍ତରରେ ସମସ୍ୟାଟିର ସମାଧାନ ହୋଇଥାଏ ଓ ଏହା ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଥାଏ। ଜାଗ୍ରତ ହେବା ମାତ୍ରେ ସମାଧାନଟି ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ନିଦ୍ରିତାବସ୍ଥାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜଣେ ଜୀବିତ ବା ମୃତ ବନ୍ଧୁକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବା। ନିଦ୍ରା ଯିବା ସମୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ରୂପ ଚିନ୍ତା କରି ଓ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ପରିକର ହୋଇ ନିଦ୍ରା ଗଲେ କାମଲୋକରେ ଆମେ ସେହି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଭାବନାର ବିନିମୟ କରିପାରିବା। ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ବିପଦଗ୍ରସ୍ତ ବା ଦୁଃଖଗ୍ରସ୍ତ କୌଣସି ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ସମବେଦନା, ସ୍ନେହ ଓ ସହାନୁଭୂତି ଜଣାଇ ଥାଉ କିନ୍ତୁ ନିଦ୍ରିତାବସ୍ଥାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କାମଲୋକରେ ତାହାର ନିକଟକୁ ଯାଇ ତାହାର ଅବସ୍ଥା ଦେଖିପାରୁ ଓ ତାହାର କଣ ଦରକାର ତାହା ଜାଣିପାରୁ। ଏହି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଦ୍ରା ଯିବା ସମୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତ ଓ ଅବିଚଳିତ ରହିବା ଉଚିତ। କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତେଜନା ସହିତ ନିଦ୍ରା ଗଲେ ଆମର

Scanned by CamScanner

କାମଦେହରେ ତରଙ୍ଗର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରେ ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଅବାଧ ଗତିରେ ବିଘ୍ନ ଆସିପାରେ। ଅବଶ୍ୟ ଏହି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହେବା ପରେ ଆମର ମନେ ନ ଥାଏ ଓ ସେଥିଲାଗି ନିଦ୍ରିତାବସ୍ଥାରେ ଆମେ କି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ କରିଛୁ ତାହା ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ କି ? ଭୌତିକ ଶରୀରର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ କି ?

ଉ– ଭୌତିକ ଶରୀରର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ। କୌଣସି ରକମ ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ ବ୍ୟାପିଥିବା ବେଳେ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ରୋଗ କଥା ସବୁବେଳେ ଭାବନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି। ଯେ ନିଜକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ଓ ବଳବାନ୍ ବୋଲି ସବୁବେଳେ ଚିନ୍ତା କରିବ ସେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ବଳ ଲାଭ କରି ପାରିବ। ନିଜର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ କଥା କରାଯାଇପାରେ। ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସ୍ତରରୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ବଳ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିବା। ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ବିକାଶ ଘଟେ।

ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତି ବିଶେଷ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ। ଆମର ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ଆଖପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଘର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆସବାବ ପତ୍ର, କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ଚିତ୍ର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ନିଜର ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ (magnetised) । ଯେକୌଣସି ଲୋକ ସେ ଘରକୁ ଗଲେ ସେହି magnetic ଆକର୍ଷଣ ଅନୁଭବ କରେ। ତେଉଁରିଆ ଓ କବଚ ପ୍ରଭୃତି ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ଉପକାର କରିଥାଏ। ତେଉଁରିଆ ବା କବଚ ଭିତରେ ତୀବ୍ର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ରଖା ଯାଇଥାଏ ଓ ତାହା ପିନ୍ଧିବା ଲୋକକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଅନେକ ରୋଗ ଏହାଦ୍ୱାରା ଭଲ ହେବାର ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଓ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରେତର (Evil Spirit) ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ଏହାଦ୍ୱାରା ଦୂର ହେବାର ଜଣା

Scanned by CamScanner

ଅଛି । ଅବାଧ୍ୟ ଭଲ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ଫଳ ଯେପରି ଭଲ କରେ ଖରାପ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତିର ଫଳ ସେହିପରି ଖରାପ କରେ । ଯେଉଁ ଘରେ ବାରମ୍ବାର କେବଳ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଖରାପ ଚିନ୍ତା କରାଯାଇଥିବ ଯେକୌଣସି ଲୋକ ସେ ଘରକୁ ଗଲେ ସେହିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭାବିତ ହେବ । ଦେଖାଯାଇଚି ଯେ ଗୋଟିଏ କାରାଗାରର ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ଚିନ୍ତା ଏତେ ପ୍ରବଳ ଥିଲା ଯେ, ଯେତେ ବନ୍ଦୀ ସେ ଘରେ ରହିଲେ ସେମାନେ ଜଣକ ପରେ ଜଣେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲେ ।

ଖରାପ ଚିନ୍ତା କରିବା ବା ଭଲ ଚିନ୍ତା କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର ନିଜର କ୍ଷମତାର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଥାଏ । ଦରିଦ୍ର ଓ ଧନୀ, ବୃଦ୍ଧ ଓ ଯୁବକ, ରୁଗ୍ଣ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ସମସ୍ତେ ଚିନ୍ତା କରିପାରିବେ ଓ ଚିନ୍ତା ଶକ୍ତିର ଉପଯୋଗ କରିପାରିବେ । ଏହା ଅନ୍ୟର ତଥା ନିଜର ଉପକାର କରିପାରେ, ଅନିଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରିପାରେ; ଅନ୍ୟକୁ ତଥା ନିଜକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ପାରେ, ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରେ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଶକ୍ତିର ସଦୁପଯୋଗ କରନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଧନ୍ୟ ।

Scanned by CamScanner

ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ
ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ

ପ୍ର– ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ମାନେ କ'ଣ ?

ଉ– ଡାରଉଇନ୍ (Darwin) ପ୍ରଥମେ କ୍ରମବିକାଶ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଥିଲେ। ସେ ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରାଣୀଜଗତରେ କ୍ରମବିକାଶ ଏକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସତ୍ୟ। ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣୀରୁ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରାଣୀର ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ। ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣୀ ଲୋପ ପାଇଯାଏ ଓ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରାଣୀ ତାହାର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରେ। ପ୍ରାଣୀର ରୂପ ଓ ଗଠନ ମଧ୍ୟ ସରଳରୁ ଜଟିଳ ହୁଏ।

କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମତରେ କେବଳ ରୂପ ବା ଗଠନର କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହା ସହିତ ଜୀବନର ମଧ୍ୟ କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ। ପ୍ରକୃତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ହିଁ ପ୍ରଧାନ ଓ ଗଠନର କ୍ରମବିକାଶ ଗୌଣ ଅଟେ। ଉନ୍ନତ ଜୀବନର ପରିପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଉନ୍ନତ ଶରୀର ଗଠନର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ; କାରଣ ଶରୀରହିଁ ଜୀବନର ଆଧାର। ଅତଏବ ଜୀବନ ଓ ତାହାର ଆଧାର ଶରୀର, ଉଭୟର କ୍ରମବିକାଶ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଓ ଶରୀରର କ୍ରମବିକାଶ ଗୌଣ। ଶରୀର ବା ରୂପ ଜୀବନର ବହିଃପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ଓ ସେଥିଲାଗି ଏହାକୁ ବସ୍ତୁ ବା ପଦାର୍ଥ (matter) କୁହାଯାଏ। ଜୀବନ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହେଲେ ଏହାକୁ ଚୈତନ୍ୟ (spirit) ବା consciousness) କୁହାଯାଏ। ଚୈତନ୍ୟ (spirit ଓ ପଦାର୍ଥର ସଂଯୋଗ ନ ହେଲେ ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଓ ଏହି ଦୁହିଁଙ୍କର ଯୁଗପତ୍ କ୍ରମବିକାଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ। ଅବଶ୍ୟ ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ହୁଏ। ପାରସ୍ୟ ଦେଶର ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ କହିଥିଲେ ଯେ, "ଭଗବାନ ଧାତବ ରାଜ୍ୟରେ ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥା'ନ୍ତି, ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟରେ ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଥା'ନ୍ତି, ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟରେ ସଚେତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥା'ନ୍ତି ଓ ମନୁଷ୍ୟ

Scanned by CamScanner

ରାଜ୍ୟରେ ଆତ୍ମଚେତନା ଲାଭ କର ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ଭଗବଦ୍ ସତ୍ତା ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୁଅନ୍ତି।” ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ବିବୃତ୍ତିରେ ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସୂଚିତ ହୋଇଛି।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ କ୍ରମବିକାଶର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କ’ଣ ?

ଉ– ଜୀବନ ଏକ ଐଶ୍ୱରିକ ସତ୍ତା। ବସ୍ତୁ ବା ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ଏହାର ବିକାଶ ହୋଇଥାଏ ଓ କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହା ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥାଏ। ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା ଐଶ୍ୱରିକ ଚୈତନ୍ୟର ସମକକ୍ଷ ହୋଇଥାଏ ଓ ସମସ୍ତ ଐଶୀ ଶକ୍ତି ଓ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥାଏ।

କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତର ପାରସ୍ୟ ଦେଶର ମନୀଷୀଙ୍କର ବିବୃତ୍ତିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଅଛି। ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଧାତବ ରାଜ୍ୟରୁ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇଥାଇଁ ଓ ଯଥାସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା। ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶର କୌଣସି ସୀମାରେଖା ନାହିଁ। ଯାହାକୁ ମୋକ୍ଷ, କୈବଲ୍ୟ ବା ନିର୍ବାଣ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ତାହା ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ସୀମା ନୁହେଁ।

ପ୍ର– ତେବେ କ’ଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏକ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଧାତବ ଦ୍ରବ୍ୟ, ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଥିଲେଇଁ ଓ ଧାତୁ, ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଭାବରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ଥିଲା ?

ଉ– ନା, ମନୁଷ୍ୟ କହିଲେ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ବୁଝାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାତବ ବସ୍ତୁ, ବୃକ୍ଷ ବା ଜନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ନୁହନ୍ତି। କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଧାତବ ପଦାର୍ଥର, କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବୃକ୍ଷର ଓ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଏକ ଦଳଗତ ବା ଦଳୀୟ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା (Group Soul) ଥାଏ। କେବଳ ଏକ ଜାତୀୟ ଧାତବ ପଦାର୍ଥ, ବୃକ୍ଷ ଓ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଥାଏ ଓ ସମସ୍ତ ଧାତବ ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରେ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଅଛି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ କୁକୁରଙ୍କର ବା

Scanned by CamScanner

ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ହାତୀଙ୍କର ବା ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ବାଘଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଥାଏ। ସେହିପରି ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ବଟବୃକ୍ଷ ବା ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷ ବା ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପିଆଶାଳ ବୃକ୍ଷର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଥାଏ। ସେହିପରି ମଧ୍ୟ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଏକ ଜାତୀୟ ଧାତବ ପଦାର୍ଥର (ଲୌହ, ତାମ୍ର, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଇତ୍ୟାଦି) ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଥାଏ। ଜନ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ, ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ବା ଧାତବ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ବେଶୀ ଉନ୍ନତ ହେବେ, ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ଜନ୍ତୁ, ବୃକ୍ଷ ବା ଧାତବ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟା ସେତିକି କମ୍ ହେବ। ଜନ୍ତୁମାନେ ସାଧାରଣତଃ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁ ହେଲେ, ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଉନ୍ନତ ହୁଅନ୍ତି; କାରଣ ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି। ସୁତରାଂ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ଗୃହପାଳିତ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ସାଧାରଣତଃ କମ୍ ଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, କୁକୁର ଗୋଟିଏ ଉପକାରୀ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁ ଓ ତାହାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ। ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଏପରି କୁକୁରଙ୍କର ସଂଖା ଖୁବ୍ କମ୍ ହେବ। ଏହି ସଂଖ୍ୟା ଉତ୍ତରୋତ୍ତର କମିବାରେ ଲାଗିବ ଓ ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ କୁକୁର ରହିବ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଲାଭ କରିବ। କୁକୁର ବିଷୟରେ ଯାହା କୁହାଗଲା ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ।

ପ୍ର– ସବୁ ଜନ୍ତୁ କ'ଣ ତାହା ହେଲେ ଦିନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବେ ?

ଉ– ସବୁ ଜନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବେ ନାହିଁ। କେବଳ ବିରାଡ଼ି, କୁକୁର, ଘୋଡ଼ା, ହାତୀ ଓ ମାଙ୍କଡ଼ମାନଙ୍କ ପରି ପାଳିତ ପଶୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତି। ଅନ୍ୟ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଏହି ୫ ପ୍ରକାର ମଧ୍ୟରୁ ଯେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଜନ୍ତୁ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଗଲେ ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବ।

ପ୍ର– ଜନ୍ତୁମାନେ ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ହୁଏ ?

Scanned by CamScanner

ଉ– ଜନ୍ତୁମାନେ ମରିଗଲା ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନର ଅଭିଜ୍ଞତା ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରେ ମିଶିଯାଏ। ଅବଶ୍ୟ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କିଛି ସମୟ କାମଲୋକରେ ଅତିବାହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼େ କିନ୍ତୁ ତାହା ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରେ ମିଶିଯାଏ ଓ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଏହିପରି ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସେଥି ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସବୁ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ବା ସମୃଦ୍ଧ ହୁଏ। ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ହେବ। ମନେ କର ଗୋଟିଏ ବାଲ୍‌ତିରେ ୧୦୦ ମଗ୍ ପାଣି ଅଛି। ସମସ୍ତ ପାଣି ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରେ ଓ ୧୦୦ଟି ମଗ୍ ୧୦୦ଟି ଜନ୍ତୁ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଗ୍‌ଟି ବାଲ୍‌ଟିରୁ ପାଣି ଆଣି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଗ୍‌ଟି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଲଗା ଜନ୍ତୁ ଓ ମଗ୍‌ରେ ଥିବା ପାଣି ବାଲ୍‌ଟିରେ ଥିବା ପାଣିଠାରୁ ଅଲଗା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଗ୍‌ରେ କିଛି ରଙ୍ଗ ମିଶାଇ ଦିଆଯାଉ। ଏହା ସେହି ଜନ୍ତୁର ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାର ପ୍ରତୀକ। ସେହି ଜନ୍ତୁ ମରିଗଲେ ସେହି ମଗ୍‌ର ପାଣି ସେହି ବାଲ୍‌ଟିରେ ଅଜାଡ଼ି ଦିଆଗଲା ବୋଲି ଧରିବାକୁ ହେବ। ବର୍ତ୍ତମାନ ବାଲ୍‌ଟିର ପାଣି ମଗ୍‌ର ରଙ୍ଗପାଣି ଦ୍ୱାରା କିଞ୍ଚିତ୍ ପରିମାଣରେ ରଞ୍ଜିତ ହେଲା। ଏହିପରି ଭାବରେ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରଭାବିତ ଓ ସମୃଦ୍ଧ କରେ। ଯେତେବେଳେ ସେହି ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରୁ ନୂତନ ଜନ୍ତୁମାନେ ଜନ୍ମ ନେବେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବତନ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ହେବେ; କାରଣ ପୂର୍ବତନ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଅଂଶ ହୋଇଯାଇଛି।

ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ଗୁଣ ଏହିପରି ଭାବରେ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କଠାରେ ଦେଖାଯାଏ। ଗୋଟିଏ ବତକ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରେ ପାଣିରେ କିପରି ପହଁରିପାରେ, ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ବିନା ଶିକ୍ଷାରେ କିପରି ତାହାର ବସା ବାନ୍ଧିପାରେ, ଗୋଟିଏ ହରିଣ ବାଘ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଆତ୍ମରକ୍ଷା କରିବାକୁ କିପରି ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଯାଏ – ଏସବୁ ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରୁ ଶିକ୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ଜୀବ ଥାନ୍ତି ?

ଉ– ଛୋଟ ଛୋଟ ଜୀବ ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟାରେ ଥାନ୍ତି । ମଶା, ମାଛି, କୀଟ ପତଙ୍ଗ– ଏହି ସବୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଜୀବ ସହସ୍ର ବା ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥାଇ ପାରନ୍ତି । ସେହିପରି ମୂଷା, ଚଢ଼େଇ ପ୍ରଭୃତି ଟିକିଏ ବଡ଼ ଜନ୍ତୁ ଟିକିଏ ଅଳ୍ପ ସଂଖାରେ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଜଳବାୟୁରେ ରହି ଓ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ପରିପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟ ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାଠାରୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାଦ୍ୱାରା ପୃଥକ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ । ଏହି ବିଭକ୍ତିକରଣ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଚାଲିଥାଏ; କାରଣ ନୂତନ ନୂତନ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ବିଶେଷ ବିଶେଷ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ ଓ ସେତେବେଳେ ଏହା ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ସାମୂହିକ ଆତ୍ମା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକରେ । ଶେଷରେ ସବୁଠାରୁ ଉନ୍ନତ ଜନ୍ତୁଟି ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେହି ସାମୂହିକ ଆତ୍ମାକୁ ଫେରି ନଯାଇ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରେ । ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Individualisation କହନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜଗତକୁ କ୍ରମବିକାଶ କୁହାଯାଏ । ବିଜ୍ଞାନରେ ଏହାକୁ Mutation କୁହାଯାଏ ।

ପ୍ର– ଆପଣ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜଗତକୁ କ୍ରମବିକାଶ ବିଷୟରେ କହିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ୍ ପ୍ରାଣୀଠାରୁ ନିମ୍ନତର ଜଗତର କ୍ରମବିକାଶ ବିଷୟରେ କିଛି କୁହନ୍ତୁ ।

ଉ– କ୍ରମବିକାଶ ଧାତବ ରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟକୁ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟରୁ ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟକୁ ହୋଇଥାଏ । ଯେକୌଣସି ଧାତବ ପଦାର୍ଥ ଆଲୋକ, ଉତ୍ତାପ ଓ ଜଳବାୟୁ ଦ୍ୱାରା ଉନ୍ନତ ହୁଏ ଓ ଉନ୍ନତିର ଶେଷ ସୀମାରେ ପହୁଞ୍ଚିଲେ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଖଣ୍ଡେ ହୀରା (diamond) ଯେତେବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ତାହାର ଆଉ ଧାତବ ରାଜ୍ୟରେ ଅଧିକ କିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାର ନଥାଏ । ସେତେବେଳେ ସେ ଉଦ୍ଭିଦ

Scanned by CamScanner

ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ ଅର୍ଥାତ୍, ତାହାର କ୍ରମବିକାଶ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟକୁ ହୁଏ। ସେହିପରି ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହୋଇଛି ସେ ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ବଟ ବୃକ୍ଷ ବା ପାଇନ୍ (Pine) ବୃକ୍ଷ ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି ବଞ୍ଚିବା ପରେ ବହୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରି ସାରି ଥାଏ ଓ ବୃକ୍ଷ ମରିଗଲା ପରେ ଆଉ ସାମୂହିକ ବୃକ୍ଷ ଆତ୍ମାକୁ ଫେରି ନ ଯାଇ ଏକ ଜନ୍ତୁ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ନିଏ ଓ ଗୋଟିଏ ସାମୂହିକ ଜନ୍ତୁ ଆତ୍ମାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହୋଇ ରହେ। କାଳ କ୍ରମେ ଏହି ଜନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରି ଗୋଟିଏ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁର ଜନ୍ମ ନିଏ। ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚଟି ଗୃହପାଳିତ ଜନ୍ତୁ କଥା ଆଗରୁ କୁହାଗଲା ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ତୁ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ବହୁ ଜନ୍ମର ଅଭିଜ୍ଞତା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରେ।

ପ୍ର– ଏହି ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାର ଗୃହପାଳିତ ଜନ୍ତୁ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ କାହିଁକି ଲାଭ କରନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ତୁମାନେ କାହିଁକି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତି ନାହିଁ ?

ଉ– ଏହାର କାରଣ ହେଲା ଏହି ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାର ଜନ୍ତୁଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଟିକିଏ ଉନ୍ନତ ଓ ଏହି ଜନ୍ତୁମାନେ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନ ଲାଭ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନ ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରି ପାରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଅନୁଭୂତି ନାନା ଉପାୟରେ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି। ଏହି ପରି ବହୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରି ସେମାନେ ଉନ୍ନତ ହୁଅନ୍ତି। ଏହି ସୁଯୋଗ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ନ ଥାଏ।

କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଜନ୍ତୁମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଣୀରେ ଉଚ୍ଚତମ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ବିଶେଷ ଜନ୍ତୁ ଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ କୋକିଶିଆଳୀ, ଶୃଗାଳ, ଗଧିଆ ପ୍ରଭୃତି ଏକ ଶ୍ରେଣୀର ଜନ୍ତୁ ଓ କୁକୁର ହେଉଛି ଏହି ଶ୍ରେଣୀରେ ସବୁଠାରୁ ଉନ୍ନତ ଜନ୍ତୁ। ସେହିପରି ସିଂହ, ଚିତାବାଘ ପ୍ରଭୃତି ଜନ୍ତୁମାନେ ଏକ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଓ ବିରାଡ଼ି ଏହି ଶ୍ରେଣୀର ସବୁଠାରୁ ଉନ୍ନତ ଜନ୍ତୁ। ଏହିପରି ଭାବରେ ସବୁ ଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ସେହି ଶ୍ରେଣୀରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ୍ତୁ ହିସାବରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସୁତରାଂ ସବୁ ଜନ୍ତୁ

Scanned by CamScanner

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ତୁ ହିସାବରେ ଦିନେ ଜନ୍ମ ନେବେ ଓ କାଳକ୍ରମେ ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବେ।

ପ୍ର– ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶର ପଦ୍ଧତି କ'ଣ ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ବିଭିନ୍ନ ମୌଳିକ ଜାତି (root race) ଓ ଉପଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତିର ସାତଟି ଉପଜାତି ଥାଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପଜାତିର ଗୋଟିଏ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୁଣଥାଏ। ଅତଏବ ଏକ ମୂଳ ଜାତିର ବିଭିନ୍ନ ଉପଜାତି ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତିର ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଥାଏ ଓ ସେହି ମୂଳ ଜାତିର ଉପଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଗୁଣର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଥାଏ। ସେଥିଲାଗି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼େ। ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ।

ପ୍ର– କେତୋଟି ମୂଳ ଜାତି ଅଛନ୍ତି ଓ ସେମାନେ କେଉଁ କେଉଁ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ?

ଉ– ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ମୂଳ ଜାତି ବିଷୟରେ ବିଶେଷ କିଛି ଜାଣିବାର ନାହିଁ। କାରଣ ଏମାନଙ୍କର କେବଳ ଛାୟା ଶରୀର (Etheric body) ଥିଲା ଓ ଏମାନଙ୍କର ଲିଙ୍ଗର ପ୍ରଭେଦ ନଥିଲା। ତୃତୀୟ ମୂଳ ଜାତିର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗର ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟ ହେଲେ ଓ ଏହି ସମୟରୁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟ ହେଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରେ। ଏହି ତୃତୀୟ ମୂଳ ଜାତିକୁ ଲେମୁରିଆନ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଓ ଚତୁର୍ଥ ମୂଳ ଜାତିକୁ ଆଟ୍ଲାଣ୍ଟିଆନ୍ (Atlantian) ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିକୁ ଆର୍ଯ୍ୟ ମୂଳ ଜାତି ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଓ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିର ମନୁଷ୍ୟ। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳଜାତିର ସାତଟି ଉପଜାତି ଥାଏ। ଅତଏବ ପଞ୍ଚ ମୂଳ ଜାତିର ମଧ୍ୟ ସାତଟି ଉପଜାତି ହେବ।

Scanned by CamScanner

ଆମ୍ଭେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚମ ଉପଜାତିର ମନୁଷ୍ୟ। ଏହା ପରେ ଷଷ୍ଠ ଉପଜାତି ଓ ସପ୍ତମ ଉପଜାତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ଓ ତାହା ପରେ ଷଷ୍ଠ ମୂଳ ଜାତିର ଉଦ୍ଭବ ହେବ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ଉପଜାତି ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହେବ; ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ମୂଳ ଜାତିର ଉପଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସବୁ ଗୁଣର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ସବୁ ଜାତି ଓ ଉପଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଗୋଟିଏ ମୌଳିକ ଜାତି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ରହିଥାଏ; କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ମୂଳ ଜାତି ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ମୂଳ ଜାତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ। ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆର୍ଯ୍ୟ (Aryan) ଜାତି ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ବ୍ୟାପି ରହିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଚତୁର୍ଥ ମୂଳ ଜାତିର ଲୋକ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ବହୁ ଦେଶରେ ରହିଛନ୍ତି, ଏପରିକି ତୃତୀୟ ମୂଳ ଜାତିର ଲୋକ (ଅସଭ୍ୟ ଓ ବର୍ବର ଲୋକ) ମଧ୍ୟ ଅନେକ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛନ୍ତି। ସେହିପରି ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତି ଶେଷ ହେବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଷଷ୍ଠ ମୂଳ ଜାତିର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇ ସାରିଥିବ ଓ ଷଷ୍ଠ ମୂଳ ଜାତି ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିର ଅନେକ ଲୋକ ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରୁଥିବେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିରୁ ଷଷ୍ଠ ଉପଜାତିର ଆବିର୍ଭାବ ଲାଗି ଆୟୋଜନ ଚାଲିଛି ଓ ଏହା ଆମେରିକାର କାଲିଫୋର୍ନିଆରେ (California), ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ (Australia) ଓ ନିଉଜିଲାଣ୍ଡରେ (Newziland) ଆବିର୍ଭୂତ ହେବେ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି। ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଲା ମାନସିକ ବିକାଶ ଓ ଷଷ୍ଠ ମୂଳ ଜାତିର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେବ ବୌଦ୍ଧିକ ବିକାଶ। ସେହିପରି ସପ୍ତମ ମୂଳଜାତିର ବୈଶିଷ୍ଟ ହେବ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ବିକାଶ (spiritual development)। ସପ୍ତମ ମୂଳ ଜାତି ପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୃଙ୍ଖଳାର (chain) ର ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ର (round)ଶେଷ ହେବ। ଏବଂ ଏହିପରି ସାତଟି ଚକ୍ର ପରେ ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର କାଳ (Chain period) ଶେଷ ହେବ। ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳର ସମୟ ଶେଷ ହେବା ବେଳକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର, ଅର୍ଥାତ୍, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମାନବିକ କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ

Scanned by CamScanner

ହୋଇ ଯାଇଥିବ ଓ ସେମାନେ ମୋକ୍ଷ ଲାଭ କରିସାରିଥିବେ। ସେହିପରି ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳ ସମୟ ଶେଷ ହେବା ବେଳକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରି ସାରିଥିବେ। ଧାତବ ରାଜ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଚେତନ ଜୀବ ଧାତବ ରାଜ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳ ଶେଷ ବେଳକୁ ଯଥାକ୍ରମେ ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇ ସାରିଥିବେ।

ପ୍ର– ଚକ୍ର (round) ଓ ଶୃଙ୍ଖଳ (chain) କ'ଣ ଟିକିଏ ବୁଝାନ୍ତୁ।

ଉ– ଆମର ସୌର ଜଗତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୦ଟି ଯୋଜନା (scheme) ଅଛି ଓ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ୭ଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଓ ନାମଧେୟ। ଅପର ୩ଟି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନାମଧେୟ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଜନାରେ ୭ଟି ଗୋଲକ ବିଶିଷ୍ଟ ୭ଟି ଶୃଙ୍ଖଳ (chain) ରହିଛି। ଏହି ଗୋଲକଗୁଡ଼ିକର କ୍ରମବିକାଶ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଏକତ୍ର ଚାଲିଛି। ଏହି ୭ଟି ଯାକ ଗୋଲକରେ (globe) ୭ଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କ୍ରମିବିକାଶ ହେବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଲକର ଯେଉଁ ୭ଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କ୍ରମବିକାଶ ହେବ ତାହାକୁ 'ଚକ୍ର' କୁହାଯାଏ। ଶୃଙ୍ଖଳର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଲକ (globe) ଗୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଖଳର କ୍ରମବିକାଶ ପରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥୁଳତର ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରେ। ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକ (Earth-globe) ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥୁଳତମ ଲୋକରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛି। ଏହା ସହିତ ଆଉ ଦୁଇଟି ଗୋଲକ ମଧ୍ୟ ଭୂଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଗୋଲକ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ଭୁବଲୋକରେ ଓ ଆଉ ଦୁଇଟି ନିମ୍ନତର ମାନସ ଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି। ଐଶ୍ୱରିକ ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତିର ତରଙ୍ଗ ଗୋଟିଏ ଲୋକରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଯାଏ। ଏହା ଉଚ୍ଚତର ଲୋକରୁ ନିମ୍ନତର ଲୋକକୁ, ଅର୍ଥାତ୍, ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକରୁ ସ୍ଥୁଳତର ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରେ ଓ ପୁନର୍ବାର ସ୍ଥୁଳତର ଲୋକରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଲୋକକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯେଉଁ ଲୋକରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ସେହି ଲୋକକୁ ଯାଏ।

ବୁଝିବାର ସୁବିଧା ଲାଗି ଆମ୍ଭେମାନେ ୭ଟି ଗୋଲକକୁ କ, ଖ, ଗ, ଘ, ଚ, ଛ ଓ ଜ ବୋଲି ନାମିତ କରିବା ଓ ଗୋଲକର

Scanned by CamScanner

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥିତ ଶୃଙ୍ଖଳକୁ ଓ ଚକ୍ରକୁ ୧,୨,୩,୪,୫,୬, ଓ ୭ ଅଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରିବା। ବର୍ତ୍ତମାନ ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ର ଚାଲିଥିବା ହେତୁ ପ୍ରଥମ ଗୋଲକର ଚିହ୍ନ ହେବ ୪କ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୋଲକର ୪ଖ, ତୃତୀୟର ୪ଗ, ଚତୁର୍ଥର ୪ଘ, ପଞ୍ଚମର ୫ଚ, ଷଷ୍ଠର ୬ଛ ଓ ସପ୍ତମର ୭ଜ ହେବ। ସୁତରାଂ ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକର ଚିହ୍ନ ବର୍ତ୍ତମାନ ୪ ଘ କାରଣ ଏହା ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର, ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ରର ଚତୁର୍ଥ ଗୋଲକ ଓ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଏଥିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ୫ମ ମୂଳ ଜାତି (ଆର୍ଯ୍ୟ ଜାତି) ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ଏଠାରେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଯଦି ଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ଚକ୍ର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୁଏ ତେବେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାରେ ତାହାକୁ ନାମିତ କରିବାକୁ ହେବ। ଯଥା : ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର ପଞ୍ଚମ ଚକ୍ରକୁ ୪/୫ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରିବାକୁ ହେବ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ର ଚାଲିଥିବା ହେତୁ କେବଳ ୪ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ଚକ୍ରକୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଗଲା।

କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳର ଗୋଲକଟି ଯେଉଁ ଲୋକରେ ଥିବ ସେହି ଲୋକର ପଦାର୍ଥର ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ୪କ ଗୋଲକଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଅତଏବ ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକର ପଦାର୍ଥରେ (Mental Matter) ଏହା ଗଠିତ। ୪ ଖ ଗୋଲକଟି ଭୂବ ଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ ଓ ୪ଗ, ୪ ଘ ଓ ୪ ଚ ଏହି ତିନୋଟି ଗୋଲକ ଭୂଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ। ୪ ଗଟି ମଙ୍ଗଳ ଗ୍ରହ (Mars), ୪ ଘ ଟି ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକ ଓ ୪ ଚ ଟି ବୁଧ ଗ୍ରହ (Mercury)। ୪ ଛ ଗୋଲକଟି ଭୁବଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ କିନ୍ତୁ ଏହା ଆରୋହଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି, ଯେପରି ୪ ଖ ଗୋଲକ ଭୂବଲୋକରେ ଅବତରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି। ସେହିପରି ୪ ଜ ଗୋଲକଟି ଆରୋହଣ ଅବସ୍ଥାରେ ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକରେ ଅଛି ଯେପରି ୪ କ ଗୋଲକ ଅବତରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ସେହି ଲୋକରେ ଅଛି। ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆରୋହଣ ଓ ଅବତରଣ ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟି କେବଳ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ବା ଚେତନାର ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ। ଶୃଙ୍ଖଳ ମଧ୍ୟରେ

Scanned by CamScanner

ଥିବା ଗୋଲକଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକକୁ ଅବତରଣ କରନ୍ତି ଓ ପୁଣି ଆରୋହଣ କରନ୍ତି କହିବା ଅର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳଗୁଡ଼ିକର ପୁନର୍ଜନ୍ମ (Incarnation) ହୁଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର ଅବସ୍ଥିତି ଯେପରି ଅଛି ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳର ଅବସ୍ଥିତି ସେପରି ନଥିଲା । ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ୩ କ ଓ ୩ଜ ଗୋଲକ ଦୁଇଟି ଉଚ୍ଚ ମାନସ ଲୋକରେ ଥିଲା । ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନ ମାନସ ଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି । ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ୩ ଖ ଓ ୩ ଛ ଗୋଲକ ଦୁଇଟି ନିମ୍ନତର ମାନସଲୋକରେ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ (ଚତୁର୍ଥ) ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଏ ଦୁଇଟି ଭୂବଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି । ସେହିପରି ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ୩ ଗ ଓ ୩ଚ ଗୋଲକ ଦୁଇଟି ଭୂବଲୋକରେ ଥିଲା ଓ କେବଳ ୩ ଘ ଗୋଲକଟି ଭୂଲୋକରେ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନର ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ୩ଗ, ୩ଘ ଓ ୩ ଚ ଏହି ତିନୋଟି ଗୋଲକ ଭୂଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି । ୩ଘ ଗୋଲକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରୁଥିଲା ତାହାର ମୃତ ଦେହ (Corpse) ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ରୂପେ ଦେଖାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଏକ ମୃତ ଗ୍ରହ, ଏଥିରେ ଜୀବନର ସତ୍ତା ନାହିଁ । ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଏହା ଏକ ଜୀବିତ ଓ ସକ୍ରିୟ ଗ୍ରହ ଥିଲା । ଏଥିଲାଗି ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳକୁ ସାଧାରଣତଃ Lunar Chain ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଏକ ମୃତ ଗ୍ରହ ବୋଲି ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଘୋଷଣା କରଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହକୁ ଯାଇ ଯେଉଁ ପଥର ପ୍ରଭୃତି ସେଠାରୁ ଆଣିଥିଲେ ସେଥିରୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଘୋଷଣା ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ।

ଏହିପରି ୧୦ଟି ଯୋଜନା ସୌର ଜଗତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଜନାରେ ୭ଟି ଶୃଙ୍ଖଳର କ୍ରମବିକାଶ ଲାଗି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ୧୦ଟି ଯୋଜନା ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ୭ଟି ଯୋଜନାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶୃଙ୍ଖଳ ତୃତୀୟ ବା ତଦୂର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ବାର ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଥିବାରୁ ସେହି ଯୋଜନାରେ ଏକ ବା ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗୋଲକ ଭୂଲୋକରେ ଅବସ୍ଥିତ । ତେଣୁ ସେହି ଭୂଲୋକ ଓ ଗୋଲକ ନାମରେ ଯୋଜନା ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳ

ନାମିତ । ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ଯୋଜନାରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଗୋଲକ ଭୂଲୋକରେ ଦେଖାଯାଉ ନଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନାମିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି । ଏହି ସାତଟି ଯୋଜନା ତଥା ଶୃଙ୍ଖଳର ନାମ ହେଲା (୧) ଭଲ୍‌କାନ (Vulcan) (୨) ଭିନସ୍,(Venus) (୩) ପୃଥିବୀ (Earth) (୪) ବୃହସ୍ପତି (Jupiter) (୫) ଶନି (Satur) (୬) ୟୁରାନସ୍ (Uranus)ଓ (୭) ନେପ୍‌ଚ୍ୟୁନ୍ (Neptune) ।

Vulcan ଗୋଲକ ଯାହାର ନାମ ଅନୁସାରେ ପ୍ରଥମ ଯୋଜନା ତଥା ଶୃଙ୍ଖଳଟି ନାମିତ କରାଯାଇଛି ତାହା ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ନୁହେଁ। ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହର୍‌ସେଲ୍ (Herschel) ଏହି ଗ୍ରହର ଅବସ୍ଥିତି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖା ଯାଉ ନଥିବା ହେତୁ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ନୁହେଁ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ କିନ୍ତୁ ଗୋଲକର ଅବସ୍ଥିତି ସ୍ୱୀକୃତ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ଆକାଶରେ ଦେଖାଯାଇ ଥିବାରୁ ଉକ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳ ୩ୟ ବାର ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଥିବାର ମନେ ହେଉଥିଲା; ମାତ୍ର ଉକ୍ତ ଗୋଲକଟି ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯିବାରୁ ତାହାର ଷଷ୍ଠ ବାର ଜନ୍ମ ବୋଲି ବର୍ତ୍ତମାନ ଧରାଯାଉଛି ।

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଗୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଖଳ ସମୟ (Chain period) ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ୭ମ ଥର ସେହି ଶୃଙ୍ଖଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସାତଟି ଗୋଲକ ମଧ୍ୟରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ । ଗୋଟିଏ ଥର ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ସଞ୍ଚାରକୁ ଚକ୍ର (round) କୁହାଯାଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଲକରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଯେତେ ସମୟ ରହେ, ତାହାକୁ ଗୋଲକ କାଳ ବା ପୃଥିବୀ କାଳ (world period) କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ଗୋଲକ ବା ପୃଥିବୀ କାଳ (world period) ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ୭ଟି ମୂଳ ଜାତି ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତି ଓ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତିର ୭ଟି ଉପଜାତି (sub-race) ଥାଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପଜାତିର ୭ଟି ଶାଖାଜାତି (branch race) ଥାଏ ବୁଝିବାର ସୁବିଧା ଲାଗି ଏହାକୁ ଏକ କ୍ରମାନ୍ୱୟ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ କରି (Tabular form) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା ।

Scanned by CamScanner

୭ ଶାଖାଜାତି	=	୧ ଉପଜାତି
୭ ଉପଜାତି	=	୧ ମୂଳ ଜାତି
୭ ମୂଳ ଜାତି	=	୧ ଗୋଲକ ସମୟ
୭ ଗୋଲକ ସମୟ	=	୧ ଚକ୍ର
୭ ଚକ୍ର	=	୧ ଶୃଙ୍ଖଳ ସମୟ
୭ ଶୃଙ୍ଖଳ ସମୟ	=	୧ କ୍ରମିବିକାଶର ଯୋଜନା
୧୦ ଯୋଜନା	=	ଆମର ସୌର ଜଗତର କାଳ

ଚତୁର୍ଥ ଶୃଙ୍ଖଳର, ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ରର, ଚତୁର୍ଥ ଗୋଲକର ଚତୁର୍ଥ ମୂଳ ଜାତି ଏକ ଯୋଜନା କାଳର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତି ସମୟ। ଆମ୍ଭେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସମୟର ଟିକିଏ ଆଗକୁ ଯାଇଥାଇଁ କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିର ଲୋକ। ଚତୁର୍ଥ ମୂଳ ଜାତିର ସମୟରେ ଯୋଜନାର ଠିକ୍ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତି ସମୟ ପଡ଼ିଥିଲା। ଅତଏବ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ବର୍ତ୍ତମାନ କମ୍ରବିକାଶର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତି ସମୟରୁ ଟିକିଏ ଆଗରେ ଅଛି।

ପ୍ର– ଶୃଙ୍ଖଳ, ଚକ୍ର, ଗୋଲକ ଇତ୍ୟାଦିର ସମୟର ବର୍ଷ ହିସାବରେ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– (୧) ଏକଶୃଙ୍ଖଳ ସମୟ ୪,୩୨୦,୦୦୦,୦୦୦ ବର୍ଷ। ଏହା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦିନ ମାତ୍ର।

(୨) ଯେହେତୁ ୭ଟି ଚକ୍ର ସମୟ ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳସମୟ ସଙ୍ଗେ ସମାନ ଗୋଟିଏ ଚକ୍ରର ସମୟ ହେଲା, ୪,୩୨୦,୦୦୦,୦୦୦ ÷ ୭ = ପ୍ରାୟ ୬୧୭, ୦୦୦,୦୦୦ ବର୍ଷ

(୩) ଗୋଟିଏ ଚକ୍ରର ଶେଷ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚକ୍ରର ଆରମ୍ଭ ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଳୟ ହୁଏ। ଏହି ପ୍ରଳୟର ସମୟ ଚକ୍ରର ସମୟ ସଙ୍ଗେ ସମାନ। ଉପରେ ଚକ୍ରର ଯେଉଁ ସମୟ ଦିଆଗଲା, ସେଥିରେ ପ୍ରଳୟର ସମୟକୁ ମିଶାଇ ଦିଆହୋଇଛି। ଅତଏବ ୭ଟି ଗୋଲକରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସଞ୍ଚାରିତ ହେବାର ସମୟ ଅର୍ଥାତ୍, ଗୋଟିଏ ଚକ୍ରର ପ୍ରକୃତ ସମୟ ହେଲା ୬୧୭, ୦୦୦,୦୦୦ ÷ ୨ = ୩୦୮,୫୦.୦୦୦ ବର୍ଷ।

Scanned by CamScanner

(୪) ଅତଏବ ଗୋଟିଏ ଗୋଲକ ସମୟ (World period) ହେଲା ୩୦୮, ୫୦୦, ୦୦୦ ÷ ୭ = ପ୍ରାୟ ୪୪, ୦୦୦,୦୦୦ ବର୍ଷ ।

(୫) ଗୋଟିଏ ଗୋଲକ ସମୟ ଭିତରେ ୭ ମୂଳ ଜାତି ହେଉଥିବାରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତିର ସମୟ ହେଲା ୪୪,୦୦୦,୦୦୦ ÷ ୭ = ପ୍ରାୟ ୬୩,୦୦୦୦୦ ବା ୬୩ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ।

(୬) ଗୋଟିଏ ମୂଳ ଜାତିର ୭ଟି ଉପଜାତି ଥିବା ହେତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପଜାତିର ସମୟ ହେଲା ୬୩,୦୦୦୦୦ ÷ ୭ = ପ୍ରାୟ ୯ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ।

(୭) ଗୋଟିଏ ଉପଜାତିର ୭ଟି ଶାଖା ଜାତି ଥିବା ହେତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶାଖା ଜାତିର ସମୟ ହେଲା, ୯,୦୦,୦୦୦ ÷ ୭ = ପ୍ରାୟ ୧,୦୦,୦୦୦ ବର୍ଷ ବା ଏକ ଲକ୍ଷରୁ କିଛି ବେଶୀ ।

ଉପରେ ଯେଉଁ ହିସାବ ଦିଆଗଲା, ଏଥିରେ ଧରି ନିଆ ଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକ୍ରର (Round) ସମୟ ସମାନ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହୁଏତ ଠିକ୍ ହୋଇ ନପାରେ । ହୁଏତ ପ୍ରଥମ କେତେକ ଚକ୍ରରେ ଭୂଲୋକରେ ବେଶୀ ସମୟ ଯାଇଥାଇପାରେ ଓ ଶେଷ କେତେକ ଚକ୍ରରେ ଉଚ୍ଚତର ଲୋକରେ ବେଶୀ ସମୟ ଯାଇଥାଇପାରେ । ଏହାଛଡ଼ା, ଅବତରଣ ଓ ଆରୋହଣ ସମୟ ମଧ୍ୟ ସମାନ ନ ହୋଇପାରେ ।

ମୂଳ ଜାତି, ଉପଜାତି ଓ ଶାଖା ଜାତିର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସମାନ ନ ହୋଇପାରେ । ଗୋଟିଏ ମୂଳ ଜାତିର ସମୟ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୂଳ ଜାତିର ଆବିର୍ଭାବ ହେଉଛି ଓ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଉପଜାତି ଏକ ସମୟରେ ରହିଥିବାର ଦେଖାଯାଉଛି । ସୁତରାଂ ସେମାନଙ୍କର ସମୟ ପରସ୍ପର ବ୍ୟାପକ ଓ ସେଥିଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ସମୟ ବିଚାର କରିବା ବେଳେ ଏହା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ । ଅତଏବ ମୂଳ ଜାତି, ଚକ୍ର, ଶୃଙ୍ଖଳ ଇତ୍ୟାଦିର ଯେଉଁ ସମୟ ଦିଆଗଲା ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭୁଲ ବୋଲି ଧରିନେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରୁ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ କିପରି ଶୃଙ୍ଖଳିତ ହୋଇ ଆସିଛି ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା ହେଲା ଅନୁନ୍ନତ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ। ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିର ଲେଶମାତ୍ର ବିକାଶ ହୋଇ ନଥାଏ। ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଓ ପଶୁ ଜୀବନ ଯାପନ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନଥାଏ। ପଶୁ ଯେପରି କ୍ଷୁଧା ଅନୁଭବ କଲେ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ତତ୍ପର ହୁଏ ଓ କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ ହେଲା ପରେ ଆଉ କିଛି କରେନାହିଁ, ଆଦିମ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ସେହିପରି କେବଳ ଆହାର, ନିଦ୍ରା, ଭୟ ଓ ମୈଥୁନ ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥାଏ। ତାହା ପରେ ବାହ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସୁଖ ଦୁଃଖ ଅନୁଭୂତି ଆସେ, ସେତେବେଳେ ସେ ସୁଖର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରେ ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ, ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଇଚ୍ଛାର ପୂରଣ ହିଁ କ୍ରମବିକାଶର ମୂଳଭିତ୍ତି ରୂପେ ଥାଏ। ସେତେବେଳେ ଭଲ ମନ୍ଦ, ନ୍ୟାୟ ଅନ୍ୟାୟ ଠିକ୍ ଭୁଲ ଏ ସବୁ ବିଚାର କିଛି ନଥାଏ। ସୁଖଲାଭ ହିଁ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇଥାଏ। ଅତଏବ ବହୁ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୋକ କେବଳ ସୁଖ ସ୍ୱାଛନ୍ଦ୍ୟ, ସମାଜରେ ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ପ୍ରତିପତ୍ତି, କ୍ଷମତା ଲାଭ, ଧନସମ୍ପଦ ଠୁଳ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ଭୌତିକ ସୁଖପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହେ ଓ ସେହି ସୁଖ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ନିଜର ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ପରିଶ୍ରମ ନିୟୋଗ କରେ। ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହାହିଁ କ୍ରମବିକାଶର ପଦ୍ଧତି ଓ ଏଥିରେ ନୈତିକତାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନଥାଏ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଅନୀତି ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଆହରଣ କରାଯାଇଥାଏ, ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ। ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାହାର କାର୍ମିକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାର କରିଥିବା ଅନ୍ୟାୟ, ଅନୀତି, ନିର୍ଦ୍ଦୟତା ଓ ନିଷ୍ଠୁରତା ପ୍ରଭୃତି ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ଯନ୍ତ୍ରଣା, ପରିତାପ ଇତ୍ୟାଦି ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ଏହି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗ ମାଧ୍ୟମରେ ତାହାର ନୈତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ ହୁଏ। ସେ ଅନୁଭବ କରେ ଓ ଶିକ୍ଷା କରେ ଯେ କର୍ମର

Scanned by CamScanner

ନିୟମ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର କର୍ମଫଳ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ଓ ଭଲ କର୍ମର ଫଳ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ - ଏହି ଶିକ୍ଷା ମନୁଷ୍ୟ ଲାଭ କରେ। ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟରେ କର୍ମର ନିୟମ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟ ବିଶଦ୍ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି। ଏଠାରେ ତାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଅନାବଶ୍ୟକ। ଏତିକି ମନେ ରଖିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବସ୍ଥା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟପ୍ରଦ ତଥା ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ ଅବସ୍ଥା। ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନର ଗତି ବଦଳିଯାଏ। ଭୌତିକ ସୁଖଭୋଗରୁ ତାହାର ମନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଆଡ଼କୁ ଗତି କରେ। ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁ ମାନସିକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଭିତରେ ଗତି କରେ। କୌଣସି ଏକ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିରୂପଣ କରିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ। ଏହିପରି ଏକ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଯୁଦ୍ଧଭୂମିରେ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥିର କରି ନ ପାରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଶରଣାପନ୍ନ ହୋଇଥିଲେ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କର୍ମଯୋଗର ତତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଥିଲେ। ସମସ୍ତ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାରେ ଏହି କର୍ମଯୋଗର ହିଁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଅଛି। ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବସ୍ଥା ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭର ଅବସ୍ଥା ଓ ତାହା ପରେ ତୃତୀୟ ଅବସ୍ଥା ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନାର ଅବସ୍ଥା। ତୃତୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି କରିଥାଏ। ସଂସାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାଧନ କରିଥାଏ। ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତି ଆସେ ଓ ସେ ତାହାର ନିଜର ଗୁରୁଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସେ। ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ଉପଦେଶ ଓ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରି ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଦ୍ରୁତ ହୁଏ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବାହିଁ ସେ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରେ। ନାନା ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମୟରେ ତାହାର ମୋକ୍ଷ ଲାଭ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍, ଜନ୍ମ ମରଣ ବନ୍ଧନରୁ ସେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରେ ଓ ତାହାର ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ କ୍ରମବିକାଶର କୌଣସି ଅନ୍ତନାହିଁ ଓ ମୋକ୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶ

Scanned by CamScanner

ବିଭିନ୍ନ ଦିଗରେ ହୋଇଥାଏ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ମତରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର କ୍ରମବିକାଶର କୌଣସି ସୀମାରେଖା ନାହିଁ। କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ଏକ ସମୟରେ ସୌର ଜଗତର ଅଧୀଶ୍ୱର (ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାରାୟଣ) ହାଇପାରେ ବା ତାହାଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯାଇପାରେ।

ହିନ୍ଦୁ ଦର୍ଶନରେ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶକୁ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ "ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ" ଓ "ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ" ଏହିପରି ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଅଛି; କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ଏହାକୁ ତିନି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଅଛି ଓ ଆଗରୁ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବସ୍ଥା ଓ ତୃତୀୟ ଅବସ୍ଥା - ଏହିପରି ତିନୋଟି ଭାଗରେ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି।

ପ୍ର– ଆପଣ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ କାହିଁକି ଆବଶ୍ୟକ ହେଲା ତାହା କୁହନ୍ତୁ। ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକ ସତ୍ତା ଓ ତାଙ୍କରି ପରି ପବିତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ଓ ବୁଦ୍ଧ ତେବେ ସେ ଅଶୁଦ୍ଧ, ଅପବିତ୍ର ଓ ଅସତ୍ କେବେ ଓ କାହିଁକି ହେଲା ? ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶୁଦ୍ଧତା, ଅପବିତ୍ରତା ଓ ଅସତ୍‌ର ଉଦ୍ଭବ କେଉଁଠାରୁ ଓ କାହିଁକି ହେଲା ?

ଉ– ନିରାକାର ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ। ସେ ଗୁଣାତୀତ। ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି କଳ୍ପନା କରିପାରିବା ନାହିଁ; କାରଣ ସେ ଅନନ୍ତ ଓ ଅସୀମ ତଥା ଅବାଙ୍ମାନସଗୋଚର; ଆମ୍ଭେମାନେ ସୀମିତ ଓ ଆମର ଅବସ୍ଥିତି ଦେଶ ଓ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ; ଅତଏବ ଦେଶ କାଳାତୀତ ଅସୀମ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବଜ୍ଞ ଏପରି ଏକ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର କଳ୍ପନା ମନୁଷ୍ୟର ସାଧ୍ୟାତୀତ।

କିନ୍ତୁ ଏକରୁ ବହୁତ୍ୱ ହେବାକୁ ହେଲେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରୁ ବ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବାକୁ ହେଲେ, ନିର୍ଗୁଣ ଅବସ୍ଥାରୁ ସଗୁଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବାକୁ ହେଲେ, ଦେଶକାଳାତୀତରୁ ଦେଶ କାଳ ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ହେଲେ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଦରକାର; ଯଥା ଚୈତନ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତି (Spirit and matter or energy) । ଏହାକୁ ପାତଞ୍ଜଳିଙ୍କ

Scanned by CamScanner

ଯୋଗ ସୂତ୍ରରେ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତି କୁହାଯାଇଅଛି ଓ ଗୀତାରେ କ୍ଷେତ୍ରଜ୍ଞ ଓ କ୍ଷେତ୍ର କୁହାଯାଇଅଛି। ଗୀତାରେ କୁହାଯାଇଛି,

ଯାବତ୍ ସଂଜୟତେ କିଞ୍ଚିତ୍ ସତ୍ତ୍ୱଂ ସ୍ଥାବରଜଙ୍ଗମମ୍
କ୍ଷେତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରଜ୍ଞସଂଯୋଗାତ୍ ତଦ୍‌ବିଦ୍ଧି ଭରତର୍ଷଭ। ୧୩/୨୭

ଅର୍ଥାତ୍, "ଭରତର୍ଷଭ, ଯାହା କିଛି ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ପଦାର୍ଥ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ତତ୍ ସମୁଦାୟ କ୍ଷେତ୍ର ଓ କ୍ଷେତ୍ରଜ୍ଞର ସଂଯୋଗରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ। ଅତଏବ ଅପ୍ରକାଶିତ ଚୈତନ୍ୟଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ପ୍ରକୃତିର ସଂଯୋଗ ସେଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି ପ୍ରକୃତିର ଗୁଣ ହେଉଛି ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜ ଓ ତମ ଓ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ଏହି ତିନିଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପାଧିକ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବିତ। ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷ ଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ ଯେ କୌଣସି ସୃଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ସୀମିତ। ସୀମିତ ନ ହେଲେ ସୃଷ୍ଟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସୃଷ୍ଟିର ଆଉ ଗୋଟିଏ ନିୟମ ବହୁତ୍ୱ। ସୃଷ୍ଟିମାନେ ଏକରୁ ବହୁତ୍ୱ ହେବା। ଯାହା ସୃଷ୍ଟ ତାହାର ଦୁଇଟି ଗୁଣ ରହିବ; ପ୍ରଥମତଃ ଏହା ସୀମିତ (Limited) ହେବ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଏହା ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଓ ବିବିଧ (Multiplicity) ହେବ । ସୀମିତ ଓ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ହେଲେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ। ସୀମିତ ଓ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ଉତ୍କର୍ଷ ଲାଭ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ହେବା ଅର୍ଥ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଶରୀର ବା ବସ୍ତୁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀର ବା ବସ୍ତୁ ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; କାରଣ ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏକ ଅଂଶ ମାତ୍ର। ଅତଏବ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ସୃଷ୍ଟିର ଏକ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଅବସ୍ଥା। ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସୃଷ୍ଟି ମାନେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସୃଷ୍ଟି ଓ ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ହିଁ ଅସତ୍ (Evil); କିନ୍ତୁ ଅସତ୍ ସର୍ବଦା ଆପେକ୍ଷିକ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ବିପରୀତ ସତ୍‌ର (Good) ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝାଯାଏ। ଯେପରି ଅନ୍ଧକାର କହିଲେଏହା କେବଳ ଆଲୋକର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବୁଝାଯାଏସେହିପରି ଅସତ୍ କହିଲେ ଏହା ସତ୍‌ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବୁଝି ହୁଏ; ଅନ୍ୟଥା ଏହା ନିରର୍ଥକ। ସବୁ ବିପରୀତାର୍ଥ ବୋଧକ

ଶବ୍ଦ ଆପେକ୍ଷିକ (Relative) ଓ ଏହା କେବଳ ଦୁଇ ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଗୁଣର ସମ୍ପର୍କକୁହିଁ ବୁଝାଏ। ତାହା ଛଡ଼ା ଯାହା ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅସତ୍ ବା ମନ୍ଦ ତାହା ଆଉ ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସତ୍ ବା ଭଲ । ଅନ୍ୟକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଏକ ଅସତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମରକ୍ଷା ଲାଗି କିମ୍ବା ଯୁଦ୍ଧରେ ଏହା ଅସତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ; ବରଂ ସତ୍ ଓ ଉଚିତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ। କ୍ରମବିକାଶର ନିୟମ ହେଲା ପରିବର୍ତ୍ତନ। ପରିବର୍ତ୍ତନର ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ କ୍ରମବିକାଶ ହୁଏ। କ୍ରମବିକାଶର ଗତି ହେଉଛି ଚକ୍ରାକାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗତି (Spiral) ଓ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିନା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଜଗତରେ ସତ୍ ଓ ଅସତ୍‌ର ଏକ ନିରପେକ୍ଷ (Absolute) ସଂଜ୍ଞା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

କ୍ରମବିକାଶର ଅର୍ଥ ବୁଝିଲେ ଜଣାଯିବ ଯେ ଯାହା ଐଶ୍ୱରିକ ନିୟମର (Cosmic Law) ପରିପନ୍ଥୀ ତାହା ଅସତ୍ ଓ ଯାହା ସେହିସବୁ ନିୟମର ଅନୁକୂଳ ତାହା ସତ୍। ଅତଏବ ଯାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର କରାଏ ତାହା ସତ୍ ଓ ଯାହା କ୍ରମବିକାଶ ପଥରେ ଅନ୍ତରାୟ ହୁଏ ତାହା ଅସତ୍। ଯେଉଁସବୁ ଦୁର୍ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ, ଯଥା: ଲୋଭ, କ୍ରୋଧ, ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଓ ଭୌତିକ ସୁଖ ସମ୍ଭୋଗର ବାସନା– ଆମ୍ଭେମାନେ ଅସତ୍ ବୋଲି କହୁଛୁ କ୍ରମବିକାଶର ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ ଥିଲା; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲୋକକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଓ ଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରୁଥିଲା। ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ କାର୍ଯ୍ୟକୁଶଳତା ଲାଭ କରିବାର ପ୍ରେରଣା ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଚେଷ୍ଟା ଓ କର୍ମକୁଶଳତା ସ୍ୱାର୍ଥପର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା ଓ ବହିର୍ମୁଖୀ ଥିଲା; ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଚିନ୍ତା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଉଭୟ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଓ ବହିର୍ମୁଖୀ ଥିଲା; କାରଣ ନାନା ମାନସିକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ଅନିଶ୍ଚୟତା ଭିତରେ ମନୁଷ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଗତି କରୁଥିଲା। ତୃତୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟର ଚିନ୍ତା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହେଲା ଓ ଯେଉଁସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଆଗରୁ ସତ୍ ବୋଲି ଧରାଯାଉଥିଲା ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସତ୍

ବୋଲି ଧରାହେଲା । ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ସେତେବେଳେ ସତ୍ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଅସତ୍ । ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ସତ୍ ଓ ଅସତ୍ ପୁରାପୂରି ଆପେକ୍ଷିକ ଶବ୍ଦ ।

ଅସତ୍ ଏକ ପ୍ରତରୋଧ ଶକ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧିତ ହୁଏ । ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଐଶ୍ୱରିକ ଗୁଣସବୁ କେବଳ ସାଧନାଦ୍ୱାରା ପରିସ୍ଫୁଟ ହୁଏ ଓ ପ୍ରତିରୋଧ ଶକ୍ତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହେଲେ ସାଧନା ସମ୍ଭବ ହୁଏନାହିଁ । ପ୍ରତିରୋଧ ଶକ୍ତିକୁ ପରାଜିତ କରି ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ହିଁ ସାଧନା । ଜୀବନର ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲାବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ସମୟରେ କାତର ହୁଏ ଓ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦା କରେ । ଏହା କାପୁରୁଷତାର ଲକ୍ଷଣ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ପଥରେ ଅନ୍ତରାୟ । ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ନିଜର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ବା ଏହି ଜନ୍ମର କୁକର୍ମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଆସିଥାଏ ଓ ସାହସର ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଏକ ବଡ଼ ସାଧନା । ଏହି ସାଧନାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ କେବଳ ଯେ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ସହ୍ୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରୁ ତାହା ନୁହେଁ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରୁ; କାରଣ ସାଧାରଣତଃ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ । ତାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ । "Our tears are our tutor" ଏକ ବିଜ୍ଞ ଲୋକର ବିବୃତି, ଅର୍ଥାତ୍ "ଆଖିର ଲୁହହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତ ଶିକ୍ଷକ" । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅସତ୍ ଗୁଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାର ବିପରୀତ ସତ୍‌ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହେଉଁ । ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଘୃଣାକୁ ଜୟ କରୁ । ସାହସ ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୀରୁତା ଓ କାପୁରୁଷତାକୁ ଜୟ କରୁ । ନମ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭମାନେ ଗର୍ବକୁ ଜୟ କରୁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୁର୍ଗୁଣକୁ ତାହାର ବିପରୀତ ସଦ୍‌ଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଜୟ କରିବାକୁ ହୁଏ ଓ କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ମାତ୍ର ଯେ ଏଥିପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସାଧନା କରିବାକୁ ହୁଏ । ଏହିପରି ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର ପବିତ୍ର ହୁଏ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଚାରବୁଦ୍ଧି ପରିସ୍ଫୁଟ ଓ

Scanned by CamScanner

ପରିଷ୍କାର ହୁଏ। କ'ଣ ଭଲ କ'ଣ ମନ୍ଦ, କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ଓ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, କ'ଣ ସତ୍ ଓ କ'ଣ ଅସତ୍, ଏକ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମର କର୍ମପନ୍ଥା କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ– ଏକ କଥାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବା (Discriminating) ଶକ୍ତିର ଉନ୍ନତି କେବଳ ସାଧନା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଓ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅସତ୍ ବା ପ୍ରତିରୋଧ ଶକ୍ତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହେଲେ ସାଧନା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ଅତଏବ ଅସତ୍‌ର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି।

ଆମ୍ଭେମାନେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅସତ୍‌ର ଉପସ୍ଥିତି ଦେଖୁଥାଇଁ। କହିବାକୁ ଗଲେ ଅସତ୍‌ର ସଂଖ୍ୟା ସତ୍‌ର ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ବହୁତ ବେଶୀ; କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଲୋକକୁ ଅସତ୍ କର୍ମରେ ବ୍ୟାପୃତ ଥିବାର ଦେଖିଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ପ୍ରତି କ୍ରୋଧ ବା ଘୃଣାଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ଦେଖିଲେଇଁ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅସତ୍‌ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଯେଉଁ ଲୋକକୁ ଅସତ୍ କର୍ମ କରିବାର ଆମ୍ଭେମାନେ ଦେଖୁଥାଇଁ ସେ ଦିନେ ଅସତ୍ କର୍ମରୁ ହିଁ ତାହାର ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିବ; କାରଣ ସେହି ଅସତ୍ କର୍ମ ତାହା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦୁଃଖର କାରଣ ହେବ ଓ ସେହି ଦୁଃଖ ଦ୍ୱାରା ସେ ସତ୍‌କର୍ମ କରିବାର ପ୍ରେରଣା ଲାଭ କରିବ। ଅତଏବ ଆମ୍ଭେମାନ ସେ ଲୋକକୁ ଘୃଣା ନ କରି ତାହାକୁ ସମ୍ଭବ ହେଲେ ତାହାର ଭୁଲ ଦେଖାଇଦେବା ଉଚିତ ଓ ତାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଲୋକର ଉପକାର ହୋଇପାରିବ।

ନବମ ଅଧ୍ୟାୟ

ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ

ପ୍ର– ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ "ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ" ବୋଲି କାହିଁକି ରଖାଯାଇଛି ?

ଉ– ଏହି ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଓ ଜୀବନରେ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ଜୀବନର ଐକ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆଉ ସନ୍ଦେହ ରହେ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ପୃଥକ୍- ଏହି ଧାରଣା ଅନେକାଂଶରେ ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ଜୀବନର ଐକ୍ୟଭାବ, ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ଜୀବନର ଉତ୍ସ ଏକ ଏହା ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବାହ୍ୟ ତାରତମ୍ୟ ଯାହା ଥାଉନା କାହିଁକି ସମସ୍ତେ ଯେ ଏକ ଭଗବାନଙ୍କର ସତ୍ତା ଓ ସେଥିଲାଗି ତତ୍ତ୍ୱତଃ ସମସ୍ତେ ସମାନ ଏହି ଅନୁଭୂତି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିର ମୂଳଭିତ୍ତି। ସେଥିଲାଗି "ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ" ବା "ମାନବ ଜାତିର ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ" ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରୂପେ ରଖାଯାଇଛି ଓ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିର ସଭ୍ୟ ହୋଇପାରିବ।

ପ୍ର– ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି ସମାନ ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଏତେ ତାରତମ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁଁ କିପରି ?

ଉ– ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଗୁଣର, ନୈତିକତାର ଓ ମନୋବୃତ୍ତିର ଯେଉଁ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ଦେଖୁଥାଉଁ ତାହାର କାରଣ ହେଲା ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ କ୍ରମବିକାଶର ଏକ ବିଶେଷ ସ୍ତରରେ ରହିଛି। କିଏ କ୍ରମବିକାଶର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତରରେ ରହିଛି ତ କିଏ ବହୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି। କ୍ରମବିକାଶକୁ ଗୋଟିଲ ନିଶୁଣି ବା ସିଡ଼ି ବୋଲି ଧରାଗଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସେହି ନିଶୁଣି ବା ସିଡ଼ିର ବିଭିନ୍ନ ସୋପାନରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ। ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ବୟସ ବୋଲି ଧରିବାକୁ ହେବ; ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ତାହାର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଛି ସେ କ୍ରମବିକାଶର

Scanned by CamScanner

ଉପର ସ୍ତରରେ ରହିଛି । ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ବହୁ ପରେ ତାହାର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଛି ସେ ନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ଅଛି । ବୟସ୍କ ଆତ୍ମାର ବହୁ ଉନ୍ନତି ହୋଇ ସାରିଛି । ତାହାର ଐଶ୍ୱରିକ ଗୁଣ ଓ ଶକ୍ତି ବହୁ ପରିମାଣରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ସାରିଛି । ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କ ଆତ୍ମା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରୁଅଛି । ତାହାର ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିବାର ସମୟ ହୋଇନାହିଁ, ସେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ତାରତମ୍ୟର ଏହାହିଁ କାରଣ ।

ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ତାରତମ୍ୟ କଥା କୁହାଗଲା, ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ତାରତମ୍ୟ ରହିଛି ଓ ତାହାର କାରଣ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଇଆ । କ୍ରମବିକାଶର ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଦେଶରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ଲୋକମାନେ କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଥିବା ହେତୁ ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଭୌତିକ, ନୈତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତାରତମ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି କ୍ରମବିକାଶର ମଧ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଛି । ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ କରିଥିବା ଓ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ମହାନ୍ ଆତ୍ମା ସବୁ ରହିଛନ୍ତି; ତଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଥିବା ଆତ୍ମାସବୁ ଅଛନ୍ତି ଓ ସେମାନେ କ୍ରମବିକାଶର ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଜାତି, ଦେଶ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଧର୍ମ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ତାରତମ୍ୟ ସବୁ ବାହ୍ୟିକ ଓ କ୍ରମବିକାଶ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ତାହାର ବିଶେଷ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ନାହିଁ । ଅନ୍ତରର ତାରତମ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ତାରତମ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ତାହାର କାରଣ ପ୍ରଧାନତଃ ଆତ୍ମାର ବୟସ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର ଦିନେ ଶୁଦ୍ଧ ପୂତ ଓ ପବିତ୍ର ହେବ ଓ ସେ କ୍ରମବିକାଶର ଶେଷ ସୀମାକୁ ଯିବ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି ମନେକରି ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ଭାବକୁ ଜୀବନର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା ଉଚିତ ।

ପ୍ର– ଯେଉଁ ମହାତ୍ମାମାନେ ଜନ୍ମମରଣ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଲେଣି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ? ଯେଉଁମାନେ କ୍ରମ ବିକାଶର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତରରେ ଅଛନ୍ତି ଓ ଯେଉଁମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ

Scanned by CamScanner

ସହିତ ସମାନ ସ୍ତରରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ– ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧ, ବୁଦ୍ଧ, ମୁକ୍ତ ମହାତ୍ମାମାନେ (ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Adepts ବୋଲି କୁହାଯାଏ) ଉଚ୍ଚତମ ଅଦୃଶ୍ୟ ଲୋକରେ ରହି ମାନବ ଜାତିର ନୈତିକ ଓ ଆଧାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଲାଗି ଅହରହ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ କାର୍ଯ୍ୟର ପଦ୍ଧତି ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞ। ଅତଏବ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି କରିବା, ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପନ୍ଥାଦ୍ୱାରା ମାନବ ସମାଜର ସେବା କରିବା ଓ ନିଜକୁ ଶୁଦ୍ଧ ପୂତ ଓ ପବିତ୍ର କରିବା। ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଭାର କିଞ୍ଚିତ ପରିମାଣରେ ଲାଘବ କରିପାରିବା।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମାନ ସ୍ତରରେ ଥିବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର ଭ୍ରାତୃଭାବ ରହିବା ଉଚିତ। ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରକାର ସନ୍ଦେହ ବା ଅବିଶ୍ୱାସ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଅନ୍ୟ ଜାତି ଓ ଅନ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମେ ବନ୍ଧୁଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ଉଚିତ। ଗର୍ବ ଅହଂକାର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ। ଅନ୍ୟ ଜାତିର ବା ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୋଷ ତ୍ରୁଟି ପ୍ରତି ସଚେତନ ନ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କର ଭଲ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବା ଉଚିତ। କ୍ରମବିକାଶର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି; ଯଥା : ଅସଭ୍ୟ, ବର୍ବର, ଆଦିବାସୀ ଓ ସମାଜର ନିମ୍ନସ୍ତରରେ ଥିବା ଅବହେଳିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୟା ଭାବ ଓ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ମନୋବୃତ୍ତି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯେପରି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ ନ ହୁଏ ସେଥିପ୍ରତି ଆମ୍ଭେମାନେ ସଚେଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ। ଆମ ଦେଶର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷାରୁ ବଞ୍ଚିତ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କଷାଘାତରେ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ। ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ନାନା ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ। ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଲାଘବ କରିବା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ। ଏହା ଏକ ରାଜନୈତିକ ବା ସାମାଜିକ ସମସ୍ୟା ବୋଲି କହି ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଥିରୁ ଅଲଗା

Scanned by CamScanner

ରହିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ଏ ଦିଗରେ ଯଥା ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ।

ବିପଥଗାମୀ ଲୋକକୁ ସତ୍ ପଥକୁ ଆଣିବା, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିବା ଲୋକକୁ ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରିବା, ଶାରୀରିକ ବ୍ୟାଧିରେ ଭୋଗୁଥିବା ଲୋକର ଚିକିତ୍ସାର ଆୟୋଜନ କରିବା, କ୍ଷୁଧାତୁର ଲୋକକୁ ଖାଦ୍ୟ ଦାନ କରିବା, ପରିଧାନ ବିହୀନ ଲୋକକୁ ବସ୍ତ୍ରଦାନ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ବହୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାଧ୍ୟମତେ କରି ପାରିବା ଓ କରାଇବା ଉଚିତ।

ପ୍ର- ନିମ୍ନତର ରାଜ୍ୟରେ ଥିବା ଜୀବମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ- ନିମ୍ନତର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରାଣୀଜଗତ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ଜଗତ ସହିତ ଆମ୍ଭେମାନେ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ। ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବଦା ସଦୟ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ। ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କଠୋର ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବ୍ୟବହାର ଅତି ଗର୍ହିତ କାର୍ଯ୍ୟ। ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନେକ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉ ଓ ସେମାନେ ଆମର ବହୁ ଉପକାର କରନ୍ତି। ଗାଈ, ବଳଦ, ଘୋଡ଼ା, ହାତୀ, କୁକୁର ଆଦି ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବହୁ ଉପକାର ପାଉ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦାନରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହର କରୁ। ଆମେ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ବା କ୍ରୀଡ଼ା ପାଇଁ ଅନେକ ଜନ୍ତୁ ହତ୍ୟା କରୁ। ଏହାଠାରୁ ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟ ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ? ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦୟ ବ୍ୟବହାର କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନଦ୍ୱାରା ଆପଣାର କଲେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୂତ ଉପକାର ହୁଏ। ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଏହାଦ୍ୱାରା କେତେକ ଶ୍ରେଣୀର ପ୍ରାଣୀ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୁଅନ୍ତି।

ଉଦ୍ଭିଦମାନେ ମଧ୍ୟ ସୁଖଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି; କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କାମଦେହର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥାଏ। ଅତଏବ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଗଛ କାଟିବା, ଫୁଲ, ଫଳ ଛିଣ୍ଡାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଏହାଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଭିଦଗୁଡ଼ିକ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ଆଜିକାଲି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ପ୍ରମାଣ କଲେଣି ଯେ, ନିକଟରେ ଘଟୁଥିବା

Scanned by CamScanner

ଯେ କୌଣସି ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଉଦ୍ଭିଦମାନେ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ଏପରିକି ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲୋକକୁ ସେମାନେ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି। ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ର ସାହଯ୍ୟରେ ଉଦ୍ଭିଦମାନଙ୍କର ଏହି ଅନୁଭବ ଶକ୍ତି ଜଣାପଡ଼େ ତାକୁ Lie Detector ବୋଲି କହନ୍ତି।

ଏହି କାରଣରୁ ଭାରତ ବର୍ଷରେ ପୂର୍ବ କାଳରେ ବଟ, ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ପ୍ରଭୃତି ବୃହତ୍ ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକୁ ଦେବତାଜ୍ଞାନରେ ଲୋକମାନେ ପୂଜା କରୁଥିଲେ ଓ ଏହିସବୁ ବୃକ୍ଷକୁ କେହ କାଟୁ ନଥିଲେ ବା ନଷ୍ଟ କରୁ ନଥିଲେ।

ପ୍ର– ଆପଣ ଆଗରୁ କହିଲେ ଯେ, ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ, ବୁଦ୍ଧ, ପବିତ୍ର ମହାତ୍ମାମାନେ (ଯାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Adepts ବୋଲି କୁହାଯାଏ) ଉଚ୍ଚତମ ଅଦୃଶ୍ୟ ଲୋକରେ ରହି ମାନବ ଜାତିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଲାଗି ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଟିକିଏ ଭଲ କରି ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– ଏହି ମହାତ୍ମାମାନେ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ (Adepts)। ଏମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି ଓ ସେମାନେ ଜନ୍ମମରଣ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ମୋକ୍ଷ ବା ନିର୍ବାଣର ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରି ସେହି ଆନନ୍ଦମୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ପାରିଥାନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ମୋକ୍ଷ ବା ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତି। ସମଗ୍ର ମାନବଜାତି ପ୍ରତି ସେ କରୁଣା ଅନୁଭବ କରି ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଲୋକରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ରହି ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ମହାତ୍ମାମାନେ ଗୁପ୍ତ ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀର (Occult Heirarchy) ସଭ୍ୟ ଓ ଏହି ଗୁପ୍ତ ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନ (Inner Government of the world)ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି।

ପ୍ର– ଗୁପ୍ତ ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀ କ'ଣ ଓ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନ କ'ଣ ଟିକିଏ ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକର ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାସନ ସଂସ୍ଥା ଅଛି। ବହୁ ଉଚ୍ଚତର ଲୋକରୁ ଏ ଶାସନ କରାଯାଏ ଓ ଯେଉଁମାନେ ଏ

Scanned by CamScanner

ଶାସନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଗୁପ୍ତଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀ (Occult Heirarchy) ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରନ୍ତି। ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱ ନିୟମ (Cosmic Laws) ଦ୍ୱାରା ଜୀବନର କ୍ରମବିକାଶ ଚାଲିଛି, ସେହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଯେପରି ଯଥାଯଥ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ ରାଯାଏ ତାହା ଦେଖିବା ଏହି ଶାସକମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ।

ସବୁ ଶାସନ ସଂସ୍ଥାର ଯେପରି ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏହି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନ ସଂସ୍ଥାର ସେହିପରି ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଅଛନ୍ତି। ସେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ନୁହେଁ, ସମଗ୍ର ଜୀବନ ପ୍ରବାହର ଧାତବ ରାଜ୍ୟ, ଉଦ୍ଭିଦ ରାଜ୍ୟ, ପ୍ରାଣୀ ରାଜ୍ୟ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି। ଦେବତାମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କରି ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛି। କ୍ରମବିକାଶର ବହୁ ଧାରା ଅଛି। ଦେବତାମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ (Deva evolution) ସେହି ଧାରାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ।

ଗୁପ୍ତ ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀର ତିନୋଟି ବିଭାଗ ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଭାଗରେ ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନର ମୁଖ୍ୟଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ଉପରେ ଯେଉଁ ତିନୋଟି ବିଭାଗ କଥା କୁହାଗଲା ତାହା ହେଉଛି ଶାସନ ବିଭାଗ, ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗ ଓ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକାରିଣୀ ଶକ୍ତିର (Creative Energy) ପରିଚାଳନା ବିଭାଗ। ଶାସନ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟଙ୍କର ପଦବୀ ହେଲା 'ମନୁ' ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପଦବୀରେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ଅଛନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଳ ଜାତି ଗୋଟିଏ ମନୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପଞ୍ଚମ ମୌଳିକ ଜାତି ଆର୍ଯ୍ୟ। ତହିଁରେ ମନୁ ହେଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ। ମନୁଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ହେଲା ନୂତନ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ଗଢ଼ିବା ଓ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବା। ଏଥିଲାଗି ପୃଥିବୀର କେତେକ ଦେଶ ବା ମହାଦେଶ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ନୂତନ ଦେଶ ବା ମହାଦେଶ ଗଢ଼ାଯାଏ। ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ଜଳଭାଗ ଓ ସ୍ଥଳଭାଗ ଯେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି ପୂର୍ବ ଦୁଇଟି ମୂଳ ଜାତି ସମୟରେ ସେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲା। ସେତେବେଳେ

Scanned by CamScanner

ଥିବା ବହୁ ସ୍ଥଳଭାଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗଭୀର ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଲୀନପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଓ ସେତେବେଳେ ଗଭୀର ସମୁଦ୍ର ଥିବା ବହୁ ସ୍ଥାନରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂତନ ସ୍ଥଳଭାଗ ରହିଛି ଓ ଲୋକମାନଙ୍କର ବାସସ୍ଥଳୀ ହୋଇଛି। ଠିକ୍ ସେହିପରି ଷଷ୍ଠ ମୌଳିକ ଜାତି ବେଳକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଜଳଭାଗ ଓ ସ୍ଥଳଭାଗ ସେହି ପରି ନ ଥିବ। ସେ ଯାହା ହେଉ, ମନେ ରଖିବାର କଥା ଯେ ମନୁ କେବଳ ନୂତନ ଜାତି ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ନାହିଁ, ନୂତନ ଦେଶ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଓ ନୂତନ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହନ୍ତି। ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟଙ୍କୁ 'ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ' କୁହାଯାଏ। ସେ ନୂତନ ଧର୍ମ ଓ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଚଳନ କରନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ପୁରାତନ ଧର୍ମ ଓ ଶିକ୍ଷା କୁସଂସ୍କାର ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ବିକୃତ ରୂପ ଧାରଣ କରେ ସେତେବେଳେ ନୂତନ ଧର୍ମ ଓ ଶିକ୍ଷାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ। ସେତେବେଳେ ନିଜେ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ବା ତାଙ୍କର କେହି ଶିଷ୍ୟ ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ନୂତନ ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର କରନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଋଷି ମୈତ୍ରେୟ ଆମର ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଅଛନ୍ତି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କହେ, ଋଷି ମୈତ୍ରେୟହିଁ ଯିଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ ଓ ମହାଭାରତର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭାବରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ମାଧ୍ୟମରେ କର୍ମଯୋଗ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ। ସେହି ମହାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ରାମାନୁଜାଚାର୍ଯ୍ୟ ରୂପରେ ବିଶିଷ୍ଟାଦ୍ୱୈତ ପରିବେଷଣ କରିଯାଇଛନ୍ତି। ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟଙ୍କର ପଦବୀ ହେଲା ମହାଚୋହାନ୍। ସେ ମନୁ ଓ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଅଧୀନରେ ନ ଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟର ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି। ଅତଏବ ମନୁ, ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଓ ମହାଚୋହାନ୍ ଏହି ତିନି ପଦବୀର ଅଧିକାରୀ ପୁରୁଷମାନେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବହୁ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ (Adepts) କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି।

ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ଉପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶାସକମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ୍ ବେଶୀ ନୁହେଁ। ସେମାନେ ମୋକ୍ଷ ଲାଭ କଲା ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧାରଣ କରି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସକମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସେବା

Scanned by CamScanner

କରିବା ନିମନ୍ତେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ରହିଛନ୍ତି। ସେମାନେ କୌଣସି ଏକ ଦେଶର ବା ଜାତିର ଲୋକ ନୁହନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ରହିଛନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧାରଣ କରିଥିବା ହେତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୂଲୋକରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ କିନ୍ତୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ସେମାନେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହରେ ଉଚ୍ଚତର ଅଦୃଶ୍ୟ ଲୋକକୁ ଯାଇ ପାରନ୍ତି ଓ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଲୋକ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖି ଥାନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ଥିଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କେହି ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ସାଧାରଣତଃ ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କର ବାସ କରନ୍ତି।

ପ୍ର– ଗୁପ୍ତ ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀ (Occult Heirarchy) କହିଲେ କ'ଣ କେବଳ ଶାସନ, ଶିକ୍ଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି ବିଭାଗର ତିନି ମୁଖ୍ୟ, ଯଥା: ମନୁ, ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଓ ମହାଚୋହାନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଯେ ସମଗ୍ର ଜୀବନ ପ୍ରବାହର କ୍ରମବିକାଶ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମିଶାଇ ଏହି ଚାରିଜଣଙ୍କୁ ବୁଝାଏ ନାଁ ଏଥିରେ ଅନ୍ୟ କେହି ସବୁ ଅଛନ୍ତି ?

ଉ– ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ମହାପୁରୁଷ ଏ ପୃଥିବୀ ଗୋଲକର ସବୁପ୍ରକାର ଜୀବନ ପ୍ରବାହ କ୍ରମାବିକାଶ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ 'ରାଜା' (King) ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ନାମ ଶନତ୍ କୁମାର। ସେ ପ୍ରାୟ ୬୫,୦୦,୦୦୦ (Six and a half million years) ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶୁକ୍ର (Venus) ଗ୍ରହକୁ ଆସିଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର ୩ଜଣ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଆଉ ୨୬ଜଣ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ଆସିଥିଲେ। ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି ତିନିଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ନାମ ହେଲା ସନକ, ସନନ୍ଦ ଓ ସନାତନ। Venus ଗ୍ରହ ଆମର ପୃଥିବୀ ଗୋଲକଠାରୁ ବହୁ ଉନ୍ନତ ଥିବାରୁ ପୃଥିବୀର କ୍ରମବିକାଶ ପାଇଁ ଏହି ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା। ବର୍ତ୍ତମାନ ମହର୍ଷି ସନତ୍ କୁମାର ଓ ତାଙ୍କର ତିନି ଶିଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆସିଥିବା ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରି ଚାଲିଗଲେଣି। ସନତ୍ କୁମାର ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀ ଗୋଲକରେ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର (Solar Logos) ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ଅଛନ୍ତି।

ମହର୍ଷି ସନତ୍ କୁମାରଙ୍କ ଭୌତିକ ଶରୀର ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଚିର ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ଥାଏ; କାରଣ ସେ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଠାରୁ

Scanned by CamScanner

ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଶରୀର କ୍ରିୟାଶକ୍ତି (Will-Power) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଓ ସେହି ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଶରୀର ସର୍ବଦା ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ଥାଏ।

ପ୍ରଭୁ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ଯେ କି ଭାରତବର୍ଷରେ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ଯାହାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାରୁ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିଲା ସେ ସନତ୍‌କୁମାରଙ୍କର ତଳେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛନ୍ତି। ଆମ ପୃଥିବୀ ଶୃଙ୍ଖଳର (Earth Chain) ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକରୁ କେବଳ ସେ ଏକା ଏପରି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ପୂର୍ବତନ ବୁଦ୍ଧମାନେ ପୂର୍ବ ଶୃଙ୍ଖଳର ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକରୁ ଆସିଥିଲେ।

ପ୍ରଭୁ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ଯେତେବେଳେ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଥିଲେ(ଋଷି ମୈତ୍ରେୟଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ) ସେତେବେଳେ ସେ ବହୁବାର ପୃଥିବୀରେ ନୂତନ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ୬୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସେ ବ୍ୟାସ ମୁନିରୂପେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ୪୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସେ ମିଶର ଦେଶକୁ ହନିସ୍ ରୂପରେ; ଆରବ ଦେଶକୁ ତେହୁତି (Tehuti) ବା ଟଥ୍ (Thoth) ରୂପେ ଆସିଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ୩୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସେ ପାରସ୍ୟ ଦେଶର ୨୯ତମ ଜୋରାଷ୍ଟର (Zorastar) ରୂପେ ଆସିଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ୯୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗ୍ରୀକ୍ ଓ ରୋମାନ୍ (Greek and Roman) ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅର୍‌ଫ୍ୟୁୟସ (Orpheus) ରୂପେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ।

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଋଷି ମୈତ୍ରେୟ (Lord Maitreya) ବର୍ତ୍ତମାନ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଅଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଠିକ୍ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ତଳେ। ସେ ମଧ୍ୟ ପୃଥିବୀକୁ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର ନିମନ୍ତେ ଦୁଇଥର ଆସିଛନ୍ତି। ପୁଣି କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହୋଇ ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ନୂତନ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଏ ଦୁଇ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଜନ୍ମ ବିଷୟରେ ଟିକିଏ ରହସ୍ୟ ଅଛି। ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ୧୭ ବର୍ଷ ରହିଥିଲେ ଓ ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୋପରେ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଭକ୍ତି ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ। ଏହା ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଧର୍ମ

Scanned by CamScanner

ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ ସେ ପ୍ରାୟ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏହା କରିଥିଲେ। ଏ ଦୁଇଥର ଯାକ ଋଷି ମୈତ୍ରେୟ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଗୋପର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିସାବରେ ସେତେବେଳେକାର ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ (ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରଭୁ ବୁଦ୍ଧ) ତାଙ୍କୁ ଆଛନ୍ନ କରି ରଖିଥିଲେ (overshadowed)।

ଏହା ପରେ ଋଷି ମୈତ୍ରେୟ ୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରୂପେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ। New Testamentରୁ ଜଣା ଯାଏ ଯେ ଜଣେ Hebrew ଯୁବକ ୩୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଏହି ଯୁବକଙ୍କ ନାମ ଥିଲା Master Jesus । ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ (Lord Christ) ଏହି Hebrew ଯୁବକଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଥିଲେ ଓ ଏହି ଘଟଣାକୁ Baptism of Jesus ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ତାହାପରେ ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ (Jesus the Christ)ନାମରେ ଖ୍ୟାତି ଲାଭ କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ମାତ୍ର ୩ ବର୍ଷ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରବା ପରେ ଜେରୁଜେଲମ (Jerusalem) ସହରରେ ଟେକା ମାଡ଼ରେତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା ଓ ତାଙ୍କର ମୃତ ଦେହକୁ ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ଟାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର ଏହାଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ ହୋଇ ନଥିଲା। ତାଙ୍କର ଭୌତିକ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହରେ ପ୍ରାୟ ୪୦ ବର୍ଷ କିମ୍ବା ଆହୁରି ଅଧିକ କାଳ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ।

ମହାଚୋହାନ (Mahachohan) ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ଏକା ସ୍ତରରେ ଥାଆନ୍ତି। ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେ ସବୁ ଶକ୍ତିର ନିୟନ୍ତା, ପରିଚାଳକ ଓ ସଂଗଠକ। ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଶିକ୍ଷା ଓ ସହଜାତ ମନୋବୃତ୍ତି ଭେଦରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ୭ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି। ଶାସନ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ରଶ୍ମିର (Ray one) ଲୋକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ସେମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି 'ମନୁ'। ତେଣୁ ଶାସନ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ 'ମନୁ' ପ୍ରଥମ ରଶ୍ମିର ପ୍ରଭୁ। ସେହିପରି ଦାର୍ଶନିକ ଓ ଶିକ୍ଷାବିତ୍‌ମାନଙ୍କୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ରଶ୍ମିର ଲୋକ ବୋଲି ଧରାଯାଏ। ଏବଂ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ

Scanned by CamScanner

ରଶ୍ମିର ପ୍ରଭୁ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ। ଏହି ଦୁଇ ରଶ୍ମିର ଲୋକମାନଙ୍କ ଛଡ଼ା ବାକି ୫ଟି ରଶ୍ମିର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି। ବୈଜ୍ଞାନିକ, କଳାକାର ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ଏହି ୫ଟି ରଶ୍ମିର ଲୋକ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରଶ୍ମି ଜଣେ ଚୋହାନଙ୍କ (Adept) ଅଧୀନରେ ଅଛି। ଏହି ୫ ଜଣ ଚୋହାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ହେଲେ ମହାଚୋହାନ। ଏଥିଲାଗି ତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚଟି ରଶ୍ମିର ପ୍ରଭୁ (Lord of the five Rays) ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କିଛି କଳ୍ପନା କରି ପାରବା ନାହିଁ। ପୃଥିବୀରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶ ଦେଖୁଥାଇଁ ତାହା, ମହାଚୋହାନଙ୍କ ଶକ୍ତି ଆଗରେ ପିଲାଖେଳ ମାତ୍ର।

ମହାଚୋହାନ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନର ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ (Record Keeper)। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ସେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରନ୍ତି ଓ ଏହି ଲିପିକାକୁ Golden Book ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର ସଭ୍ୟତା ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଉପଦେଷ୍ଟା ଓ ପରିଚାଳକ। ଦାର୍ଶନିକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଓ ଯେକୌଣସି ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିର ସେ ବି ପ୍ରେରଣାଦାତା । ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ଗଭୀରତା ଜାଣିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ। ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ତାଙ୍କର ନଖଦର୍ପଣରେ ରହିଛି। ତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଓ ଗଭୀରତା ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରେ। ସେଥିରେ କଠୋରତା ଓ କୋମଳତା ମିଶି ରହିଛି। ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଭାରତୀୟ ଶରୀରରେ, ଭାରତୀୟ ପୋଷାକରେ ଓ ଏକ ଧଳା ପଗଡ଼ି ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି।

ମନୁ ମଧ୍ୟ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଓ ମହାଚୋହାନଙ୍କ ସହିତ ଏକା ସ୍ତରରେ ଥାନ୍ତି। ମନୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କଥା ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଇଟି ମନୁ ଅଛନ୍ତି। ଚତୁର୍ଥ ମୌଳିକ ଜାତିର ମନୁ ଚାକ୍ଷୁସ ଓ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ ଜାତିର ମନୁ ବୈବସ୍ୱତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀରେ ରହିଛନ୍ତି। ଚାକ୍ଷୁସ ମନୁ ଚୀନ୍, ଜାପାନ, ବର୍ମା ଓ ଶ୍ୟାମ ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ନିଅନ୍ତି। ସେ ଚୀନ୍ ଦେଶରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ଚତୁର୍ଥ ମୂଳ ଜାତି ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ। ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପଞ୍ଚମ ମୂଳ

Scanned by CamScanner

ଜାତିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା। ସେ ହିମାଳୟରେ ଋଷ ମୈତ୍ରେୟଙ୍କର ବାସଭବନ ପାଖରେ ରହନ୍ତି।

ମନୁ, ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଓ ମହାଚୋହାନଙ୍କ ତଳକୁ ବହୁ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ (Adepts) ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧରି ରହିଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ୬୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେବ ଓ ସେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ନିର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରନ୍ତି। ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଜଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ପରିଚିତ; କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେରଣାରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ପୃଥିବୀରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ମହାତମା କୁତ୍‌ହୁମି (Master Moot Humi) ଓ ମହାତମା ମୌର୍ଯ୍ୟ (Master Mourya) । ମହାତ୍ମା କୁତହୁମି ପୂର୍ବଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ଦାର୍ଶନିକ ପାଇଥାଗୋରାସ୍ (Pythagoras) ଭାବରେ ଓ ନାଗାର୍ଜ୍ଜୁନ ଭାବରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ପାଇଥାଗୋରାସ ଜଣେ ବିଖ୍ୟାତ ଦାର୍ଶନିକ ଥିଲେ ଓ ସେ ପ୍ରାୟ ୨୬୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ। ନାଗାର୍ଜ୍ଜୁନ ବୌଦ୍ଧଧର୍ମର ଜଣେ ବିଖ୍ୟାତ ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ ଓ ଶୂନ୍ୟବାଦର ପ୍ରଚାରକ ଥିଲେ। ସେ ପ୍ରାୟ ୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ। ମହାତ୍ମା କୁତ୍‌ହୁମି ଷଷ୍ଠ ମୌଳିକ ଜାତିର ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ହେବେ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି।

ସେ ଜଣେ କାଶ୍ମୀର ଦେଶର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ ଇଂଲିସ୍ ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ଗୋରା। ସେ ଗତ ଶତାବ୍ଦୀରେ ୟୁରୋପରେ ଶିକ୍ଷାଲାଭ କରିଥିଲେ। ସେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷାବିତ୍, ସଙ୍ଗୀତଜ୍ଞ ଏବଂ ଫରାସୀ ଓ ଜର୍ମାନି ଭାଷା ଭଲ ରୂପେ ଜାଣନ୍ତି। ସେ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧନ୍ତି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ରକମ ଟୋପି ବା ପଗଡ଼ି ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍ଧନ୍ତି ନାହିଁ। ସେହିପରି ମହାତ୍ମା ମୌର୍ଯ୍ୟ ଷଷ୍ଠ ମୌଳିକ ଜାତିର ମନୁ ହେବା ଜଣା ଯାଇଛି। ସେ ଜଣେ ରାଜପୁତ୍ ରାଜା ରୂପେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ଗତ ଜନ୍ମମାନଙ୍କରେ ରାଜା ଓ ଶାସକ ଥିଲେ। ସେ ତିବ୍ବତ୍‌ରେ ମହାତ୍ମା କୁତ୍‌ହୁମିଙ୍କ ବାସ ଭବନ ନିକଟରେ ରହନ୍ତି। ସେ ଧଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧନ୍ତି ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି।

ଋଷି ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କୁ Nilgiri Master ବୋଲି କହନ୍ତି ସେ Adyar ଠାରୁ ୮୦ ମାଇଲ୍ ଦୂର ତିରୁଭଲମ୍‌ରେ (Tiruvallum) ରହନ୍ତି।

Scanned by CamScanner

ରସାୟନ ବିଦ୍ୟା ଓ ଗଣିତ ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଦ୍ୟାରେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହୀ । ଭାରତ ବର୍ଷ ତାଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ରହିଛି ।

ଭେନିସିଆନ୍ ମାଷ୍ଟର (Venetian Master) Veniceରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ମହାତ୍ମା ସେରାପିସ୍ (Master Serapis) ଗ୍ରୀକ୍ ଦେଶରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ମିଶର ଦେଶରେ ହୋଇଥିଲା । ସେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ସମତାର (harmony) ଚୋହାନ୍ ।

ମହାତ୍ମା ହିଲାରିଅନ୍‌ଙ୍କ (Master Hilarion) ପ୍ରେରଣାରେ ଦୁଇଟି ଅମୂଲ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ରଚିତ ହୋଇଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ମାବେଲ କଲିନ୍‌ସଙ୍କର (Mabel Collins) Light on the Path ଓ ମାଡାମ୍ ବ୍ଲାଭାଟ୍‌ସ୍କିଙ୍କର (Madam Blavatsky) Voice of the Silence । ସେ କ୍ରିଟାନ୍ (Cretan)ଦେଶୀୟ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ମହାତ୍ମା ସେରାପିସ୍‌ଙ୍କ ପରି ମିଶରରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ପୃଥିବୀର ବଡ଼ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗବେଷଣା ଲାଗି ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରନ୍ତି ।

ମହାତ୍ମା ଜିସସ୍ (Master Jesus) ୨୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ଥିଲେ ଓ ୩୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଭଗବାନ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜିସସ୍‌ଙ୍କର ପବିତ୍ର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମରେ ନାମିତ ହେଲେ । Jesus ପୁନର୍ବାର Apollonius of Tyana ଭାବରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ସେହି ଜନ୍ମରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରିଥିଲେ । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଇବେରିଆ ଦେଶର ଶରୀର (Syrian Body) ଧାରଣ କରି Mount Lebanonରେ ଥିବା Druses ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ଧଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧନ୍ତି ଓ ଏକ ଧଳା ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧନ୍ତି ।

ମହାତ୍ମା ରାକୋଜି (Master Rakoczi) ରାଜବଂଶର ଶେଷ ଦାୟାଦ । ସେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ହଙ୍ଗେରୀରେ (Hungary) ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଦେଶରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ବହୁତ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି । ତ୍ରୟୋଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ

Scanned by CamScanner

ରୋଜର୍ ବେକନ୍ (Roger Bocon) ଭାବରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଓ ସପ୍ତାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ବେକନ୍ (Francis Bacon) ଭାବରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ସେକ୍‌ସପିଅର୍‌ଙ୍କ ନାମରେ (Shakespeare) ବହୁ ନାଟକ ଲେଖିଥିଲେ। ଏହି ମହାତ୍ମା ୟୁରୋପରେ ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି ଓ ମାସୋନରୀ (Masonry) ସଂସ୍ଥାର ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ପ୍ରଭୃତି କର୍ମକାଣ୍ଡ ସହିତ ସେ ବହୁ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ।

ମହାତ୍ମା ଢ୍ୱାଲ୍‌କୁଲ୍ (Master Dzwal Kul) ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ପ୍ରାୟ ଷଷ୍ଠ ଶତାବ୍ଦୀର ବୌଦ୍ଧ ଶିକ୍ଷକ ଆର୍ଯ୍ୟସଂଘ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ। ତାଙ୍କର ଶରୀରର ଆକୃତି ତିବ୍ବତୀୟମାନଙ୍କ ପରି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେହି ଶରୀରରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ଅଳ୍ପ କେତେକ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସେ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଥିଲେ। ମହାତ୍ମା କୁତ୍‌ହୁମୀଙ୍କର (Master K.H.) ଶିଷ୍ୟତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା ପରେ ସେ ତାଙ୍କର ଘର ନିକଟରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର କୁଟୀର ନିଜ ହସ୍ତରେ ନିର୍ମାଣ କରି ସେହିଠାରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାସ କରୁଛନ୍ତି।

ଗତ ଜନ୍ମ ମାନଙ୍କରେ Thomas More ଓ Thomas Vaughan ନାମରେ ପରିଚିତ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ହୋଇସାରିଲେଣି।

ଯେଉଁ କେତେକ ମହାତ୍ମା ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ପରିଚିତ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟ ଉପରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଗଲା। ସେମାନେ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର (ସନତ୍, ସନକ୍, ସନଦ୍ ଓ ସନାତନ - ଏହି ଚାରିକୁମାରଙ୍କ ଛଡ଼ା) ପାର୍ଥିବ ଶରୀର ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଓ ଅକର୍ମଣ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ କାର୍ଯ୍ୟର ସୁବିଧାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନୂତନ ଭୌତିକ ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ସେହି ଶରୀର ଯେ କୌଣସି ଦେଶର ହୋଇପାରେ। ଅଟୁଟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ଓ କାମନା ବାସନା ବିହୀନ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ଏକ ଶରୀରରେ ବହୁକାଳବାସ କରି ପାରନ୍ତି। ସବୁ ମହାତ୍ମାମାନେ ସବୁବେଳେ ଯୁବକ ପରି ଦେଖାଯାନ୍ତି, ଯଦିଓ ସୋମନେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର

Scanned by CamScanner

ଜୀବନ କାଳଠାରୁ ବହୁ ଅଧିକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିବାର ପ୍ରମାଣ ରହିଛି ।

ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ମାନେ ଭୌତିକ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ରମ ବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ୫୦ ବା ୬୦ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ Master ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଅତଏବ ସବୁ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ (Adepts) Masters ନୁହନ୍ତି ।

ପ୍ର– ମହାତ୍ମାମାନେ (Adept) କଣ କରନ୍ତି ?

ଉ– ସେମାନେ ବହୁ ଉପାୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ଓ ପ୍ରଗତିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ଉଚ୍ଚତମ ଲୋକରୁ ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ବର୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚତର ମାନସ ଲୋକରୁ ସେମାନେ ମହତ୍ ଆଦର୍ଶ ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାର ଚିନ୍ତାଧାରା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତି । ସେହି ଲୋକରୁ ସେ ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ନିମ୍ନମାନସ ଲୋକରେ ଥିବା ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ଚିନ୍ତାମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ପାର୍ଥିବ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଉପଯୁକ୍ତ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରନ୍ତି । ଭୂବଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସଂସାରରେ ବଂଚିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିପରି ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ବିଷୟର ଶିକ୍ଷା ଓ ତାଲିମ ଦିଅନ୍ତି । ପୃଥିବୀର ରାଜନୀତିଜ୍ଞ, ଶାସକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଓ ବୁଦ୍ଧିଜୀବିମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ଓ କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀ କିପରି ଭାବରେ ସତ୍ ପଥରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରବାକୁ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ସେ ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି କୌଣସି ସମୟରେ କେହି କେହି ମହାତ୍ମା ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ଏକ ନୂତନ ଧର୍ମ ବା ଦର୍ଶନ ପ୍ରଚାର

Scanned by CamScanner

କରିଥାନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ଏକ ନୂତନ ସଭ୍ୟତାର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ ସେହି ସଭ୍ୟତାର ଉପଯୁକ୍ତ ଦର୍ଶନ ବା ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରାଯାଇଥାଏ ।

ପ୍ର– ପୃଥିବୀରେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକ କୌଣସି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ମହାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିବ କି ?

ଉ– ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିପାରିବ ଯେ ସେ ଜଣେ ଅସାଧାରଣ ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦେଖିଛି । ସେ ଯେ ଜଣେ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ମହାତ୍ମା (Adept) ଏ କଥା ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ତାଙ୍କର କାରଣ ଶରୀର (Casual body) ଦେଖିବା ପ୍ରୟୋଜନ । ତାଙ୍କର ବୃହତ୍ କାରଣ ଶରୀର ପ୍ରାୟ ଏକ ମାଇଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବ୍ୟାପ୍ତ । ତାଙ୍କର ଆଭା (aura) ଓ ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅତି ସୁନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣାଢ୍ୟ ଆଲୋକର ଦୀପ୍ତି ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ମହାତ୍ମା ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ବୋଲି ଚିହ୍ନି ହେବ । ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ନ ହେଲେ ସାଧାରଣ ଲୋକ କାହାରି କାରଣ ଶରୀର ଦେଖି ପାରିବ ନାହିଁ ଓ ସେଥିଲାଗି କୌଣସି ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଓ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ । ତଥାପି ତାଙ୍କର ପାର୍ଥିବ ଶରୀରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଦିପ୍ତି ଓ ମୁଖମଣ୍ଡଳର କମନୀୟତାରୁ ସେ ଯେ ଜଣେ ଅସାଧାରଣ ମହାପୁରୁଷ ଏହା ଜାଣି ପାରିବ ।

Scanned by CamScanner

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟ

ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାର ପଥ

ପ୍ର– ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି କିପରି ସାହାଯ୍ୟ କରେ ?

ଉ– ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ଧୀର କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ; କାରଣ ଏହା କ୍ରମବିକାଶ ଯୋଜନାର ନୀତି ଓ ନିୟମ । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ମନୁଷ୍ୟର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାରେ ସାହଯ୍ୟ କରିଥାଏ। ଏହି ସାହାଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧିଲାଭର ସମୟ ବହୁତ କମିଯାଏ। ଯାହା ବହୁ ଜନ୍ମ ଓ ବହୁ ଶତ ବର୍ଷ ଲାଗିଥାନ୍ତା ତାହା ଅଳ୍ପ କେତେକ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରବଳ ଚେଷ୍ଟା, ମାନସିକ ଦୃଢ଼ତା ଓ ତୀବ୍ର ଆକାଂକ୍ଷା ଥିବା ଦରକାର।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସ୍କୁଲ୍ (Inner School) ଅଛି ଓ ସେଠାରେ କେତେକ କଠୋର ସାଧନାର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ। ଯେ ନିଜର ମାନସିକ ଦୃଢ଼ତା ଦ୍ୱାରା ଏହି ସାଧନା କରିପାରେ ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୁଏ। ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଏହି ସାଧନା କରିବାକୁ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଏହାର ଫଳ ବାହ୍ୟତଃ କିଛି ଜଣା ପଡ଼େ ନାହିଁ; କାରଣ ଏହି ଉନ୍ନତି ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଦେହମାନଙ୍କର ହୁଏ ଓ ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥୁଳ ଦେହରେ ଏହା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ନାହିଁ।

କଥିତ ଅଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିରେ ଯୋଗ ଦିଏ ସେ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରେ। ଅନେକ ମହାତ୍ମା ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ, ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ସୁକୃତି ହେତୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତିରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି। ଅତଏବ ଦେଖାଯିବ ଯେ ଯଦିଓ ଆମ୍ଭେମାନେ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ

Scanned by CamScanner

ବିଶେଷ କିଛି ଜାଣି ନଥାଇଁ ସେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସବୁ କିଛି ଜାଣନ୍ତି। ଯେଉଁମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ଇଚ୍ଛୁକ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ। 'ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସ୍କୁଲ'ରେ (Inner School) ଯୋଗ ଦେବା ପରେ ସେହି ସଭ୍ୟର କୌଣସି ଏକ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ। ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ନାହିଁ। ପ୍ରଥମେ ବାହ୍ୟ ମୁଖ୍ୟଙ୍କ (Outer Head) ସହିତ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ଓ ତାହା ପରେ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ମୁଖ୍ୟ, ମହାତ୍ମା ମୌର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ।

ଯଦିଓ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସ୍କୁଲର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କର ମହାତ୍ମା ମୌର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ତଥାପି ସେମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଦିଗରେକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ହେତୁ ଯଥା ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗୃହୀତ ହୋଇ ପାରନ୍ତି। ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ ବିଶେଷ କିଛି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ; କାରଣ ମହାତ୍ମାମାନେ ପୃଥିବୀର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏପରି ଏକତା ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ଯେ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ଲାଭ କରାଯାଏ।

ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବାର ପଥ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ୩ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଅଛି, ଯଥା :

(୧) ଶିକ୍ଷାନବିସ୍ ବା ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ସମୟ (Probationary Period)। ଏହି ସମୟ ଭିତରେ ସଭ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ହୁଏ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୀକ୍ଷା (Initiation) ତାକୁ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ।

(୨) ପ୍ରତିଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ଶିଷ୍ୟତ୍ୱ ସମୟ। ଏହି ସମୟ ଭିତରେ ସଭ୍ୟକୁ କୌଣସି ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ଭାବରେ ରହି ସାଧନା କରିବାକୁ

Scanned by CamScanner

ହୁଏ। ଚାରିଟି ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ ପରେ ଶିଷ୍ୟ ସିଦ୍ଧି (Adeptship) ଲାଭ କରେ।

(୩) ସିଦ୍ଧି ଲାଭ ପରେ ସଭ୍ୟଙ୍କୁ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନରେ (Inner Government of the world) ଯୋଗ ଦେଇ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ରହିବାକୁ ହୁଏ। ଏହି ସମୟର ହିସାବ କରିବା ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ପ୍ର– କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ସଂସାରୀ ତାହାର ବହୁବିଧ ସାଂସାରିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଓ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରିବା କିପରି ସମ୍ଭବ ?

ଉ– ସାଧାରଣ ସଂସାରୀ ପକ୍ଷରେ କର୍ମ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବା ସମ୍ଭବ। ସାଧାରଣ ସଂସାରୀ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର କର୍ମ କରିବାର ବହୁ ସୁଯୋଗ ପାଏ। ସେ ତାହାର ପିତା, ମାତା ଓ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଏ ଓ ତାହାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ପାଳନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଏ। ଏଥିରେ ବହୁ ତ୍ୟାଗ ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ। ଓ ସଂସାରୀ ସେହିସବୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରେ। କହିବାକୁ ଗଲେ ସଂସାରୀ ହିଁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର କର୍ମ କରିବାର ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ସୁଯୋଗ ଥାଏ।

ଜଣେ ସଂସାରୀ ସାଧାରଣତଃ ଧନ, ପଦବୀ ଓ ସାମାଜିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ; କିନ୍ତୁ ଧନ, ପଦବୀ ଓ ସାମାଜିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଲାଭ କରି ମଧ ସେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଜୀବନ ଯାପନ କରିପାରେ। ଧନ, ପଦବୀ ଓ ସାମାଜିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ନ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ଅନ୍ୟର ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କଲେ ସଂସାରୀ ଦ୍ରୁତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଲାଭ କରେ। ଧନୀ ଲୋକ ଧନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାହଯ୍ୟ କରିପାରେ। ନିଜର ପଦ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବଳରେ ଲୋକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଉପକାର କରିପାରେ। ସୁତରାଂ ସଂସାରୀ ପକ୍ଷରେ ଅନ୍ୟର ସେବା କରିବାର ବହୁବିଧ ସୁଯୋଗ ଥାଏ।

Scanned by CamScanner

ଏହା ଛଡ଼ା କର୍ମ ଯୋଗୀକୁ କର୍ମ ଫଳର ଆସକ୍ତି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହୁଏ। ଭଗବଦ୍ ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଏହି ଉପଦେଶ ହିଁ ବାରମ୍ବାର ଦେଇଛନ୍ତି। କର୍ମ ବନ୍ଧନର କାରଣ ନୁହେଁ, କର୍ମ ଫଳ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ହିଁ ବନ୍ଧନର କାରଣ। ଆସକ୍ତିବିହୀନ କର୍ମକୁହିଁ ତ୍ୟାଗ ବା ସେବା କୁହାଯାଏ। ଜଣେ ସଂସାରୀ ଆସକ୍ତିବିହୀନ ଭାବରେତାହାର ପରିବାରର ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିପାରେ। ସେ ସେହିପରି ସମାଜ ପ୍ରତି ଓ ଦେଶ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ତାହାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିପାରେ। ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରି କାହାରିଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିଦାନ ଏପରି କି କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭର ଆଶା ନ ରଖିଲେ ସଂସାରୀ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଦ୍ରୁତ ଅଗ୍ରସର ହୋଇପାରେ।

ପ୍ର– ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ତାହାହେଲେ କ'ଣ ? କେଉଁ ଲକ୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଜାଣି ପାରିବା ଯେ ଜଣେଲୋକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥ ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି ?

ଉ– ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ହେଲା ମାନବ ଜାତିର ସେବା। ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଭୌତିକ ସୁଖ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଧନ ସମ୍ପଦ, ପଦ ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କୃତିତ୍ୱର ସ୍ୱୀକୃତି ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମର ପ୍ରେରଣା; କିନ୍ତୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥର ଯାତ୍ରୀର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜନସମାଜର ସେବା। ଏହି ସେବାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥ ନିହିତ ନଥାଏ। ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସେବାରେ ନିୟୋଜିତ କରିଥିବା ଲୋକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛି ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ।

ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସେବା ନାନା ପ୍ରକାର ହୋଇପାରେ। ଜଣେ ଲେଖକ ତାହାର ରଚନା ଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଜନସମାଜରେ ପରିବେଷଣ କରିପାରେ। ଜଣେ କଳାକାର କଳାଦ୍ୱାରା, ତାହା ସଙ୍ଗୀତ ହେଉ, ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟ ହେଉ, ଚିତ୍ର ହେଉ ଲୋକମାନଙ୍କର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ ଓ ସେମାନଙ୍କର ମନକୁ ସମୃଦ୍ଧ ଓ ପରିପୃଷ୍ଟ

Scanned by CamScanner

କରେ। କେହି କେହି ସମାଜର ପତିତ ଓ ଦରିଦ୍ର ଶ୍ରେଣୀଙ୍କର ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଦରିଦ୍ର, ଅସମର୍ଥ ଓ ରୁଗ୍ଣ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାର ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। ରାଜନୀତି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସେବା କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଅସଲ କଥା ହେଲା, ଯେଉଁ ଭାବରେ ସେବା କଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ହେବା ଦରକାର। କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଲେ ତାହା ନିରର୍ଥକ ହୁଏ, ଅନ୍ତତଃ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ତାହା ଅନ୍ତରାୟ ହୁଏ।

ପ୍ର– ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ଦ୍ୱିତୀୟ ସୋପାନ କ'ଣ ?

ଉ– ଦ୍ୱିତୀୟ ସୋପାନ ହେଲା ସବୁ ପ୍ରକାର ବାଧା ବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିର୍ଭୟରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା। ଯେକୌଣସି ଭଲ କାମ କରିବାକୁ ଗଲେ ସାଧାରଣତଃ ବହୁ ବାଧା ବିଘ୍ନ ଆସିଥାଏ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବାଧା ବିଘ୍ନ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ। ସେଗୁଡ଼ିକର ମୁକାବିଲା କରିବାର ସାହସ ଥିବା ଦରକାର। ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ଥିବା ଦରକାର। ବାଧା ବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରମ କରିବାର ସାହସ ଓ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥର ଦ୍ୱିତୀୟ ସୋପାନ। ଏହା ପରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୋପାନ ସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସହଜ ହୋଇଯାଏ।

ପ୍ର– ଜଣେ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବା ମାନେ କ'ଣ ? ଯେ ଏପରି ଶିଷ୍ୟ ହେବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରେ ତାହାକୁ କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ଉ– ମହାତ୍ମାମାନେ ନିଜକୁ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସେବାରେ ନିୟୋଜିତ କରିଛନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ। ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନ ଦିଗରେ ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ ତେବେ ତାହାକୁ ମହାତ୍ମାମାନେ ଶିଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ଯେଉଁ ଲୋକ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ସେ ନୈତିକ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ

Scanned by CamScanner

ହୋଇଥିବା ପ୍ରୟୋଜନ। କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥପର ଚିନ୍ତାରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ମୁକ୍ତ ଥିବା ଦରକାର। ଏସବୁ ଥିଲେ କୌଣସି ମହାତ୍ମା ତାକୁ ଶିଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ; କାରଣ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ତାଲିମ ଦେବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ମହାତ୍ମା ଦେଖିବେ ଯେ ଏହି ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶଷ୍ୟ ନିଜେ ତାହାଠାରୁ ବେଶି ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବ ଓ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଲାଗି ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ସେତେବେଳେ ସେ ତାକୁ ଶିଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ। ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶରେ କିଏ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ଏହାହିଁ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଏକମାତ୍ର ମାପକାଠି।

ଅତଏବ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବା ମାନେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର କ୍ରମବିକାଶ ପାଇଁ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିବା। ସବୁ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା ହେଉଛି ଶିଷ୍ୟର ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ। ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର କେହି ପ୍ରିୟପାତ୍ର (favourite) ନ ଥାନ୍ତି। ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ସେମାନେ କୌଣସି ପାତର ଅନ୍ତର କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ସେମାନେ ନିର୍ବାଣ ସୁଖ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧରି ଅଛନ୍ତି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯେ ସମର୍ଥ ଓ ଇଚ୍ଛୁକ ତାହାକୁ ସେ ଆନନ୍ଦରେ ଶିଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି।

ଶିଷ୍ୟକୁ ତାଙ୍କ ଗୁରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି। କେତେକ କାମଲୋକରେ ଜୀବିତ ଓ ନିକଟରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ନିଯୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି। ଗୁରୁଙ୍କର ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗରେ ମଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ସାହାଯ୍ୟପ୍ରାର୍ଥୀ ଲୋକକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବା, ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରେ ସତ୍ ଚିନ୍ତାର ଉଦ୍ରେକ କରିବା, ବୈଜ୍ଞାନିକ କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରେରଣା ଦେବା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର

Scanned by CamScanner

କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ। ମହାତ୍ମାମାନେ ବହୁ ଉଚ୍ଚତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ଥିବା ହେତୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିମ୍ନତର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ନିଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଜେ ଏହିସବୁ ନିମ୍ନତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ରହିଲେ କ୍ରମବିକାଶର ଯୋଜନା ଠିକ୍ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଅତଏବ ମହାତ୍ମାମାନେ ଉଚ୍ଚତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିମ୍ନତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି। ଶିଷ୍ୟ ମଧ ଏହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଯଥେଷ୍ଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରେ ଓ କାଳକ୍ରମେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରି ନିଜେ ମହାତ୍ମା ପଦରେ ଆସୀନ ହୁଏ।

ପ୍ର– ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବହୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଥିବାବେଳେ ମହାତ୍ମାମାନେ କେବଳ କେତେକ ଜଣଙ୍କୁ କାହିଁକି ନିର୍ବାଚନ କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କୁ "ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ" (Probationary Path) ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି କିପରି ଜାଣନ୍ତି ?

ଉ– ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଓ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ' ପାଇଁ କିଏ ଉପଯୁକ୍ତ, କିଏ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ ତାହା ଜାଣି ପାରନ୍ତି। ନିର୍ବାଚନରେ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଭୁଲ ହୁଏ ନାହିଁ। ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଯେ କୌଣସି କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ଯେପରି ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ ସେହିପରି ମହାତ୍ମାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନାଲୋକଦ୍ୱାରା ପ୍ରାର୍ଥୀ (aspirant) ନିର୍ବାଚନ କଲାବେଳେ କିଏ ଉପଯୁକ୍ତ, କିଏ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ ତାହା ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି।

ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମହାତ୍ମାମାନେ ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ ନ କରନ୍ତି ତାହାର ବହୁବିଧ କାରଣ ଥାଏ। ପ୍ରଥମତଃ ଜଣେ ଲୋକର ଯଦି କୌଣସି ଗୁରୁତର ଦୋଷ ଥାଏ, ଯଥା : ଗର୍ବ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ତେବେ ସେ ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଦୋଷ ଧରିବା ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ଏକ ପ୍ରକୃତି। ନିଜ ବିଷୟରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଧାରଣା କରିବା ମଧ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ। ଏହିସବୁ ବା ଏହି ପ୍ରକାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ

Scanned by CamScanner

କିଛି ଦୋଷ ଥିଲେ ପ୍ରାର୍ଥୀକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ କରାଯାଏ ନାହିଁ। ଏହାଛଡ଼ା ପ୍ରାର୍ଥୀର କେତେକ ବିଶେଷ ଧରଣର ଭଲ ଗୁଣ ଥିବା ଦରକାର। ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ତାହାର ଆନ୍ତରିକ ଇଚ୍ଛା ଥିବା ଦରକାର। ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଗଭୀର ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥିବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ। ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବା ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଣ ରୂପେ ବିବେଚିତ ହୋଇଥାଏ। ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ପ୍ରାର୍ଥୀର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମନୋଭାବ ରହିବା ଉଚିତ। ସଂସାରୀ ଲୋକର ସାଧାରଣ ମନୋବୃତ୍ତି ସହିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଖାପ ଖାଏ ନାହିଁ। ଜଣେ ମହାତ୍ମା କହିଥିଲେ, "ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ତାକୁ ନିଜର ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଆମର ସଂସାରକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ।"

ପ୍ର– ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବା ଲାଗି ଆମ୍ଭେମାନେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ?

ଉ– ଉପରେ ସେ ବିଷୟ କୁହାଯାଇଛି। ସବୁ ପ୍ରକାର ଦୁର୍ଗୁଣ ଓ ଦୋଷ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ପରର ଉପକାର କରିବାର ଆନ୍ତରିକ ଇଚ୍ଛାହିଁ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ।

ବସ୍ତୁତଃ ଶରୀର ଓ ମନର ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିପାରେ। ସବୁ ପ୍ରକାର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଓ ଦେହ ପବିତ୍ର ହୁଏ। ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ନିଜର ଦୋଷ ଓ ଦୁର୍ବଳତା ତ୍ୟାଗ କରି ପାରେ। ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଦୋଷ ଓ ଦୁର୍ବଳତା କ'ଣ ତାହା ଜାଣିବା ଉଚିତ। ତାହା ପରେ କଠୋର ସାଧନା ଓ ଅଭ୍ୟାସଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିକ ପରେଗୋଟିଏ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ। କେବଳ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ତ୍ୟାଗ କରିବା ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ। 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ' ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣ

Scanned by CamScanner

ଥିବା ପ୍ରୟୋଜନ। କଠୋର ସାଧନା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣସବୁ ଦ୍ୱାରା 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ' ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରାଯାଇପାରେ।

ପ୍ର– ଯେଉଁ କଠୋର ସାଧନା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣ କଥା କହିଲେ ତାହା ଟିକିଏ ଭଲ କରି ବୁଝାନ୍ତୁ।

ଉ– ସାଧନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଦେହ ଓ ମନକୁ ପବିତ୍ର କରିବା। ଏକଥା ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି। ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଦିଆଯାଇଛି। ସେଠାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ତିନୋଟି ନିମ୍ନତର ଦେହ ରହିଛି। ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର, କାମ ଶରୀର ଓ ନିମ୍ନତର ମାନସ ଶରୀର। ଏହି ତିନୋଟି ଶରୀର ଯଥାକ୍ରମେ କାର୍ଯ୍ୟ, କାମନା ଓ ଚିନ୍ତାର ଶରୀର। ସୁତରାଂ କାର୍ଯ୍ୟ, କାମନା ଓ ଚିନ୍ତାର ପବିତ୍ରତା ନିମନ୍ତେ ଏହି ତିନୋଟି ଶରୀରର ପବିତ୍ରତା ଦରକାର। ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରର ପବିତ୍ରତା ଆମୀଶ ଖାଦ୍ୟ, ମଦ୍ୟ ଓ ନିଦ୍ରାକାକରଣ ବା ମାଦକ ଔଷଧ (Narcotic Drug) ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ। ଏହି ସବୁ ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥୁଳ ଶରୀର ଓ ମସ୍ତିଷ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ, ଉଚ୍ଚଚିନ୍ତା ଓ ସ୍ନାୟବିକ୍ୟ ସାମ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ; ଅଥଚ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ। କାମ ଦେହର ପବିତ୍ରତା ନିମନ୍ତେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଇତ୍ୟାଦି ନୀଚ ଦୁର୍ଗୁଣ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ। ଏଗୁଡ଼ିକ କାମ ଦେହର ରୋଗ ସ୍ୱରୂପ ଓ ଏଗୁଡ଼ିକ ଦୂର ନ ହେଲେ କାମ ଦେହର ପବିତ୍ରତା ଆସି ପାରିବ ନାହିଁ। କାମ ଦେହ ଓ ନିମ୍ନତର ମାନସ ଦେହ ପରସ୍ପର ସହିତ ଜଡ଼ିତ। ସେଥିଲାଗି ନିମ୍ନମାନସ ଦେହକୁ କାମମାନସ ଦେହ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ସୁତରାଂ କାମ ଦେହର ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ନିମ୍ନମାନସ ଦେହର ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଏ। ଉଚ୍ଚଚିନ୍ତା, ପରୋପକାର ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଭକ୍ତି, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ପ୍ରସନ୍ନତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାନସିକ ଗୁଣସବୁ ମନୁଷ୍ୟର କାମ-ମାନସ ଦେହର ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ଆସିଥାଏ। ଅତଏବ କଠୋର ସାଧନା ଓ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଦେହ ଓ ମନର ପବିତ୍ରତା ଆଣିବା ପ୍ରାର୍ଥୀ ପକ୍ଷରେ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ।

Scanned by CamScanner

ପ୍ର– ବର୍ତ୍ତମାନ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ' ପାଇଁ ଯେଉଁ ସବୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି କହିଲେ ତାହାକୁ ଟିକିଏ ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ।

ଉ– 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ପଥ' ପାଇଁ ଚାରଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ। 'At the Feet of The Master' ନାମକ J. Krishnamurty ଙ୍କ କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁସ୍ତିକାରେ ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସବିଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନା ଦିଆଯାଇଛି।ଏହି ପୁସ୍ତିକା ଓଡ଼ିଆରେ ଗୌରୀ ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୂଦିତ ହୋଇଛି ଓ ଏହାର ନାମ ହେଉଛି "ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ"। ଏହି ଚାରୋଟି ଗୁଣ ହେଲା ବିବେକ, ବୈରାଗ୍ୟ, ଷଟ୍‌ସମ୍ପତ୍ତି, ମୁମୁକ୍ଷୁତ୍ୱ। ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର 'ବିବେକ ଚୂଡ଼ାମଣି' ନାମକ ସଂସ୍କୃତ ପୁସ୍ତକରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ବିଚାର କରାଯାଇଛି। ନିମ୍ନରେ ସଂକ୍ଷେପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା।

(୧) ବିବେକ – ଏହି ଗୁଣଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ଓ ଅସତ୍ୟ, ଚିରନ୍ତନ ଓ ସାମୟିକ, ଠିକ୍ ଓ ଭୁଲ, ପ୍ରଧାନ ଓ ଅପ୍ରଧାନ, ଦରକାରୀ ଓ ଅଦରକାରୀ, ସ୍ୱାର୍ଥପର ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଇତ୍ୟାଦି ବିବେଚନା କରିବାର ଶକ୍ତି ଆସେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଅର୍ଥ, ସାମାଜିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଉଚ୍ଚ ପଦବୀର ଅଧିକାରୀ ହେବା ଇତ୍ୟାଦି ଲୋକର ସାଧାରଣ ଆକାଂକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଯେ ନିରର୍ଥକ, ସାମୟିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିର ଅନ୍ତରାୟ ଏହା ବିବେକଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଜାଣିପାରେ । ନୈତିକତା, ସାଧୁତା, ଅନ୍ୟର ଉପକାର ଓ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ସଦ୍‌ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ବିବେକ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଜାଣିପାରେ।

(୨) ବୈରାଗ୍ୟ – ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର କାମନାର ପରିତ୍ୟାଗକୁ ହିଁ ବୈରାଗ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମ-କୈନ୍ଦ୍ରିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରେ। ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ହିଁ ସେ ବଡ଼ କରି ଦେଖେ। କିନ୍ତୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ କେବଳ ଆତ୍ମ-କୈନ୍ଦ୍ରିକ ସ୍ୱାର୍ଥପର ବାସନା ନୁହେଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ବାସନା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ଅନେକ କାମନା ଓ ବାସନା ଆମ୍ଭେମାନେ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ ବୋଲି ମନେକରୁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମନର ଚେତନ ସ୍ତରରୁ ଅଚେତନ ସ୍ତରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ। ସମୟକ୍ରମେ ସୁବିଧା ପାଇଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ

Scanned by CamScanner

ପୁଣି ଚେତନ ସ୍ତରକୁ ଆସେ। ସେଥିଲାଗି ଗୀତାରେ "ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ" ଲୋକର ବର୍ଣ୍ଣନା କଲାବେଳେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଛନ୍ତି :

ପ୍ରଜହାତି ଯଦା କାମନା ସର୍ବାନ୍ ପାର୍ଥ ମନୋଗତାନ୍
ଆତ୍ମନ୍ୟେବାତ୍ମନା ତୁଷ୍ଟଃ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞସ୍ତଦୋଚ୍ୟତେ। ୨-୫୫

ଅର୍ଥାତ୍, ପରମାନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମାରେ ସ୍ୱୟଂ ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯେତେବେଳେ (ଯୋଗୀ) ମନୋଗତ ସମୁଦାୟ ବାସନା ପରିତ୍ୟାଗ କରେ, ସେତେବେଳେ ସେ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ ବୋଲି ଉକ୍ତ ହୁଏ। 'ମନୋଗତ ସମୁଦାୟ ବାସନା'କହିଲେ ମନର ସବୁ ସ୍ତରର ବାସନାକୁ ବୁଝାଏ, କେବଳ ଚେତନ ସ୍ତରର ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ।

(୩) **ଷଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି** – ଏଗୁଡ଼ିକ ମାନସିକ ଗୁଣ ବା ଉପାଧି। ଶମ, ଦମ, ଉପରତି, ତିତିକ୍ଷା, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ସମାଧାନ - ଏହି ଛ'ଟି ହେଲା ଷଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି।

(କ) **ଶମ** – ଚିନ୍ତାର ସଂଯମକୁ 'ଶମ' କୁହାଯାଏ। ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ଖରାପ ଚିନ୍ତା ପରିହାର କରି ଉଚ୍ଚତର ଚିନ୍ତାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ।

(ଖ) **ଦମ**– କାର୍ଯ୍ୟର ସଂଯମକୁ 'ଦମ'କୁହାଯାଏ। ଚିନ୍ତାର ସଂଯମ ହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟର ସଂଯମ ସହଜ ହୋଇଯାଏ। କାରଣ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ସ। କାର୍ଯ୍ୟକୁ କେବଳ ଶାରୀରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୁଝିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ। କାୟ, ମନ ଓ ବାକ୍ୟ ଏ ତିନି ସ୍ତରରେ ସଂଯମ ଆବାଶ୍ୟକ।

(ଗ) **ଉପରତି** – ସହନାଶୀଳତାକୁ 'ଉପରତି' କୁହାଯାଏ। ଧର୍ମାନ୍ଧତା ଓ କୁସଂସ୍କାରରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲେ ସହନଶୀଳତା ଆସେ। ଅନ୍ୟର ଦୋଷ ପ୍ରତି, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଓ ଅନ୍ୟର ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରତି ସହନଶୀଳ ହେବା ଉଚିତ। ବିଭିନ୍ନ ମନୋବୃତ୍ତିର ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି। ବିଭିନ୍ନ ଲୋକ କ୍ରମବିକାଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି। ଅତଏବ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ପ୍ରକାର ମନୋବୃତ୍ତି,

Scanned by CamScanner

ଆଚରଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସୁତରାଂ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱଭାବ, ଆଚରଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସର ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସୂୟା ନ ରଖି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସହନଶୀଳ ହେବା ଉଚିତ।

(ଘ) **ତିତିକ୍ଷା** – ମନର ପ୍ରସନ୍ନତାକୁ 'ତିତିକ୍ଷା' କୁହାଯାଏ। କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ନିଜର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହିବାର ଶକ୍ତିକୁ ବୁଝାଏ। ନିଜର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହିବାର ଶକ୍ତି ନ ଥିଲେ ମନର ପ୍ରସନ୍ନତା ଆସିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

(ଙ) **ଶ୍ରଦ୍ଧା** – ନିଜ ଉପରେ ଓ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହାଯାଏ। କିନ୍ତୁ 'ଶ୍ରଦ୍ଧା' ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ। ସବୁ ଜାଣିଶୁଣି ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ଆସେ ତାହାକୁ ହିଁ କେବଳ ଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହାଯାଏ।

(ଚ)**ସମାଧାନ** – ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ସମଭାବକୁ 'ସମାଧାନ' କୁହାଯାଏ। ଯେକୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ଅବସ୍ଥାରେ, ଯେକୌଣସି ବିପର୍ଯ୍ୟୟରେ ବା ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ମନର ଭାରସାମ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ 'ସମାଧାନ' କୁହାଯାଏ। ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ଗୁରୁତର ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼େ ନାହିଁ ବା ମନର ସାହସ ହରାଏ ନାହିଁ। ମନର ଦୁଃଖରେ ଏହି ସମତ୍ୱକୁ ହିଁ ଗୀତାରେଯୋଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି।

(ଛ) **ମୁମୁକ୍ଷୁତ୍ୱ** –ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତିକୁ ହିଁ ମୁମୁକ୍ଷୁତ୍ୱ କୁହାଯାଇଛି। ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର କ୍ରମବିକାଶ ଶେଷ ହେଲେ ଲୋକ ଏହି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ। ଏହାକୁ ମୋକ୍ଷ, କୈବଲ୍ୟ, ନିର୍ବାଣ ଇତ୍ୟାଦି ବହୁ ପ୍ରକାର ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତି ଅବସ୍ଥା। ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ। ସେତେବେଳେ ସେ ବିଶ୍ୱପ୍ରେମଭାବ ଅନୁଭବ କରେ। ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଓ ପ୍ରେମଭାବ ସ୍ୱତଃ ତାହା ଭିତରେ ଜାଗରିତ ହୁଏ। ସେତେବେଳେ ସେ ଇଚ୍ଛା କରେ ଯେ ସମସ୍ତେ ତାହା ପରି

Scanned by CamScanner

ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରନ୍ତୁ, ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରୁ ଅବ୍ୟାହତି ପା'ନ୍ତୁ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଓ ପ୍ରେମ ଭାବ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାରେ ସେଥିଲାଗି ଏହି ଗୁଣକୁ ମୋକ୍ଷ ନ କହି ପ୍ରେମ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଓ ପରନିନ୍ଦା, ନିଷ୍ଠୁରତା ଓ କୁସଂସ୍କାରକୁ ଏହି ପ୍ରେମ ଗୁଣର ଶତ୍ରୁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି।

ପ୍ର– ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ସମୟର (Probationary Period) ଆବଶ୍ୟକତା କ'ଣ ? କିପରି ଓ କାହିଁକି ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ ରୂପେ ଗୃହୀତ ହୁଏ ?

ଉ– ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ତାହାର ସାଧୁ ଜୀବନ ଓ ତ୍ୟାଗପୂତ ବ୍ୟବହାରଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ। ସେତେବେଳେ ସେ କୌଣସି ଜଣେ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରେ। ଯଦି ସେ ମହାତ୍ମା ଦେଖନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାର୍ଥୀର ଚରିତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷମୁକ୍ତ ଓ ତାହାର ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ତେବେ ସେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ହାତରେ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ପାଖକୁ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଖବର ଦିଅନ୍ତି। ଏହି ଦେଖା କାମ ଲୋକରେ ହୋଇଥାଏ ଓ ସେଠାରେ ସେହି ମହାତ୍ମା ଶିଷ୍ୟକୁ କେତେକ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି। ପ୍ରାର୍ଥୀକୁ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ' କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମହାତ୍ମା ସେହି ପ୍ରାର୍ଥୀ ଉପରେ କଡ଼ା ନଜର ଦଇଥାନ୍ତି ଓ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରନ୍ତି। ଏପରି କରିବାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଅନେକ ପ୍ରାର୍ଥୀ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଖୁବ୍ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପରେ ସହି ପଥରୁ ସ୍ଖଳିତ ହୁଅନ୍ତି। ସେଥିଲାଗି ମହାତ୍ମାମାନେ କାହାରିକୁ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ' କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଅନ୍ତି। ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ ଯେ ଜଣେ ମହାତ୍ମା ତାହା ଉପରେ ନଜର ରଖିଛନ୍ତି ଓ ତାକୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ କରାଉଛନ୍ତି। ତେବେ ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ମହାତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଅନୁଭବ କରିପାରେ କିନ୍ତୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କିଛି ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

Scanned by CamScanner

ଅବଶ୍ୟ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ହେଲା ପରେ ସେ ଜାଣିପାରେ ଯେ ସେହି ହେଉଛନ୍ତି ତାହାର ଗୁରୁ।

ଦ୍ରୁତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ଇଚ୍ଛା ହେତୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ' ରୂପେ ଗୃହୀତ ହୋଇଥାଏ। ଅତଏବ ଯେଉଁ ମହାତ୍ମାମାନେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର କ୍ରମବିକାଶର ଭାର ନେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ'ର କର୍ମରକେତେକ ଅଦଳ ବଦଳ କରିଥାନ୍ତି। ସାଧାରଣତଃ, ସେମାନଙ୍କର କର୍ମଫଳ ଶୀଘ୍ର ଭୋଗ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସେମାନେ କରିଥାନ୍ତି; କାରଣ ତାହା ନହେଲେ ସେହି ଲୋକ ଉଚ୍ଚତର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ବା ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ପ୍ର– ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ କେବେ ଓ କିପରି ଗୃହୀତ ଶିଷ୍ୟ (Accepted Pupil) ହୁଏ ଓ ଗୃହୀତ ଶିଷ୍ୟ ହେଲା ପରେ ସେ କ'ଣ କରେ ?

ଉ– ଜଣେ ମହାତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀକୁ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ'ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେ ଯଥାର୍ଥ ଶିଷ୍ୟ (Accepted Pupil) ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେ ଯେ ଗୃହୀତ ଶିଷ୍ୟ ହେବ ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଭୂତି (Guarantee) ନ ଥାଏ; କାରଣ ଏହା ପୁରାମାତ୍ରାରେ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ'ର କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ।

ସାଧାରଣତଃ ସାତ ବର୍ଷ 'ପରୀକ୍ଷାଧୀନ ଶିଷ୍ୟ' ରୂପେ ରହିବା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ପୂରାପୂରି ଶିଷ୍ୟ ରୂପେ ଗୃହୀତ ହୁଅନ୍ତି। ଅନକେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ସାତବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ପୂରାପୂରି ଶିଷ୍ୟ ରୂପେ ଗୃହୀତ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଏହା ଶିଷ୍ୟର ତ୍ୟାଗ, ସାଧୁତା, ଚରିତ୍ରବତ୍ତା ଓ ଗୁରୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ନିପୁଣତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ।

ପୂରାପୂରି ଶିଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗୃହୀତ ହେବା ପରେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ଦୀକ୍ଷା (Initiation) ନେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି। ଶିଷ୍ୟକୁ ମୋଟରେ ଦୀକ୍ଷା ନେବାକୁ ପଡ଼େ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ଆଗରୁ ଶିଷ୍ୟର କେତେକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ହେବା ପ୍ରୟୋଜନ

Scanned by CamScanner

ହୁଏ ଓ ଗୁରୁ ତାହା ପ୍ରତି ନଜର ଦିଅନ୍ତି । ଏହି ଚାରଟି ଦୀକ୍ଷା ସାଧାରଣତଃ ସାତଟି ଜନ୍ମ ଭିତରେ ନିଆଯାଏ କିନ୍ତୁ କାହାରି କାହାରି ସାତଟି ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଚାରଟି ଯାକ ଦୀକ୍ଷା ନିଆ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ଚାରଟି ଦୀକ୍ଷା ନେବା ଭିତରେ ଶିଷ୍ୟକୁ ୧୦ଟି ଶୃଙ୍ଖଳ (Fetters) ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ପ୍ରଥମ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ପରେ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ତିନିଟି ଶୃଙ୍ଖଳ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ପ୍ରଥମ ଶୃଙ୍ଖଳ ହେଉଛି 'ଆତ୍ମାର ଦେହାତ୍ମବୋଧ' ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ଯେ ଦେହ ନୁହେଁ ବା ମନ ନୁହେଁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଅଭାବ । ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ଆତ୍ମାର ଉପାଧି ମାତ୍ର । ଆତ୍ମା ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦୃଢୀଭୂତ ହେଲେ ପ୍ରଥମ ଶୃଙ୍ଖଳ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହୁଏ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳ ହେଉଛି 'ସନ୍ଦେହ' । ଭଗବାନଙ୍କର ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀର କ୍ରମବିକାଶ ହେଉଛି ଓ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ କର୍ମବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ଏହି ସନ୍ଦେହକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତୃତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳ ହେଉଛି 'କୁସଂସ୍କାର' । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଭିତରେ ହିଁ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ପାଏ । ନିଜର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ମୁକ୍ତ ହୁଏ । ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ କିନ୍ତୁ ପୂଜା, ଆରାଧନା, ପ୍ରାର୍ଥନା ଇତ୍ୟାଦି ବାହ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ଉପରେ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି । ଏହା ଏକ ବହୁ ପ୍ରଚଳିତ କୁସଂସ୍କାର ଓ ଏହାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ତିନୋଟି ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୀକ୍ଷା ଓ ନେଇପାରିବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୀକ୍ଷା ଓ ତୃତୀୟ ଦୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଚତୁର୍ଥ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଉ ଦୁଇଟି ଶୃଙ୍ଖଳ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେ ଶୃଙ୍ଖଳ ଦୁଇଟି ହେଉଛି 'ବିଷୟାସକ୍ତି' (Sensuality) ଓ 'କ୍ରୋଧ' । ଏ ଦୁଇଟି ଶୃଙ୍ଖଳ ପରିତ୍ୟାଗ କଲା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହଂସ ହୁଏ ଓ ଚତୁର୍ଥ ଦୀକ୍ଷା ନେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରେ । ଏହି ଚତୁର୍ଥ ଦୀକ୍ଷା ନେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥୀକୁ ଆଉ ପାଞ୍ଚଟି ଶୃଙ୍ଖଳ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଏଗୁଡ଼ିକ

Scanned by CamScanner

ହେଲା 'ରୂପରାଗ', 'ଅରୂପରାଗ', 'ଗର୍ବ', 'ଚିଡ଼ାସ୍ୱଭାବ' (Irritability) ଓ 'ଅବିଦ୍ୟା'। 'ରୂପରାଗ' ହେଲା ରୂପ ଥିବା ପୃଥିବୀରେ ବଞ୍ଚି ରହିବାର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା। 'ଅରୂପରାଗ' ହେଲା ରୂପ ନ ଥିବା ପୃଥିବୀର ବଞ୍ଚି ରହିବା ଇଚ୍ଛା। ଚିଡ଼ା ସ୍ୱଭାବ ହେଉଛି ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଉତ୍ତେଜିତ ହେବା। ଅବିଦ୍ୟା ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନତା ବା ଆଧାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଅଭାବ। 'ଗର୍ବ' ହେଉଛି ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅହଂକାର। ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଶୃଙ୍ଖଳ ତ୍ୟାଗ କରିବା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ପରମହଂସ ବୋଲାଏ ଓ ସଂସାର ବନ୍ଧନରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମୁକ୍ତ ହୁଏ। ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ଏହାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କୁହାଯାଇଛି ଓ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମରେ ଏହାକୁ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତି କୁହାଯାଇଛି। ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମରେ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ 'ଅର୍ହତ୍' ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି।

ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ଶିଷ୍ୟତ୍ୱ ଶେଷ ହୁଏ ଓ ପ୍ରାର୍ଥୀ ନିଜେ ଜଣେ Adept ହୁଏ।

ପ୍ର– ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କ'ଣ Adept ହୋଇ ପୃଥିବୀର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନରେ (Inner Government of the world) ଯୋଗ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ?

ଉ– ନା, ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ବା ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ହେବା ପରେ ସେହି ମହାତ୍ମାଙ୍କ ଆଗରେ ସାତଟି ପଥ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥାଏ। ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା।

(୧) ସେ ପୃଥିବୀର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାସନରେ ଯୋଗ ଦେଇ ପାରେ।

(୨) "ନିର୍ମାଣକାୟା"ରେ ସେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଉନ୍ନତି ଲାଗି ରହିପାରେ।

(୩) ଦେବତାମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଦେଇ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ମଧ୍ୟରେ ବା ସୌରଜଗତରେ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ।

(୪) ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ (Staff Corps of the Solar Logos) ଯୋଗ ଦେଇପାରେ।

Scanned by CamScanner

(୫)   ପଞ୍ଚମ ଶୃଙ୍ଖଳ (Chain) ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ନିଜକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରି ପାରେ।

(୬ ଓ ୭) ନିର୍ବାଣ ଅବସ୍ଥାରେ କ୍ରମବିକାଶ ଯୋଜନାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ।

ଉପର୍ଯୁକ୍ତ ସାତଟି ପଥ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ପ୍ରଥମ ପଥରେ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହୁଏ। ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପଥରେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ। ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ପ୍ରତି କରୁଣା ଜାତ ହୁଏ, ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଦୂର କରିବା ନିମନ୍ତେ ବ୍ରତୀ ହୁଅନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର କିପରି ଦୂର ହେବ, ସେମାନେ କିପରି ଆଧାତ୍ମିକ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେବେ ଓ ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ବାସ କରିବେ ଏଥିପାଇଁ ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ନିର୍ବାଣର ସୁଖ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ବାସ କରନ୍ତି। ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାର ଜଣେ ପୁରୋଧା ଓ ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି ତାହାର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ହିସାବରେ କାମ କରିଥିବା ଡକ୍ଟର ଆନି ବେଷାନ୍ତ (Dr. Annie Besant) ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାଷାରେ ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର ମନୋଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି :

"ମୋର ଭାଇମାନଙ୍କର ମୁକ୍ତି ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଚିର ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ। ମୁଁ ନିଜେ ନିର୍ବାଣ ସୁଖ ଭୋଗ କରି ମୋର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ପଡ଼ି ରହିବାର ଦେଖି ପାରିବି ନାହିଁ। ଯେଉଁ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ମୋର ଭାଇମାନେ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି ତାହାର ଦୂରୀକରଣ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଶାନ୍ତିରେରହି ପାରିବି ନାହିଁ। ମୋର ମୁକ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ମୁକ୍ତିର ଚେଷ୍ଟା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ଅତଏବ ମୁଁ ଯେଉଁଠାରେ ଅଛି ସେହିଠାରେ ରହିବି ଓ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିବି। ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ସମବେଦନା ଅନୁଭବ କରିବା ଓ ସେହି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ନିରାକରଣ ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ମୋର

Scanned by CamScanner

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ମୁଁ ମନେକରେ। ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ମୁକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଯିବି।"

ଏହି ମନୋଭାବ ହେତୁ ସେହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ରହିଥାନ୍ତି ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା, ସାହାଯ୍ୟ କରିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିବା ଓ ଏକ କଥାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରମବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସେହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ।

ବହୁ ଉପାୟରେ ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଉପକାର କରିଥାନ୍ତି। ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ପଥିକ ହେବାକୁ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ବହାରନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତି। ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବା ପାଇଁନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି ସେମାନେ ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତି ଓ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି।

ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମ ନିକଟକୁ ଯିବାର ପଥ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଛି। ଆମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଂଶବିଶେଷ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଐଶୀ ଶକ୍ତି ଲାଭ କରିବାର ଜନ୍ମଗତ ଅଧିକାର ଅଛି। ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ସାର୍ଥକତା କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ସେବା କରିବାରେ ଓ ସେହି ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିବାରେ। ଏହି ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ସିଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ। ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେମାନେ ନିର୍ବାଣର ସୁଖଶାନ୍ତି ପରିହାର କରି ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସର୍ବାଦୌ ପ୍ରୟୋଜନ।

●

Scanned by CamScanner

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମ୍ପୃକ୍ତ ପ୍ରକାଶିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୁସ୍ତକ

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା	ଶ୍ରୀମତୀ ଶୈଳବାଳୀ ମହାପାତ୍ର
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ	ଡାକ୍ତର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଥ ଓ ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ସତ୍ୟ ଭୌତିକ ଗଳ୍ପ	ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ଯାତ୍ରାପଥେ	ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପରିଚୟ	ପ୍ରଫେସର ଚିନ୍ତାମଣି ମହାପାତ୍ର
ମୃତ୍ୟୁପରେ କ'ଣ ହୁଏ	ପ୍ରଫେସର ଚିନ୍ତାମଣି ମହାପାତ୍ର
ମଣିଷ ଓ ତା' ଶରୀର	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ	ଶ୍ରୀମତୀ ଗୌରୀ ଦାସ
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଓ ଲେଡ୍‌ବଟର	ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର
ପରିପୂରକ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା	ଲୋକନାଥ ମହାପାତ୍ର
ଡକ୍ଟର ଆନିବେସାନ୍ତ	ଡାକ୍ତର ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର
ମାଡାମ ହେଲେନା ପେଟ୍ରୋଭ୍‌ନା ବ୍ଲାଭାସ୍କି	ଡାକ୍ତର ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର
ଆଲୋକିତ ପଥ	ଲୋକନାଥ ମହାପାତ୍ର
କାମଲୋକ	ଲୋକନାଥ ମହାପାତ୍ର
ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପୁନର୍ଜାଗରଣ	ଶୈଳବାଳା ମହାପାତ୍ର ଓ ସୁଷମାମୟୀ ସାହୁ
କର୍ଣ୍ଣେଲ ଅଲ୍‌କଟ	ଶୈଳବାଳା ମହାପାତ୍ର
ନୀରବ ନାଦ	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ
ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତରୀ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା	ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ଥିଓସଫି ବା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା କ'ଣ	ଡାକ୍ତର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଥ
ଆମେ ଦୁଃଖ ପାଉ କାହିଁକି	ଶୈଳବାଳା ମହାପାତ୍ର
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସମିତି ଓ ତା'ର ଆଭିମୁଖ୍ୟ	ଶ୍ରୀ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ
ପ୍ରୟୋଗାତ୍ମକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା	ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ସାଧକର ଜୀବନ	ନାରାୟଣ ମହାପାତ୍ର
ଋଷି ଦେବାପି ଓ ମରୁ	ପ୍ରଫେସର ଚିନ୍ତାମଣି ମହାପାତ୍ର

Scanned by CamScanner